

Фейковий роман з неприступним лікарем

Маленький милий міський роман про двох ворогів, що
покохали одне одного

Зміст

1. Алекс
2. Дара
3. Алекс
4. Дара
5. Алекс
6. Дара
7. Алекс
8. Дара
9. Алекс
10. Дара
11. Алекс
12. Дара
13. Алекс
14. Дара
15. Алекс
16. Дара
17. Алекс
18. Дара
19. Алекс
20. Дара
21. Алекс
22. Дара
23. Алекс
24. Дара
25. Алекс
26. Епілог

Даний переклад створено телеграм-каналом [книжковий прихисток](#) та його підписницею Анастасією . Українізована обкладинка від каналу [книжковий прихисток](#) .

Не для продажу !!

Велике прохання не поширювати цю обкладинку у таких мережах ,як Rork ,Facebook ,Instagram ,Tik Tok , X (TWITTER)

Розділ 1

Алекс

Це цілком могла бути найдурніша річ, яку я коли-небудь робив, а я мушу зізнатися, що я наробив деяких дурниць у своєму житті. Але покупка великого будинку в георгіанському стилі за тридев'ять земель – це безумство навіть для мене. У мене є чудова причина це зробити, навіть якщо мої колеги подумують, що я остаточно з'їхав з глузду.

В будь-якому разі, це буде інвестиція, коли все це скінчиться. Ну, так я себе заспокоюю.

За останні шість місяців я танцював під дудку різних людей в намаганнях отримати це партнерство. Центр медичного страхування «Спайр» - це доволі консервативна компанія. Вони піклуються про сімейні цінності. Важливість сімейної ланки – це ідеал до якого вони прагнуть. Справа в тому, що вони також досить прогресивні і їхня кількість з часом тільки зростає. Ось чому я такий зацікавлений в тому, аби найняти їх у свою приватну клініку.

Крім того, навіть якби в мене не було сім'ї – ну, тобто вже не було – то зрештою мені подобається, як керують нашою компанією. Ось чому я витратив занадто багато грошей на велетенський будинок на краю маленького містечка, яким я навряд чи коли-небудь скористаюся після завершення угоди.

Хоча це нормально. Якщо – або правильніше буде сказати коли – вони увійдуть в партнерство з моєю компанією, а я рішуче налаштований, щоб це сталося, то угода буде варта мільйонів. Отже, кількасотенний гранд на будинок за тридев'ять земель в порівнянні виглядає, як крадіжка.

Справа в тому, що я - одинокий чоловік, що живе у квартирі високого класу в найдорожчій частині міста. Ця квартира є практично моєю операційною, частково тому, що я там майже не буваю і частково тому, що мені подобається її мінімалістичний вигляд. Тут не потрібно багато речей.

На жаль для мене, моя ситуація є протилежною до ситуації центру медичного страхування і тому я змушений стати трішки креативнішим. Чи брехня це? Щось типу того. Чи можу я з цим жити? Можу.

Сидячи в забігайлівці в Рівердейлі, я насолоджуюся краєвидом з вікна. Рівердейл – це типове маленьке містечко, нічого захоплюючого або особливого. Я обрав його місцем розташування свого будинку, тому що мій найкращий друг, Марк, живе тут, і він завжди розповідає про те, як чудово тут живеться.

Тоді як він любить сільське життя, я б ніколи, навіть у найбожевільніших мріях не міг уявити, що ось це його захоплення селом змінить ситуацію і для мене. Він ненавидить місто, а я не надто захоплююсь селом, але ми жертвуємо цими нашими маленькими причудами, коли відвідуємо один одного.

В мене прийняли замовлення і поки я чекав, я подзвонив йому. Він зараз закордоном, але до цього часу мав уже прокинутися.

- Привіт, Алексє,- каже Марк, коли бере слухавку. - Як справи?

- Добре. Я в твоєму рідному місті зараз, - відповідаю я.

- Ти вже приїхав? Так швидко.

- Вибач, чувак, - кажу я з ноткою сарказму. - Я не міг чекати, поки ти повернешся.

Марк хихотить:

- Ні, але все ж таки тобі доведеться трохи почекати. Я буду у від'їзді ще десь близько місяця, можливо довше. Ще не вирішив.

- А як у вас там погода?

- Спекотно, - каже Марк. Я чую посмішку у його голосі. -Я не знаю, як мама і тато виживають тут . Але принаймні у нас є кондиціонер.

- Ну, знаєш, ви ж у Африці.

- Справді?- У голос Марка повертається сарказм. -А я думав, у Антарктиці.

До мене підходить офіціантка з моєю стравою, і я перериваю розмову:

- Мені принесли обід. Зідзвонимось пізніше.

- В будь-який час,- відповідає Марк, і я завершую дзвінок.

- Ваше замовлення, сер, - каже офіціантка, ставлячи переді мною тарілку та посміхаючись. -Можливо, бажаєте щось іще?

З бейджика на її червоній уніформі я знаю, що її звати Бет. Це красива жінка, з волоссям кольору білої миші, що обрамляє її кругле обличчя. Вона на кілька років молодша за мене, гадаю, їй десь близько двадцяти. Бет дивиться на мене, її вії тріпочуть, і вона пускає мені бісики.

«Вибач, любя. Мене це не цікавить».

- Ні, - хитаю головою я.- Нічого не треба. Дякую.

- Гаразд. Що ж, дайте мені знати, якщо зміните свою думку.

Вона знову посміхається мені, її погляд затримується на мені, перш ніж вона відходить.

Я звик до уваги збоку жінок. Це якимось пов'язано з фактом, що більшість з них люблять високих, темноволосих, симпатичних чоловіків з невеличким потомством і з добрячими психологічними травмами. Я відповідаю всім вимогам по всім пунктам. Я ношу досить коротке чорне волосся і в той же час я ношу досить довгі вуса і бороду, що також змушує їхні колінця труситися.

Але я зробив дещо для відносин, пішовши з них навіть страшніше, ніж пацієнт з опіками третього ступеня. Тож такого більше не трапиться. Зараз я вкладаю всю свою енергію в свою справу. Справу, яку я органічно виростив, справу, яка наразі процвітає.

Коли я подивився в свою тарілку, маю сказати, я був надзвичайно вражений. Не тільки тому, що я не сподівався на таку презентацію від такого ресторану, але й тому що, очевидно, страва була приготована командою професіоналів.

Я не часто обідаю ось так. Звичайно, я інколи їм піцу, але це рідкість. Частіше за все я обідаю в ресторанах високого класу. Рідко коли я можу дозволити собі їжу, яка потрапляє у мій організм.

Коли я кусаю стейк, він тане у мене в роті.

Це досить вражає.

Можливо, я сноб. Або, можливо, я пам'ятаю, як смакувала їжа перш ніж я став успішним. Я просто не сподівався пережити це тут, за тридев'ять земель.

Решта страв не розчарувала, і що більше я вражався, то більше ідей спадало мені на думку.

Повернувшись до міста, я найму собі власного кухаря. Пафосно? Можливо. Але після довгих годин, проведених у операційній, я не маю сили, аби, повернувшись до квартири, почати з нуля готувати собі здорову страву.

Я зароблю багато грошей, відвідуючи висококласних клієнтів, які хотітимуть підтяжок так само часто, як вони хочуть сніданків.

Це більше жіноча, аніж чоловіча фішка, коли всі ці дивні журнали кажуть п'ятдесятирічним, що їм потрібно виглядати на двадцять років. Але з роками середній вік моїх клієнтів стає все молодшим.

Не зрозумійте мене неправильно, я не засуджую. Це моя робота і я її люблю. Я розмовляю з ними впродовж процесу і даю їм те, про що вони просять. Мене ніколи не перестане дивувати, як жінки, які вже є красивими, приходять до мене і кажуть мені, що вони хочуть спробувати вдосконалити природу.

Отже, так, у мене є особистий кухар. Кухар, який вже знаходиться в оплачуваній академічній відпустці, коли я вирішую цю справу.

Цікаво, тут є кухарі, придатні хоч для якоїсь роботи?

В моєму календарі вже записано кілька зустрічей і званих обідів, однією з яких є зустріч з представниками Центру медичного страхування «Спайр». Я можу мати справу з будь-ким, хто знає, що робить. Я хірург, а не кухар. Крім того, я буду дуже зайнятий, розважаючи своїх гостей.

Офіціантка повертається до мене, коли бачить, що моя тарілка порожня:

- Схоже, Вам сподобалася страва, - сяє Бет, майстерно підіймаючи мою тарілку.

- Так. Мої компліменти кухарю. Було смачно.

- Я перекажу їй. Може, чогось іще бажаєте?

Їй?

- Кави, будь ласка,- кажу я, намагаючись ігнорувати своє раптове здивування тим фактом, що шеф – це не чоловік. Я не жінконенависник. Справді. Я просто не очікував, що шеф буде жінкою з тієї простої причини, що цю роль віддають переважно чоловікам.

Сестра Марка є шеф-кухарем.

Так, але вона досі у меншості, правильно?

- Тільки каву?,- запитує офіціантка. - Не хочете спробувати наш пиріг з горіхами пекан?

Я доторкнувся до живота і похитав головою, намагаючись не розчаруватись через те, що жінка не зробила так, як я просив.

- Дякую, але я переїв. Кави буде достатньо.

- Гаразд,- виспіває вона,- але Ви не знаєте, від чого Ви відмовляєтесь. - Потім Бет іде геть з пустою тарілкою в руках.

Пекановий пиріг справді звучить смачно, але мені подобається моя підтягнута, м'язиста фігура, і я тяжко працюю в залі, щоб підтримувати її. Ваше здоров'я – Ваше багатство – це не те, що мої пацієнти беруть на озброєння, скільки б разів я їм це не казав.

Нам приносять каву, і хоча я не додавав цукор, кава здавалася солодкою від самої лише присутності Бет.

- Ось, будь ласка.

- Дякую, - кажу я коротко, сподіваючись, що нотка різкості в моєму голосі натякне їй на те, що я хотів би зараз залишитися наодинці.

- Ви впевнені, що я більше не можу нічого для Вас зробити?

Буду чесним, як для хірурга у мене недостатньо терпіння, що є великою помилкою, я знаю. Але з часів мого брудного розлучення я краще знаходжу компроміси з людьми, коли вони лежать без свідомості на моєму операційному столі, де анестезія гарантує відсутність діалогу.

- Я впевнений,- кажу я і опускаю погляд на свій телефон.

- Добре. Що ж, я буду поблизу, якщо Вам раптом щось знадобиться.

Цього разу я навіть не дивлюсь на неї, коли киваю, і через кілька секунд вона розвертається і йде геть.

З чашечкою кави в руках, я перевіряю свої повідомлення. Вони ніколи не закінчуються і я радий, що більшістю з них займається мій помічник. Помічник, який також думає, що я здурів, бо збираюсь купити будинок просто, щоб укласти угоду з компанією з охорони здоров'я.

Перш ніж я вийшов з офісу минулого тижня, Барбара зупинила мене біля ліфта, її брови нахмурились від хвилювання.

- Ви впевнені, що Ви все правильно робите, Докторе Беннет?

Я посміхнувся жилавій жінці середнього віку, яка так само фанатично ставилась до свого здоров'я, як і я.

- Пізно, Барбаро. Будинок придбано.

Звичайно, вона це знала. Це Барбара знайшла цей будинок. Вона також, під моїм керівництвом, мала справу з ріелторами та уклала

контракти з юристами.

- Не хвилюйтеся, все буде добре,- кажу я, намагаючись її розслабити.

- Але що буде, якщо вони дізнаються...,- повільно прошепотіла вона.

- Тоді в мене є великий будинок у селі, від якого мені потрібно позбавитися, - пожартував я, заходячи в ліфт. Перш ніж двері зачинилися, я сказав:

- Я подзвоню Вам, коли дістанусь туди.

Після того, як я розібрав кореспонденцію, я допив залишки кави і потім підвів погляд, намагаючись зловити погляд Бет.

«О, і ти хочеш її уваги».

Я ігнорую свою свідомість, прокляття свого життя, яке карає мене надто часто, і посміхаюся, коли підходить Бет.

- Що я можу для Вас зробити?,- питає вона, осяваючи мене своєю бездоганною білозубою усмішкою.

- Чи можу я поговорити з шефом?,- запитую я.

Бет, очевидно, дещо спантеличена проханням і, сумніваючись, відповідає:

- Хвилиночку, я запитаю.

Я киваю:

- Дякую.

Бет поспішно виходить, і коли я її бачу, я вже обдумую меню на першу вечірку.

Розділ 2

Дара

Я витираю лоб рукавом і кидаю гриби на сковорідку. На кухні сьогодні так спекотно і, звичайно ж, кондиціонер зламався. Знову! А чого мені ще було чекати від Чака. Він скнара навіть у найкращі часи.

У мене пішли роки, щоб нарешті переконати його купувати кращі шматки м'яса. Він сперечався зі мною тижнями, поки я не пояснила йому, що чим краще м'ясо, тим більше клієнтів буде до нас приходити. Я маю на увазі саме в Рівердейлі, а не в якомусь шумному місті. Навряд чи тут буде тиснява, але я справді хочу, щоб він беріг своїх клієнтів.

Я сумую за цим містом. Я працювала в ресторані, який міг зробити це місце схожим на курник, але, що ж, треба сказати, все пішло не так, як я планувала і, підтиснувши хвоста, мені треба було повертатися додому і зализувати рани.

Марк, мій брат, дозволив мені залишитися в нього вдома, поки я не стану на ноги, і це була перша робота з хорошими можливостями для шеф-кухаря в маленькому старовинному Рівердейлі. Це була перша робота, яка, на мою думку, могла мені сподобатися.

Закусочна Джо, хоч її керуючим і власником був хлопець на ім'я Чак, навряд чи була закладом моєї мрії. Це було тісне і спекотне приміщення, яке зовсім не мало простору для творчості. Найсмачнішою стравою у меню тут був стейк. Але хоч гроші приносить.

Я завжди хотіла свій власний заклад, і одного дня я наважилася отримати його. Тільки зараз, коли я отримую мінімальну зарплатню, я б сто разів подумала, перш ніж відкривати заклад. Мої мрії буквально згоріли на задньому плані, поруч із грибами.

Той факт, що я отримувала велику зарплатню в місті означав, що я була в змозі робити заощадження. Я поклялась, що я не доторкнусь до них, навіть коли я була змушена повертатися додому. І я до них не торкалась. Це було для мене, ніби яйце в гнізді – те, що я ретельно оберігала, тож щойно я назбираю достатньо коштів, я зможу відкрити ресторан, де я буду головною, а рецепти будуть мого власного авторства.

Бет заходить на кухню зі своєю звичною привітною посмішкою. Ця жінка завжди посміхається і випромінює життєрадісну енергію. Це робить роботу в ресторані легшою. Тут працює чотири офіціантки і Бет – моя улюблена. Інші також чудові, проте у них немає такої любові до життя, як у Бет.

- Он за тим столиком сидить кремезний хлопець, який переказував свої компліменти за вечерю,- щебече вона.

Я піднімаю брову, дивлячись на її палаючі щоки.

- Це мило, правда?

Вона підводить очі до стелі і зітхає:

- Даро, цей хлопець такий гарячий. Тобто, він так виглядає. -

Вона показує мені своє передпліччя. -Я навіть згоріла, просто стоячи в трьох футах від нього.

Я сміюся з неї, тому що, по-перше, вона завжди розважає мене своєю дотепністю, а по-друге, я взагалі-то бачила її передпліччя.

- Б'юся об заклад, він не такий гарячий, як ця кухня, - відповідаю я, роблячи довгий видих.

Вона гиготить.

- Ти, напевно, здивуєшся. Він неймовірний красунчик. Іди й сама подивись.

. Вона відчиняє двері та киває мені, з нетерпінням чекаючи, коли я підтверджу її оцінку.

Я знімаю сковорідку з плити і обходжу широку стійку для приготування їжі, оминаючи Ріккі, який невтомно готує купу овочів. Підійшовши до подвійних дверей, я зазираю через круглий отвір і оглядаю ресторан. За столиками сидить кілька клієнтів і мені потрібна лишень одна секунда, щоб його роздивитись, але коли я його бачу, в мене відвисає щелепа і я зітхаю.

- Я ж тобі казала,- каже Бет, притуляючись до мене.

- Що, чорт забирай, він тут робить?, - не вгавала я.

- Ти його знаєш?, - захоплено викрикує вона.

- Ну, звичайно. Він – знаменитий пластичний хірург з міста. – Я дивлюсь на Бет. - Знаєш, він мільярдер.

- Не може бути, - вона вирячує очі, її щелепа відпадає.

- Так, - киваю я, дивлячись на нього крізь вікно. - Дай вгадаю, це він замовив стейк?

Бет посміхається і киває у відповідь.

Хоч я все ще здивована його тут побачити, та зараз мені цікаво. «При всіх його статках, дивно чому він їсть у цьому закладі. Або що він робить у Рівердейлі взагалі».

Тобто, Бет не помилялася. Алекс Беннетт таки неймовірний красунчик. Він майже шість футів заввишки, з вугільно-чорним волоссям, що спадає на його комір. Він носить густу бороду і вуса, а

костюм, який він носить, злегка приховує його атлетичну статуру. Ще трішки і його біцепси розірвуть тканину костюма.

Востаннє я бачила Алекса два роки тому. Ми випадково зустрілися на вулиці в місті. Ми швиденько привіталися, перекинулися кількома словами і розійшлися у своїх справах.

- Звідки ти його знаєш?, - питає Бет.

- Доктор Алекс Беннетт, - кажу я, роблячи високомірний голос і змушуючи Бет сміятися, - це кращий друг мого брата. Вони зустрілися, коли обидва були у Гані близько п'ятнадцяти років тому. Марк допомагав там мамі і татові. Що там робив Алекс, я не знаю. Але вони обмінялись телефонами і відтоді стали найкращими друзями.

- Він справді такий милий, - зітхає Бет, маючи трошки більш, ніж просто замріяний вигляд.

Я бурчу.

- Не дозволяй його зовнішності ввести тебе в оману. Він гавкає так само сильно, як і кусає. І він був таким буркотуном, скільки я його знаю.

А знаю я його вже близько восьми років.

Ну, тобто кажу, що «знаю». А правда в тому, що я не знаю його зовсім. Ми вперше познайомилися на вечірці в будинку Марка. Я була така вдячна, що нас було лише троє, інакше я просто вмерла б від нудьги. Алекс не розмовляв багато і, здавалося, постійно був хмурим.

Наступного дня, коли я побачила Марка у місті, я сказала йому, що його другові потрібно розслабитися. Марк сказав мені, що він пережив жахливе розлучення. Це мене засмутило, але навіть через вісім років цей чоловік не змінився. Він і досі мав такий же нещасний вигляд, як і тоді. Та й зрозуміло, чому: за гроші щастя не купиш.

- Можливо, він тут, бо хоче зустрітися з Марком,- припустила Бет, як тільки я повернулася на своє місце і почала жваво нарізати цибулю.

Я хитаю головою.

- Марк не тут, Бет. І ти це знаєш.

- Ну, так, - вигукує вона.

- Він у Гані, допомагає мамі з татом. Вони нещодавно почали будувати там ще одну школу для дітей. Він не повернеться ще мінімум декілька тижнів.

- То чому ж він стоїть он там?- Вона махає головою вбік їдальні.

Я знизую плечима і вдаю, що мене це не хвилює, але, насправду мене це цікавить так само, як і мою енергійну, маленьку колегу. Я могла б зрозуміти його присутність, якби мій брат був у місті, але в іншому разі, Алексу немає сенсу бути тут.

Дивно.

Після того, як я подаю наступну страву, Бет забирає її у їдальню, і я продовжую працювати. Тепер, коли я його побачила, Алекс Беннетт постійно перебуває в моїх думках, поки я готую. Я думала про це з різних ракурсів, але я просто не можу зрозуміти, що він робить у Рівердейлі. В цьому немає сенсу.

Через деякий час Бет повертається з сяючою посмішкою.

- Твій буркотливий хірург-мільярдер хоче поговорити з тобою.

На якусь секунду я шокована:

- Ти сказала йому, хто я?

Бет хмуриться і хитає головою:

- Звичайно, ні. Між іншим, ти розповідала про нього раніше. Я зрозуміла, що ти хочеш тримати від нього дистанцію. Він лише хотів поговорити з шеф-кухарем.

А я і справді хотіла тримати дистанцію. І досі хочу. Хоча зрозуміло, що у мене немає вибору. Тож тепер мені треба пройти маршем ганьби. Востаннє, коли ми зустрічалися, я ще працювала в місті. Від висококласного міського ресторану до провінційної закускової. Як низько ти впала.

Достатньо того, що вже весь Рівердейл знає про мою невдачу. Я виросла тут, і містяни захоплювалися мною, коли я досягла великих вершин. Важко було повертатися додому і знову дивитися їм усім у вічі.

Зараз мені треба зробити це знову. Лише поговоривши з кимось, хто є таким же успішним у цьому місті, я перестану почуватися так, ніби мені дали великого ляпаса.

Я поправляю свою білизну, притискаючи її до свого стрункого тіла, а потім перевіряю, аби волосся було туго зачесане в хвіст. Є кілька білих прядок, що вибилися з хвоста, але я не збираюся про це зараз хвилюватися.

Я неохоче направляюся до їдальні і проходжу повз столик Алекса. Коли він мене бачить, у нього відвисає щелепа, і він зривається на ноги.

- Даро?

Ну от.

- Що ти тут робиш?, - витріщається він, його широкі очі розглядають мою уніформу.

Він на декілька дюймів вищий за мене, він дивиться на мене згори донизу, і я почуваюся незахищеною. Краще б він сидів. Але я натягую посмішку.

- Я б могла запитати в тебе те саме,- парирую я.

Моя тактика не працює.

Він усе ще хмуриється.

- А що сталося з рестораном? Тобі ж так подобалася ця робота.

Подумки, я стогну. Мені стільки разів потрібно було відповідати на це запитання, відколи я повернулася, і через шість місяців я виявила, що я говорила з кожним жителем Рівердейла в тій чи іншій якості. Я думала, що з мене досить пояснень хоча б собі.

- Він згорів, - кажу я з сарказмом, відчайдушно намагаючись уникнути зайвих запитань.

- Що?, - випалив він. - Коли?

Я невесело посміхаюсь.

- Жартую, Алексе. Просто справи йдуть кепсько, от і все.

Я не кажу йому більше, ніж він повинен знати. В будь-якому разі, це більше нікого не стосується, і до того ж, я ледве знаю цього хлопця.

На якусь мить, він виглядає так, ніби збирається мене відштовхнути. Можливо, він не зробив цього, бо я схрестила руки на грудях, знаком показуючи, що я не хочу про це говорити.

- Гаразд, - каже він. -Мені шкода це чути-. Він виглядає дещо спантеличеним, але потім продовжує. -Я лише хотів залишити компліменти шефу, але тепер, коли я знаю, що це ти, я не здивований, що страви такі смачні.

- Дякую, - сухо відповідаю я. Я так сильно хочу запитати, чому він тут, але замість цього починаю просити вибачення. -Послухай, мені потрібно повертатися. Я не хочу, щоб це місце згоріло вщент.

- Так, звичайно, - каже він. -Але я хотів ще про дещо з тобою поговорити. Я влаштовую вечірку наступного тижня і я хотів би дізнатися, чи можна замовити твої послуги.

Я дещо спантеличена. Він живе в місті, і, з розповідей Марка, я знаю, що у нього є власний шеф.

- Твій шеф хворий?

Алекс хитає головою:

- Я купив тут будинок.

Щоб мені провалитися.

Я не можу приховати здивування, і, побачивши це, Алекс злегка посміхається. Думаю, це найбільше, на що він здатен.

- Я знаю, - каже він, знизуючи плечима. - Це крутий фінт. Але я справді міг це зробити з твоїми навичками. Ти отримаєш гарну компенсацію. - Він озирається. - Набагато кращу, ніж ти заробляєш у цьому місці.

Я сумніваюся, але навіть не знаю чому. Я готувала для людей, вищих за рангом від Алекса Беннетта. Крім того, якщо він дасть мені повну свободу дій щодо меню, я зможу експериментувати зі своїми креативними здібностями, а я за цим так скучила. І давайте будемо відверті, я вмію поводитися з грошима. Вони підуть прямісінько в мої заощадження і наблизять мене ще на один крок до моєї мрії.

- Гаразд, - кажу я. - Де той твій будинок?.

Розділ 3

Алекс

Після того, як я розповів Дарі деталі стосовно будинку, і ми домовилися, о котрій годині вона прийде, я виходжу з ресторану і сідаю в свій «Мерседес». SLR МакЛарен виглядає дивно, стоячи на дорозі цього маленького містечка. І я раптом розумію, що, якщо ця угода провалиться, я, можливо, захочу одягнути щось менш показне по дорозі до свого сімейного дому.

Поклавши свою велику раму у багажник, я заводжу двигун і ловлю на собі здивовані погляди перехожих, щойно вони почули ревіння її двигуна V-8 об'ємом 5,4 літри.

Так, однозначно потрібно підібрати щось більш скромне.

Але коли я відходжу від бордюру, мою увагу привертає вже не моя машина. Я все ще намагаюся змиритися з тим, що Маркова сестра, Дара Гілберт, повернулася до Рівердейла. Одного разу вона зникла з цього міста. Що могло змусити її повернутися назад?

Зрозуміло, що вона не хотіла про це говорити, і оскільки це не моя справа, я не змушував її. Я просто не міг зрозуміти, що сталося.

Вона працювала в «Опуленто», одному з найкращих ресторанів міста під керівництвом мішленівського шефа Діно Кабріні, одного з найкращих шефів у світі. Така можливість дається небагатьом, і, зважаючи на те, звідки вона приїхала, я просто вражений, що вона втратила такий шанс.

Але знову ж таки, це не моя справа. Крім вечірки Марка кілька років тому, я спілкувався з нею всього два чи три рази, коли ми випадково зустрічалися. Але навіть тоді мені здавалося, що вона любить свою роботу.

Тим не менш, я не міг повірити своєму щастю. Я справді не думав про такі деталі, як приготування їжі. Моя увага була прикута до того, аби утримати страхову компанію «Спайр» на плаву. Можливо, це Боже провидіння, що Дара повернулася до міста.

Для тебе, можливо. Але не для неї.

Це правда. Вона однозначно вміла захищатися і тому я можу тільки зробити висновок, що все скінчилося погано. Не кажучи вже про те, що це великий крок назад. Від всесвітньовідомого ресторану до забігайлівки. Навряд чи цей крок у кар'єрі вона зробила за власним вибором. Бідна жінка.

Дуже красива, бідна жінка.

Ми навіть не збираємося зав'язувати стосунки. Я втомився від стосунків і неважливо, наскільки вона неймовірна. Крім того, Марк дуже добре пояснив свої погляди кілька років тому після того, як я сказав, що зустрічав її на вулиці.

Я подзвонив йому одного дня, в перерві між клієнтами. Ми зазвичай зустрічаємося раз на місяць на вечерю, коли він не знаходиться на іншому кінці світу, допомагаючи батькам у їхній гуманітарній діяльності. Але ми також і зідзвонюємось.

Ми вже обговорили роботу, дізналися, як у кого справи, коли я прохопився у розмові, що випадково зустрів Дару кілька днів тому.

- Тримайся подалі від моєї сестри,- сказав Марк безтурботно.

- Гей, чувак, та я ж її не шукав. Я просто йшов до офісу, а вона йшла мені назустріч. Ну що мені, по-твоєму, треба було зробити? Проігнорувати її?

- Не жартуй так зі мною, Алексе. Ти точно знаєш, про що я кажу. Після тих проблем, з яких ти ледве вибрався, в тебе залишився дуже тяжкий емоційний багаж. Дарі не потрібне таке емоційне навантаження в житті.

- Дуже дякую, - парирував я, відчувши, що його слова були дещо жорсткими.

- Я кажу тобі це чесно, тому що я знаю, що ти приймеш це.

- Що ж, твої слова пусті для мене, і ти це знаєш, - кажу я.- У мене немає наміру вляпатися в будь-які стосунки, не зважайте з сестрою.

- Це добре. Сподіваюсь, ми порозумілися.

- Блискуче,- відповідаю я дещо поспішно.

Після цього він пожартував, і моя ворожість зменшилася. Не можу сказати, що я не був дещо ображений на його тон, але пізніше, коли я заспокоївся, я сказав собі, що його тон вказує на те, звідки він. Ну, щось типу того.

Марк неймовірно сильно захищає Дару. Він завжди її захищав. Він мого віку, йому тридцять три, і на кілька років старше за неї. З його розповідей, багато років свого юнацького життя він захищав її від хлопців у школі. Гадаю, він вважав, що вона не може захистити себе, але, чесно кажучи, з того, що я бачив, Марк недостатньо довіряє своїй сестрі.

Коли я ставлю машину на парковку мого великого, нового будинку, я згадую, чи озвучував ідею найняти Дару своїм шефом Марку, перш ніж спитав її. Потім я хитаю головою.

Ми ж усі дорослі, правильно? Дара може приймати свої власні рішення, чорт забирай. В будь-якому разі, я наймаю її на роботу, а не пропоную одружитися зі мною.

Я вставляю ключ у замкову щілину і проходжу до будинку. Тут все ще потрібно багато роботи і тому підрядчики прийдуть пізніше сьогодні і в наступні дні. Це старий будинок зі старими меблями та старою кухнею. Ось така тут обстановка. Сімейний будинок – це, може, і те, що мені потрібно, але я не хочу, щоб він мав вигляд, як типовий будинок з «Днів нашого життя».

Сімейний будинок без сім'ї. Більше ніякої сім'ї. У мене вже колись була сім'я.

Ми з Сінді познайомилися, коли були підлітками, отже можна сказати, що ми були першим коханням одне одного. В містечку, в якому ми виростили, було трішки більше населення, ніж у Рівердейлі, але коли я поїхав до медичного інституту, вона поїхала зі мною в місто, а через рік ми одружилися.

Я затримувався на роботі, і вона ненавиділа бути завжди на самоті в маленькій квартирі, яку ми ледве могли собі дозволити. Вона працювала неповний робочий день у взуттєвому відділі і терпіла це, але я намагався заохотити її піти кудись і завести друзів.

Зрештою, вона таки це зробила і потім стан речей ненадовго покращився. Я закінчив університет, але моя любов значила для мене більше, ніж медицина. Сінді не була щаслива, коли замість високооплачуваної роботи я пішов на курси в галузі хірургії.

- Я втомилася жити в цій маленькій квартирі,- сказала вона одного вечора, коли я прийшов додому стомлений після чотирнадцятигодинної зміни.

- Ще трішечки, - пообіцяв я.

- Ти тільки обіцяєш, Алексє, але ми тут вже цілих три роки. В мене вже починається клаустрофобія.

Все скінчилося великою сваркою. Ми, звичайно, пізніше помирилися, але в наступні місяці все тільки погіршилося. Поки одного дня вона не оголосила, що вона вагітна. Думаю, це мала бути наша найщасливіша мить. Але не так сталося, як гадалося.

Я оглядаю цей великий будинок, уявляючи собі, що тут могло бути повно дітей, але тепер цього ніколи не трапиться і я згоден з цим. Я так думаю.

Через годину в двері стукають.

- Докторе Беннетт?- каже хлопець. Він кремезний і одягнений у комбінезон жакливого гірчичного кольору. Позаду нього двоє інших хлопців вилазять із вантажівки.

- Так,- кажу я.

- Ми приїхали, щоб встановити Вам нову кухню.

- Чудово.-Я відчиняю двері ширше. – Заходьте.

- Щойно чоловіки увійшли, кремезний хлопець каже:

- Ми збираємося вимкнути Вам воду, щоб встановити обладнання. Вас це влаштовує?

- Звичайно, - кажу я, махаючи рукою. Цей жест означає, що вони можуть робити все, що їм заманеться. – Я вам ще потрібен?

- Він хитає головою:

- Не думаю.

- Гаразд. Тоді я залишу це на Вас.

Я йду і залишаю їх наодинці, пробираючись до кімнати, виділеної під мій кабінет. На щастя, ця кімната знаходиться на іншому боці будинку, а отже шум, який вони збираються підняти, не завадить мені аж так сильно.

Зачинивши за собою двері, я обходжу свій стіл і падаю в крісло. Піднявши слухавку, я телефоную Барбарі.

- Ну, то як там справи з ремонтом?- питає вона після того, як ми привіталися з дороги.

- Те, що треба,- відповідаю я,- хоча потребує деяких доопрацювань. Будівельники щойно прийшли, щоб встановити нову кухню.

- А що не так зі старою?- питає Барбара. Я чую, як вона друкує на клавіатурі під час нашої розмови. Вона неймовірно мультизадачна і є надзвичайно цінним працівником для нашої клініки.

- Вона має такий вигляд, ніби з книжки «Маленький будиночок у прерії», - віджартовуюсь я.

Вона хихотить у слухавку.

- І ми вже не можемо її купити?- питає вона, ніби дражнячись.

- Мені потрібне сімейне гніздечко, а не реліквія, Барбаро.

- Як скажеш. У тебе на завтра заплановано дві хірургічні операції, - продовжує вона. – Одна об 11:30 ранку, а інша о третій годині дня. Раніше телефонувала місіс Кроуфорд, хотіла поговорити з тобою. Я сказала, що тебе нема у офісі, і що я передам тобі її повідомлення.

- Дякую, Барбаро. Я їй зателефоную. Мені також потрібно, щоб ти влаштувала вечірку для Тома Бургеса та його команди. Я намагаюся показати себе шефом, який хоче працювати. То яким буде мій розклад на наступний тиждень?

- Подивимось,- каже Барбара, знову набираючи щось на клавіатурі. Через кілька секунд вона каже:- Гаразд. Що ж, п'ятниця підійде тобі краще. Це єдиний день тижня, коли в тебе немає жодних

операцій. Пізніше я можу перенести консультації на наступний тиждень.

- Гарзд. Напиши Тому і подивимось чи це спрацює. Якщо так, надішли йому адресу і потім повертайся до мене з відповіддю, скільки він зможе відвідати.

- А що з приводу Джека Нортон?- запитує вона.

- Я ще не готовий зустрічатися з командою Спайр,- відповідаю я.- Це буде тестове випробування, а потім подивимось.

Після того, як ми прощаємося і кладемо слухавку, я відкидаюся на кріслі і роблю довгий видих. У глибині душі у мене все ще є малесенький, незначний сумнів, що я насправді з'їхав з глузду і всі ці зусилля цього не варті. Але, як я і робив останні шість місяців, я ігнорую його, сподіваючись, що він знайде місце десь у глибинах мого мозку.

Я працюю в кабінеті ще декілька годин, слабкий звук стуку молотків і дриллю високої тональності просочується крізь стіни.

Я рішуче налаштований отримати цей контракт і неважливо, чого мені це коштуватиме. Мій бізнес стає міцнішим і у мене є кілька вкладень, які також доповнюють мої операції. Але ніхто не знає, що буде завтра, а отже я хочу убезпечити все настільки, наскільки це можливо. Крім того, мене переслідують. Можливо, частково це робить моя колишня дружина

Вона завжди хотіла найкращого в усьому, і ось я нарешті досяг цього. Іронія в тому, що вона не живе в розкоші, якої вона так пристрасно бажала. Вона досі тримає мене своїми кігтями, уявіть собі. Це те, з чим я маю жити. Але вона ніколи мене не отримає. Ніколи знову.

Сутінки нарешті обганяють день і я сиджу на ганку зі склянкою піно-гріджіо. Це перший вечір, який я проводжу тут. Я вже перевірів роботу на кухні, і вона виглядає досить чудово. Вони ще не закінчили, отже вони повернуться завтра. Дякувати Богові, я повернусь у місто і не буду чути цього шуму.

Нарешті повернувся спокій, і єдине, що я зараз чую – це стрекотіння цвіркунів у довгій траві в полі поруч із будинком. Не пам'ятаю, коли востаннє я сидів у такій тиші та спокої. У місті завжди шумно.

Можливо, коли все це скінчиться, я зможу просто залишити собі це місце для усамітнення. Місце, куди можна втекти, коли хочеться спокою.

Розділ 4

Дара

Я вважаю, що перевага роботи в закусочній – це те, що ти можеш приготувати собі вечерю перш ніж іти додому, що я і роблю майже щовечора. Я відпрацьовую зміну, це умова, яку ми обговорили з Чаком, коли мене вперше прийняли на роботу. Том, брат Чака, приходить на роботу після шостої, і я не пам'ятаю такого дня, коли б я не була рада його бачити.

Він досить добре готує, хоча й не має достатньо навичок для цього. Брати започаткували свою справу близько семи років тому, проте Чак очолює цей бізнес. Раніше цією закусочною керувала родина, яка поколіннями жила у Рівердейлі. Але коли містерові Томасу настав час іти на пенсію і передавати естафету, його єдиний син відмовився.

Клей Томас мав власну мрію і повільно будував скульптурний бізнес. Зізнаюсь, він робить неперевершені скульптури з металобрухту, який він збирає. У мене є кілька його чудових витворів мистецтва перед будинком.

Кинувши пакет з їжею на кухонному столі, я знімаю черевики. Здерши шкарпетки, я випрямляю пальці і зітхаю з полегшенням, коли вони торкаються холодної плитки на підлозі моєї кухні. Бути на ногах цілий день – це недобре, але така робота.

Мій телефон сигналізує, і коли я беру його в руки, відкриваю повідомлення.

«Побачимось о восьмій», - сказано там.

Повідомлення було від моєї найкращої подруги, Астрід. Ми дружимо з дитсадочка, і коли в мене з'явилася можливість працювати в місті, то розлучатися з нею було найважчим випробуванням. Мама і

тато вже переїхали в Гану на той момент, отже я була за тисячі кілометрів від них. Але не від Астрід.

Коли я була змушена повернутися до Рівердейла, вона дуже гостинно мене прийняла, хоча й казала, що шкодує, що я більше не працюю в місті. Вона була моїм якорем, відколи я повернулася, і я надзвичайно вдячна, що вона – моя подруга.

Діставши ключі, я швидко відповідаю на повідомлення, а потім кидаю свій телефон поруч із пакетом.

«Перш ніж приступити до інших справ, мені потрібен душ».

Я взяла рушник у кошику для білизни у своїй спальні і пішла приймати гарячий душ, аби нарешті зняти напругу після важкого робочого дня. Це було так чудово, що я могла залишатися там годинами. Дозволяючи теплу розслабити своє ніюче тіло, я просто стояла деякий час, насолоджуючись цими відчуттями.

Коли моє тіло нарешті трохи розслабилось, в моїй голові знову зринув образ Алекса Беннетта. Мушу зізнатися, що його несподівана поява на сьогоднішній вечері не давала мені спокою цілий вечір. Думка про те, що я так і не дізнаюся, що він робить у Рівердейлі, ятрила мені душу.

Чи знає Марк, що Алекс планував приїхати сюди? Якщо так, то чому він не повідомив мені про це? Коли мій брат буває вдома, ми спілкуємося майже кожного дня. Він поїхав у Гану близько двох тижнів тому, але купівля будинку займає більше, ніж два тижні, правильно? Звичайно ж, він про це знав.

Я навіть не сумніваюся, що Алекс розкаже Марку. Це було б дивно, не сказати своєму найкращому другові, що ти переїжджаєш у містечко, в якому він живе. Але чому? Чому він тут?

Чому тебе це хвилює? Ти ж терпіти не можеш цього чоловіка.

Я не знаю. Можливо, його присутність тут заспокоює мене.

Я все ще не знайшла відповіді на запитання до того часу, коли вийшла з душі і одягнулася і врешті-решт мої роздуми про причини переїзду до маленького міста відійшли на другий план, і я прийняла запрошення Алекса бути його особистим шефом на вечірці.

Алекс Беннет крутиться в такому колі суспільства, яке мені може примаритися тільки уві сні і, зважаючи на цей факт, я точно знаю, що я не буду готувати бургери і картоплю фрі. Від думки про меню, яке я могла створити, я дещо розхвилювалася. Я вже так давно не готувала

смачної, вишуканої їжі. Я сумую за використанням трав та спецій, про існування яких навіть не знають ні Чак, ні Том, не кажучи вже про те, щоб вимовити їх назви.

Гаразд, це буде один раз, але мені досі це подобається.

Навіть якщо ти готуєш для чоловіка, на якого в тебе немає часу.

Закінчивши приготування такої собі курячої грудки з салатом, я хапаю ключі від машини і направляюся до будинку Астрід. Вона живе на окраїні міста і її знають, як місцеву відьму. Це жартівлива кличка, якою її нагородили, і вона мусила звикнути до того, що вона натуропатка і цілителька.

Її полиці були вщент заповнені настоянками, відварами і мазями, які вона виготовляла з трав, квітів і рослин, вирощених на власному городі. Вона була справжнім «дитям природи», майже ніколи не носячи взуття і завжди ходила в розтягнутому, залатаному одязі. Кілька років тому вона сказала мені, що одяг, який ти носиш, є таким же важливим, як і їжа, яку ти їси.

Привіт, моя люба,- вигукує вона, кидаючись мені в обійми, коли я заходжу в її маленьку хатинку. Саме таку хатинку, на мою думку, повинна мати чаклунка.

Астрід на декілька дюймів нижча за мене, струнка і симпатична, з красивим каштановим волоссям. Вона завжди випромінює сяйво.

Вона дивиться глибоко мені в очі, потім з докором хитає головою:

Ти маєш змучений вигляд. Заходь, - каже вона, розвертаючись і дивлячись у свою дивну хижку. – У мене є чай, який допоможе тобі збадьоритися.

Ну, звичайно, - відповідаю я з посмішкою.

Її будиночок завжди нагадує мені будиночок Більбо Бетґінса, так ніби Толкієн створив цього персонажа, спираючись на інтер'єр Астрід, але, звичайно, цього не може бути, зважаючи на те, що ці книги були написані ще до нашого народження.

Я б сказала навпаки, але я знаю точно, що Астрід не читала цих книжок і не дивилася фільмів.

Її полиці були заповнені різноманітними книжками, які вона прочитала. Це були книги про природу, трави, художня література, енциклопедії та історичні книжки.

В інших нішах на полицях стояли коричневі пляшечки, на яких були приклеєні етикетки з підписаним вмістом. Нескінченні ряди ліків

з трав, які вона вирощувала. Астрід не вірила, що на світі існують бур'яни. Для неї бур'яни були ліками. «Люди виривають найкорисніші рослини, навіть не розбираючись в них», - казала вона.-«Цілющі трави є повсюди, куди не кинеш оком».

Вікна в її будиночку маленькі і не впускають багато світла, але вона компенсує його свічками і ліхтариками, розставленими по всьому будиночку, що надає йому магічного вигляду. Іноді я задумуюсь чи розуміє вона, наскільки б їй заздрили дизайнери інтер'єрів, якби побачили, що вона створила.

Мені потрібно пригнутися, щоб дістатися з однієї кімнати до іншої, так ніби я потрапила у будиночок Більбо Беггінса і врешті-решт ми дістаємося кухні.

- Будь ласка, сідай до столу і хай твої стомлені ноги відпочинуть, - каже вона, вказуючи мені на великий дубовий стіл посеред кімнати.

Вона бере свій мідний чайник і, наповнивши його водою, ставить на плиту. Чесно кажучи, я здивована, що тут немає великого чорного казана, який висів би над відкритим вогнем. Це б доповнило картину.

- Ну, - каже вона, сідаючи на протилежному боці столу, - що нового?

- А що Ви хочете почути спочатку? Те, що я могла б мати підробіток, який би приніс мені багато грошей чи те, що найкращий друг мого брата переїхав у село?

Вона зітхає.

- Це котрий? Той, що купив великий будинок поруч із фермою містера Фалька?

Я киваю:

- Так, все вірно.

- Хто він? Розкажи мені про нього. – Астрід встає з-за столу і відчиняє дверцята буфету. Поки вона дістає порошкову суміш, я починаю розповідати їй.

- Він дуже заможний хірург, - починаю я.

Астрід закопилює губу. У неї немає часу, щоб цікавитися сучасною медициною.

- Він робить пластичні операції, - продовжую я.

Вона майже впускає чашку, яку тримає в руках, і витріщається на мене з відразою. Я не можу стриматись і починаю хіхикати з неї.

- Він же не диявол, Астрід,- сміюся я.

- Звідки ти знаєш?,- не вгаває вона. – Зазвичай, той хто ріже жінок, щоб зробити їх кращими, недалеко відійшов від диявола.

Я знизую плечима:

- Врешті-решт, це їхній вибір.

- Ну, напевно, - погоджується вона. – Отже, розкажи мені про нього більш детально.

- Ну, він мільярдер, і, наскільки я знаю, у нього є квартира в місті.

- Астрід полишила спроби відкрити банку, поки слухала мене, і здивовано на мене дивилась.

- Мільярдер? Який живе тут, у Рівердейлі?

- Очевидно, так. – Я посміхаюся. – Світ затісний. –Я дражню її поглядом.

- Вона усміхається мені у відповідь і продовжує змагатися з банкою.

- Це, напевно, той хлопець, в якого велика, шикарна машина, яку я раніше бачила на дорозі.

- Можливо, - кажу я. – Його звати Алекс Беннетт.

- А ти розповідала мені про нього раніше? – насуплює брови Астрід, явно не пам'ятаючи його імені.

- Я навіть не пам'ятаю. Я не знаю його настільки добре, як Марк.

- Нічого собі. Не можу повірити. У нас у Рівердейлі живе мільярдер.

Задерши носа догори і зробивши ображений вигляд, вона сказала:

- Про мене більше не будуть говорити у місті. Містер Алекс Беннетт зайняв моє місце.

Я сміюся і кажу:

- Доктор Алекс Беннетт.

- Ох, прошу вибачення,- дражниться вона, наливаючи окріп у ту саму чашку, в яку вона насипала порошкову суміш. Узявши ложку, вона добряче перемішала її і потім подала мені.

- Тримай обережно. Воно гаряче, але я тобі зараз швиденько охолоджу.

- Що це?

- Краще не питай, дорогенька. Інгредієнти можуть налякати тебе до смерті,- каже Астрід, підморгуючи.

- Я знову сміюся з неї, а потім обережно сьорбаю свій чай.

- Ну, які ще в тебе новини?- питає вона, сідаючи навпроти мене.

- Як це не кумедно, але вони стосуються нашого нового мільярдера. Він проводить вечірку наступного тижня і хоче, щоб я готувала для його гостей.

Астрід затримує свій погляд на мені:

- І як тобі це?

- Це дасть мені шанс зробити те, за чим я сумувала останні шість місяців, - відповідаю я. – Алекс не в забігайлівці працює, отже...

- Алекс?- Вона посміхається і здимає брову.

- Це не те, що ти подумала,- кажу я, хитаючи головою. – В усякому разі, не в цьому випадку. У нього шарм старого черевика. Я думаю, що йому навіть посміхатися фізично боляче.

Астрід із задоволенням киває:

- Я змінила свою думку. Думаю, він мені вже подобається.

- Це була лише разова угода, але він знає, на кого я працювала в місті, отже він вже пообіцяв мені, що буде мені добре платити. Це наблизить мене до моєї мети. – Я знизую плечима і роблю ще один ковток чаю.

- Твій власний заклад, - підтверджує Астрід.

- Мій власний заклад, - повторюю я.

- В якому буде маленький простір для твоєї найближчої подруги, де вона зможе продавати свої дивні та чудові відвари.

І ми обидві заходимося від сміху, знаючи, що цього ніколи не станеться.

Розділ 5

Алекс

Я пробув у цьому будинку п'ять днів, і нарешті всі роботи було завершено. Кухня змінилася за допомогою нової, сучасної техніки. У всіх кімнатах була нова дерев'яна підлога, щоб підкреслити стиль будинку, а стіни були в кілька шарів вкриті свіжою фарбою.

Проте, не всі стіни і підлоги. Оскільки я не збираюся нікому проводити екскурсії по будинку, верхній поверх залишається недоторканим. Частково тому, що ремонт в усьому будинку забере занадто багато часу. Я не можу залишатися тут надовго, і я вже перепланував деякі свої операції, отже я буду тут, коли прийдуть підрядники.

Потім мені привезуть меблі. Навіть якби я залишив підрядників самих виконувати їхню роботу, що було не зовсім зручно для мене, мені все одно потрібно залишатися тут, коли привезуть моє нове ліжко, обідній стіл та стільці, письмовий стіл та інші меблі.

Отже, мій новий будинок виглядає так, ніби він розділений на дві епохи. Тоді як нижній поверх має вигляд двадцять першого століття, верхній поверх має такий вигляд, ніби я потрапив у 1872 рік.

Єдина річ, яку я залишив, це крісло-гойдалка на ганку. Чесно кажучи, я не вважав цю річ своєю, але просидівши останні чотири вечори тут у тиші і спокої, я вирішив залишити її. Все, що мені зараз потрібно, це банджо та солом'яний капелюх.

Але я задоволений результатом. Ну, в усякому разі, на нижньому поверсі. Зараз цей будинок стає схожим на мою квартиру з її мінімалістичним виглядом, при цьому все ще залишаючись сімейним будинком. Ну, більш-менш. Хоча, коли я думаю про будинок свого брата – він та його дружина мають троє скажених діточок, від чотирьох до десяти років – це місце не йде ні в яке порівняння в жодних фантазіях.

Фактично, це я сказав Марку оформити страхування відповідальності, тому що я клянусь, одного дня я зламаю собі бісову шию, намагаючись оминати іграшки, стратегічно розкидані на підлозі по всіх кімнатах. Я справді не знаю, як вони з Кеті – або з будь-ким із хлопців, якщо на те пішло – досі не потрапили до травм пункту.

Ми з братом зовсім несхожі, ні фігурою, ні зовнішністю. Він молодший за мене і набагато спокійніший. Я знаю, що я постійно знервований. Я таким не був. Наші батьки були холодні і приземлені. Гадаю, якби моє життя склалося так, як я того хотів, я міг би також бути таким спокійним, як Майк.

Хоча насправді ні. Він завжди був шибайголовою. Це була людина, якій непотрібно було нічого планувати. Навіть якщо він їхав у

подорож, він ніколи не планував свій маршрут. Він просто зривався з місця і вважав, що він рухається у правильному напрямку.

Божевілля.

Щодо мене?

Я набагато більш схиблений на контролі зараз, ніж коли був дитиною. Коли життя спустило мене з небес на землю, я чітко засвоїв урок. Урок, який говорить, що треба більше уваги приділяти дружині. Я працював через гнів і врешті-решт я дійшов висновку, що я, принаймні, частково був винен у нашому жахливому розлученні.

Нізащо не зроблю цієї помилки знову.

Бути одинаком набагато легше, і я таким і збираюся залишитися, незважаючи на те, скільки Майк буде гавкати мені про моє одруження. Я не хочу знову сідати на цього коня. Цей кінь не має сідла, не має віжок і, чесно кажучи, лякає мене до смерті.

Моє життя зараз зосереджене на роботі, що, як я вже неодноразово казав, є поганим. Але я не бачу іншого виходу. Я роблю людей щасливими і чудово справляюся зі своєю роботою. Напевно, цього достатньо, чи не так?

Крім того, я заробляю надзвичайно багато грошей, роблячи те, що я люблю, тож якось так. Скільки людей може сказати, що їм подобається прокидатися на роботу вранці? З розповідей моїх клієнтів про їх роботу, я можу сказати, що небагато.

Наступного дня Барбара повернулася до мене з новинами щодо організації вечірки.

- Том каже, що йому підходить п'ятниця і його команду також влаштує, - повідомила вона. – Він був дещо здивований почути, що вони збираються перетнути всю країну, щоб побачити тебе, але я заспокоїла його тим, що ти нещодавно повернувся.

- Я впевнений, що його водій знайде дорогу,- відповів я сухо. – Дякую, Барбаро. Це чудово.

- То як тобі відпочивати тут?

- Чесно, це навіть краще, ніж я сподівався. Я не пам'ятаю, коли востаннє був у такому спокійному місці.

Вона посміхнулася мені.

- Ти в одну мить став сільським хлопцем.

Можливо, вона мала рацію. Хоча в мене й були якісь дрібні сумніви щодо того чи я прийняв правильне рішення, гадаю, я зараз можу із

впевненістю сказати, що цей будинок був хорошою покупкою. Можливо, я не розумів, наскільки я застряг у цих «щурячих перегонах».

Півторагодинна поїздка – це невесело, уявіть собі, навіть у «Мерседесі». Щоб зберегти собі диски, я залишився в квартирі кілька ночей тому, коли наступного ранку в мене була рання операція.

Ну, це ж не постійно відбувається, правильно? Звичайно, я міг вирішити зберегти їх, але насправді я просто вирішив використати їх на вихідні або свята. Єдина причина чому я тут зараз – це тому, що я чекаю на Дару, яка має приїхати сьогодні ввечері, щоб я міг показати їй це місце

Минає година і саме вчасно лунає дзвінок у двері. Я йду по своїй новій дерев'яній підлозі і широко відчиняю двері. Мені потрібно перевести подих.

В більшості випадків я бачив Дару або в її білій шефівській формі, або загорнутою у тепле пальто, її волосся було зібране у хвіст. Як я вже сказав, я випадково зустрічав її всього кілька разів. Близько восьми років тому ми зустрічалися на вечірці, але я був настільки розбитим тоді, що я не пам'ятаю майже нічого з того вечора, не кажучи вже про те, у що вона була одягнена.

Однак, зараз вона стоїть на моєму порозі в клітчастій сорочці та джинсах, що облягають її ноги. Її м'яке світле волосся вільно спадає на плечі, розкриваючи синяву її очей. Я не можу заперечувати це. Вона застала мене зненацька.

- Привіт,- кажу я поспішно, не бажаючи, щоб жінка подумала, що я витріщаюся на неї. – Будь ласка, проходи.

Вона киває.

- Дякую.

А потім крокує за мною, випромінюючи аромат ванілі та жасмину.

Припини це.

Я зачиняю двері і проводжу її до великої вітальні, спостерігаючи, як вона оглядає це місце.

- Пам'ятаю колись Фолькнер жив тут. Здається, з тих часів багато чого змінилося.

- Ну так. Мені потрібно було змінити деякі речі. Вони були дещо...- я намагаюся підібрати слово.

- Старі, - кажемо ми одночасно.

- Правильно, - киваю я. – Ти часто бувала тут в дитинстві?

Незвично для мене, мій шлунок починає трохи крутити і я розумію, що ставлю питання, відповідь на які мене не цікавить.

- Моя подруга, Кейсі, колись жила тут. Вона давно поїхала. Її батьки переїхали, коли ми ще вчилися в середній школі. Пізніше сюди заселилася інша пара, але в них не було дітей.

- Зрозуміло, - кажу я, намагаючись вдати зацікавлення.

- То скільки людей буде на цій вечірці?

Ясно, в неї немає проблем з тим, щоб влитися в ділове суспільство, на відміну від мене.

Цікаво.

Ми не збираємося туди. Якби ти була такою милою, як вона, то з цієї причини ти б не заводила стосунки, пам'ятаєш?

Я добре це знаю. Відкритися і довіритися комусь знову, після того, що зробила Сінді, було занадто складно. Вона не просто вирвала моє серце з грудної клітини, вона порізала його на маленькі шматочки. Фактично, я вирішив що у мене більше немає серця, і саме тому я не можу будувати стосунки. У мене більше немає чого віддавати.

- Нас всього буде восьмеро, - кажу я, відповідаючи на запитання Дари.

То ви хочете ам'юзбуш, першу страву, основну страву і насамкінець десерт, правильно? – підсумовує вона.

Я дивлюся на неї здивованим поглядом:

- Ам'юз що?

Вона з посмішкою знизує плечима і це робить її навіть симпатичнішою, ніж секунду тому.

- Це ще одна назва для закуски.

- А, точно. Це французькою?

- Так. То це кухня?

Вона без запрошення проходить до наступної кімнати, але мені подобається її ініціативність. Я справді не знаю, чому Марк так хвилюється з приводу неї. У мене виникає враження, що Дара Гілберт і сама може чудово впоратись.

- Так, - кажу я, проводячи її всередину.

- Святий Боже!- охає вона, дивлячись на те, як її пальці залишають відбитки на поверхнях нових мармурових меблів. – У вас тут все є.

Конвекційна пічка, гриль, дека, блендери. – Вона повертається і дивиться на мене широкими від здивування очима. – Ви плануєте проводити багато вечірок?

- Можливо, - знизую плечима я.- Побачимо, як піде.

Зрозуміло, що щось у моєму голосі насторожило її. Щонайменше її обличчя говорило мені про це, а я дуже добре зчитую міміку людей. Можливо, тому що я спостерігаю за ними цілий день.

- То Ви не залишитесь тут? – вигукує вона.

Ось воно що. Ця жінка занадто прониклива, на мій погляд.

- Чому Ви так подумали? – питаю я, намагаючись уникнути зустрічних запитань.

- Ви самі це сказали. Ви сказали:»Побачимо, як піде».

- Напевно, я так сказав, бо ще не вирішив остаточно, чи вечірка буде відбуватися в моєму основному домі.

Вона довго вдивляється в моє обличчя, ніби намагаючись розгадати, чи це справді було те, що я мав на увазі, а потім відвертається. Знову, не питаючи дозволу, вона починає відчиняти шафки наліво і направо, виймаючи з них начиння так ніби від її рішучості залежить, що я заховав за всіма цими дверима.

- Ви шукаєте щось конкретне? – запитую я.

Вона обертається і дивиться на мене через плече:

- Ні, я просто дивлюся.

- О, гаразд. Отже, моя помічниця повернеться сьогодні і повідомить про дату. Вас влаштовує п'ятниця?

Дара припиняє копирсатися в моїх кухонних шафках і обертається, щоб поглянути на мене.

- Це повинно бути після восьмої тридцять вечора. Я не зможу піти з роботи раніше шостої, а потім мені ще потрібно піти додому, щоб переодягтися, перш ніж я потраплю до ресторану і почну готувати страви.

Я здивований її відповіддю, переважно тому, що я був егоїстичною свинею і зовсім не зважав на її обставини.

- Ви збираєтесь прийти сюди, відпрацювавши повну зміну в ресторані?

Вона схиляє голову:

- Мені все ще потрібно з'являтися на роботі, Алексє. Ресторан потребує мене.

- Так. Звичайно.

- Справа в часі? – питає вона. – Я потрібна Вам раніше?

Я хитаю головою:

- Ні. Я можу домовитися про час. Мене більше хвилює, що Ви будете зовсім виснаженою.

Вона іронічно посміхається мені:

- Перестаньте. Коли я працювала в місті, у мене дні плавно перетікали в

ночі. Я також готувала правильну їжу. Ну, знаєте, страви, які склалися більш ніж із двох інгредієнтів, а не просто бургери і картоплю-фрі.

Я довго на неї дивлюсь, і хоча я знаю, що вона не хоче про це говорити вдруге, я не можу не запитати:

- Чому Ви пішли з «Опуленто? Це ж була така чудова можливість.

Раптом вона хмуриться, і тієї миті я розумію, що я перетнув межу, яку не повинен був перетинати.

Розділ 6

Дара

- Я ж уже казала тобі, - гарчу я.- Це не спрацювало.

Алекс тут же піднімає руку і схиляє голову.

- Пробач, я не повинен був запитувати. Це мене не стосується.

- Це нікого не стосується, - різко відступаю я.

Я маю на увазі, це не означає, що ми найкращі друзі або щось типу того. Я не збираюся стояти на цій кухні і вивертати душу чоловікові, якого я ледь знаю. Чоловікові, який, за іронією долі, схожий на закриту книгу. Закриту книгу з замком попереду, на додачу.

- Ти права. Пробач, - каже він знову.

Він справді звучить щиро, і я відвертаюся, бо я не хочу, щоб він бачив, як я намагаюся контролювати свою злість. Звичайно, я злюсь не на нього; я злюсь на ситуацію. Мою мрію вкрав чоловік, який мав бути її координатором.

Діно Кабріні, людина, чий ресторан був нагороджений трьома зірками Мішлен, міг запросто бути одним з найкращих шефів у світі,

але він не той, ким всі його вважають, і, на жаль, мені довелося дізнатися це на власному гіркому досвіді

Перед своєю великою відпусткою, я відвідувала кулінарну школу, а потім брала участь у кулінарному конкурсі, який виходив у ефірі на телебаченні. Так, це мій предмет гордості. Я не перемогла, але, очевидно, Діно дивився декілька епізодів і побачив мій потенціал.

Я думала, це був жарт, коли я вперше отримала телефонний дзвінок від нього. Я думала, Марк розіграє мене, і, клянусь, я поклала слухавку. І тільки коли телефон задзвонив знову, і помічник містера Кабріні твердо заявив, що це не розіграш, і що містер Кабріні буде дуже радий, якщо я приїду в місто і зустрінуся з ним, тільки тоді я зрозуміла, що я отримала можливість, яка дається лише раз у житті.

Спочатку мені саме так і здавалося. Я багато чого від нього навчилася. Я не заперечую цього. Все було чудово, до певного моменту.

Я заспокоїлася трохи і обернулася, щоб подивитися на Алекса:

- Можна поставити тобі запитання? Якщо я лізу не в свою справу, ти можеш сказати мені:»Не лій».

- Тобто так, як я щойно зробив, - каже він, з розумінням підіймаючи брову.

- Все гаразд. Просто...- Але я не можу вигадати, як по іншому пояснити це, не сказавши йому прямо, і я просто повторюю, як ідіотка:

- Все гаразд.

- Явно ні, але продовжуй. Став своє запитання.

- Чому ти переїхав сюди? Тобто я оглядала цей шикарний будинок і твою неймовірну кухню з усім обладнанням, яке тільки відоме людині і...- Я сумніваюся, розуміючи, що те, що я збираюся сказати, може здатися занадто грубим.

- Кажи, - тисне на мене він.

- Мені здається, що це місце тобі не підходить. – Я жестом показую в напрямку будинку.

Він ловить мій погляд на довгу мить, і хоча він лише злегка здригається, я можу сказати, що я його образила. Я не вмю говорити правду. Але я не вважаю це проблемою. Я просто чесна, занадто чесна.

Моя мама називає це «бути відвертою». Більшість інших людей називає це «бути самовпевненою». Іноді я нічого не можу з собою

зробити, просто кажу те, що думаю. Чи не був би світ простішим, якби ми всі казали те, що насправді думаємо?

- Ти думаєш, я не підходжу для цього будинку? – питає він, і його губи вигинаються так, ніби він насміхається з мене.

Я зітхаю, бо не можу зрозуміло це пояснити. Або, можливо, я зрозуміло пояснюю, а він просто насміхається наді мною заради своєї власної розваги.

- Не тут. Не в Рівердейлі, - відповідаю я.

- Можливо я вирішив, що це місто більше не для мене – сперечається він, уміло уникаючи відповіді на запитання.

- І це твоя причина? Ти раптом полюбив повільний ритм життя і тому вирішив переїхати в цей великий будинок?

Я б не купила його, якби мені продавали його ось так. Я не знаю цього чоловіка достатньо добре, але навіть те, що я знаю, говорить мені, що в нього недостатньо причин. Він – велика шишка в цьому місті. Він мільярдер, який може дозволити собі жити будь-де. То чому він обрав життя тут? Це досить радикальний крок, і він повністю відрізняється від його міського життя.

- Відколи я переїхав сюди, я зрозумів, що мені дуже навіть подобається тиша і спокій. Я вже й забув, яким спокійним може бути життя в селі.

Я насуплено глянула на нього:

- Ти раніше жив у селі?

Він посміхається, і я не можу не захоплюватися тим, який він симпатичний, коли це робить. Мені нечасто доводилося бачити, як він посміхається, і коли він це робив, це завжди виглядало так, ніби він робив над собою велике зусилля. Але посмішка, яку я бачила на його обличчі зараз, була щирою. І дещо самовдоволеною.

- А ти думала, я родом з міста? – запитує він, і це явно смішить його.

- Мені здається, я завжди так думала, - кажу я, тепер розуміючи, що помилялася. – То звідки ж ти тоді?

- З Черрівілля, - прямо відповідає він. – Це містечко не таке маленьке і віддалене, як Рівердейл, але я справді пам'ятаю часи, коли там ще не було швидкісних автобусів, таксі, що постійно сигналять, і сирен, які зараз виють днями і ночами.

- Вірно, - підтверджую я, почувуючись повністю на своєму місці.

Ну, це багато чого пояснює .

Намагаючись сховатися, я простягаю йому оливкову гілку.

- Отже, ти вирішив повернутися до свого коріння?

Він знизує плечима:

- Щось типу того.

Я більше не хочу виставляти себе дурненькою, тож вирішую повністю змінити тему:

- Гаразд, мені потрібні будуть ще деякі речі для вечірки. У тебе є все обладнання, але мені потрібен ще посуд, підноси і тарілки для сервірування.

- Це можна організувати, - каже Алекс. – То ти все ще хочеш цим займатися?

- Звичайно. Ти тільки подивись на цю кухню. – Я здіймаю руки вгору, до всього обладнання, яке є навколо. – Це ж просто мрія для кожного шефа.

- Радий, що тобі подобається.

Настає мить незручної тиші, а потім я відчуваю, що розмова повертає в некомфортне русло.

- Гаразд, що ж, мені вже час іти.

- Ось, - він хапає свій гаманець і починає копирсатися в ньому.

- Ні, все гаразд. Тобі не треба платити мені зараз. Ми можемо вирішити це питання пізніше.

І коли він простягає мені свою візитівку, моє обличчя червоніє. Він так сильно намагається не посміхатися, почувши мій самовпевнений коментар. З іншого боку, я так хочу провалитися крізь цю прекрасну мармурову плитку і дозволити безодні поглинути мене.

- Це мій номер телефону, - каже він, намагаючись не впускати посмішку у свій голос. – Я буду вдячний, якщо ти надішлеш мені свій. Так я зможу тобі повідомити, якщо щось зміниться.

Схопивши його візитівку, я поспішно покидаю його, не в змозі дивитися йому в очі.

- Звичайно, я це зроблю.

Я дістаюсь вхідних дверей і йду далі. Я вже майже дійшла до машини, коли він гукнув мене знову:

- До побачення, Даро.

Коли я обернулася, він широко посміхався, і тепер я просто хотіла померти:

- Так. Побачимось.

Я заводжу машину і ще довго не можу відвести погляду від його шикарного «Мерседеса».

Мої щоки все ще паленіють, коли я в'їжджаю на під'їздну доріжку, що, чесно кажучи, цілком імовірно, бо дорога від будинку Алекса до мого зайняла всього десять хвилин. Усю дорогу додому я картала себе, і навіть зараз, коли я вийшла з машини, я хитала головою, дивуючись своїй повній тупості.

Чому, чорт забирай, я думала, що він заплатить наперед? Це навіть не обговорювалося. Тобто, я навіть не казала йому, що йому потрібно принести на вечерю. Я навіть не дізналася, що мені потрібно готувати на кожную страву.

Ідіотка!

Я вставляю ключ у замкову щілину і заходжу в свою скромну маленьку оселю, по дорозі все ще бурмочучи собі під ніс.

«О ні, Алексє», - кажу я, насміхаючись, - «ти не повинен мені платити».

Повісивши ключі на свою дерев'яну вішалку для ключів, я заходжу до вітальні і падаю на диван. Його візитівка лежить у моїй кишені, і коли я відкопую її, я все ще злюся на себе.

Це просто товста, біла картка хорошої якості. Ну, звісно. Жодних коштів не було витрачено на Містера Модні Штани. Його ім'я, кваліфікація і всі наступні літери були витиснені золотом на картці і таким чином виділялися ще більше.

Я пробігаюсь пальцями по літерах, відчуваючи зміни своєю шкірою і потім помічаю адресу. Мої очі злегка розширюються. Його офіс був буквально в чотирьох кварталах від ресторану. І як я цього не знала?

І чому тебе це має хвилювати?

І правда. Не те, щоб я колись думала про те, щоб опинитися в його колах.

Мій мозок повертається назад, до його будинку, і я не можу перестати думати, що це був дивний досвід. Ззовні будинок мав такий же вигляд, як і будь-який інший будинок у георгіанському стилі. Зсередини він мав такий вигляд, як щось із майбутнього. Ці стилі майже не співпадали.

Я можу собі уявити, що його квартира має точно такий самий вигляд. Я просто не розумію цього. Якщо ти збираєшся переїхати в

село, навіщо тобі перевозити з собою всі твої міські ідеї? Звичайно, увесь сенс у тому, щоб отримати зміну перспективи.

Мене не дратує ця квартира, але коли я оглядаю свою власну вітальню, з моїми м'якими меблями, картинами на стінах і моєю колекцією незвичайних чайників, я намагаюся зрозуміти всі скарги лікарні.

Знову. І чому тебе це хвилює?

Мене це не хвилює.

Звичайно, тебе це хвилює. Ти почала хвилюватися ще тієї миті, коли він відчинив двері і ти побачила його в цих брюках від костюма і білій сорочці з оголеною шиєю.

Гаразд. Мушу зізнатися, він притягнув мою увагу. Але в своє виправдання хочу сказати: я ніколи раніше не бачила його без піджака і краватки. Напевно, справа в цьому.

Ну звичайно, так і є.

Я хитаю головою. Алекс Беннетт був би останнім чоловіком на Землі, на якого б я подивилася. Він може бути таким вражаюче красивим, як він хоче, але зовнішність – це ще не все. Та у мене з моєю зубною щіткою бували цікавіші розмови.

Розмови з самою собою не рахуються.

Гаразд. Але це – чоловік-парадокс. Буркотливий, замкнутий парадокс.

Він не був буркотливий, коли ти йшла від нього.

Звичайно, тому що він сміявся наді мною, а не разом зі мною. Це велика різниця.

Врешті – решт, я підіймаюся з дивана і йду на кухню. Відчинивши велику шафу, я витягаю стопку зошитів. Це всі мої записи, які я зробила, коли працювала на Діно. Ця вечірка повинна вразити, отже мені потрібно гарно і довго обдумати те, що я збираюся створити.

Це не так легко, як звучить. Кожна страва повинна доповнювати наступну, а отже мені потрібно правильно їх підібрати. В той же час, я хочу розважитися.

Одному Богові відомо, коли мені ще випаде така можливість.

Я раптом ловлю себе на тому, що посміхаюся, коли згадую розмову на кухні Алекса

«Ам'юз що?»

Гаразд. Можливо, я лише трохи викаблучувалася. Мені потрібно було зробити щось, щоб компенсувати ходу ганьби, якою я змушена була пройти минулого тижня в ресторані. І так, частина мене була таємно задоволена, що він поняття не мав, про що я говорила. Про нього, з усіма його показними костюмами, які так чудово на ньому сидять, і про себе у своїй неохайній шефівській формі. Це створило нам рівні умови, нехай лише на одну коротку мить.

Розділ 7

Алекс

Через кілька днів після візиту Дари і її швидкої появи, яка мені здалася надзвичайно кумедною, вона надіслала мені текстове повідомлення з двома списками продуктів, які мені все ще потрібно було купити для вечірки. У першому списку були посуд, підноси і блюда, які могли їй знадобитися. У другому були продукти.

Оскільки я ніколи не готував для восьми людей, я поняття не мав, скільки всього мені знадобиться, і, мушу визнати, я був здивований, але водночас задоволений, коли я прочитав ці списки. Дара справді збиралася нас вразити, і в мене почала текти слинка, коли я прочитав, які продукти їй були потрібні.

Я надіслав цей список Барбарі, переклавши на її плечі левову частку завдань. Однак, я не хвилювався з цього приводу. Ця дивовижна жінка ще ніколи мене не підводила.

У мене була операція цього ранку, отже я перебував у місті. Замість того, щоб залишатися в клініці, я повернувся в квартиру, сказавши Барбарі, що вона зможе зв'язатися зі мною телефоном, якщо буде потрібно.

Трохи перекусивши, я сів за роботу, коли в мене задзвонив телефон. Я перевіряв номер і відповів на дзвінок.

- Ти вже скучила за мною? – дражнюся я.

Я завжди за тобою скучаю, - каже вона з посмішкою в голосі. – У мене Джек Нортон на лінії. З'єднати вас?

Генеральний директор страхової компанії Спайр? Звичайно, я хочу з ним поговорити.

- Звичайно. Дякую, Барбаро.

Через секунду я чую голос Джека:

- Алексе, це ти?

- Привіт, Джеку. Як ти?

- У мене все чудово, - заявляє старший чоловік. У нього є жага до життя, що дуже надихає. – Як справи у ваших краях?

- У нас тут все добре, дякую. Працюємо, як завжди.

Не найгірший стан речей, мій друже, - каже Джек із посмішкою в голосі. – Я телефоную тобі стосовно тієї зустрічі, про яку ми говорили, коли зустрічалися минулого разу. Я знаю, що у вас там дещо неспокійна обстановка і я прошу вибачення, що не повернувся до тебе раніше. Але чи зможеш ти викроїти трішки часу, щоб ми з командою могли приїхати і зустрітися з тобою? Я знаю, що ти також зайнята людина, Алексе.

Джеку десь близько п'ятидесяти років, це широкоплечий чоловік з гарним, міцним рукостисканням. Він мені одразу сподобався, і це була ще одна причина, чому я хотів заключити партнерство зі страховою компанією «Спайр». Він генеральний директор цієї компанії і найщиріша людина, яку я будь-коли зустрічав, ну принаймні в бізнесі.

Але у мене все ще була проблема. У мене був будинок, у якому нікому було жити, і саме цим були зайняті мої думки під час розмови з Джеком.

- Ну, звичайно, ми можемо зустрітися, - відповідаю я. – Я дещо зайнятий в наступні кілька тижнів, і мені потрібно перевірити свій розклад, але я можу попросити Барбару узгодити з тобою час та дату.

- Гаразд, - каже Джек, його голос сповнений прихильності, - звучить чудово.

- Добре. Скоро почуємося, Джеку.

- Прекрасно. До зв'язку.

Коли я кладу слухавку, я трохи більш знервований, ніж був до цього. Тобто, я міг діяти без підготовки і сказати їм, що я перебуваю в пошуку своєї майбутньої дружини. Чи міг я сподіватися на удачу в цьому випадку? Чи могло це змінити ситуацію щодо їхнього рішення? Це ризик, і я не впевнений, чи хочу я ризикувати.

Як я повинен продемонструвати, наскільки я ціную їхні сімейні цінності, якщо я навіть не маю власної сім'ї?

Я намагаюся відсунути ці думки на другий план і зосередитися на роботі, але осад залишився і я розумію, що я дуже засмучений. Я вже так багато зробив і витратив увесь свій статок, щоб вдало укласти цю угоду. Мені потрібно вирішити це.

Пізніше я телефоную своєму братові, коли знаю, що він уже вдома:

- Гей, чувак. Давно не спілкувалися, - каже Майк весело.

- Знаю. Вибач. На роботі завал, а ще я займаюся новим будинком у Рівердейлі

- Ну так, ти ж велике цабе в хірургії. В тебе немає часу на нас, простих смертних. Я це розумію, - піддражнює мене він.

Я посміхаюся:

- Як там Кейсі і діти?

- Ну, діти скажені, але це не новина. А Кейсі не може вирішити, чи вона хоче придушити мене за те, що я хотів трьох, чи хоче спакувати валізи і переїхати на Аляску.

Майк хихотить у слухавку з власної дотепності, і я не можу зупинитися, сміючись із нього. Як я вже сказав, він набагато безтурботніший, ніж я.

- А в тебе що нового? – продовжує він. – Як робота? Як там той твій великий будинок у селі? Ти вже знайшов собі якусь пастушку?

- Дотепно, - починаю я.

- Ні? Справді? – вигукує він.

Я практично уявляю, як він гойдається в своєму кріслі від радості.

- Ти здурів? Звичайно, ні.

- О, - каже він, і його голос звучить зовсім засмучено.

- Ти знаєш, що я відчуваю, Майку. І я не збираюся змінювати свою думку.

- Що ж, ти дурень, - відповідає він, відчайдушно крокуючи туди-сюди.

- Ні, наскільки я пам'ятаю, я був дурнем минулого разу. Як там кажуть? «Скупий платить двічі».

- Ти не можеш міряти всіх жінок одним мірилом, просто через те, як із тобою вчинила Сінді. Це найдурніша річ, яку я коли-небудь чув. А ти не дурень.

- Хоча, звичайно, я почувався так деякий час. Але то таке, - кажу я, змінюючи свій тон на дещо спокійніший, - я дзвоню тобі не для того,

щоб поговорити про свою колишню дружину. У мене є певна обставина, і мені потрібна твоя «сіра речовина», щоб її вирішити.

- Розповідай, - каже він.

Ось саме це мені й подобається у моєму браті. Якщо він буде мені потрібен, він кине все і буде тут в одну мить. Ми завжди були близькі, навіть незважаючи на те, що між нами було багато розбіжностей. Нас у сім'ї було лише двоє, отже коли ми не намагалися вбити один одного, ми були найкращими друзями. От що значить брати. Але мені пощастило, що у мене є такий брат.

- Отже, я намагаюся все налагодити, - починаю я.

Майк знає про всі мої плани. Коли я розповідав йому, чим я займаюсь і чому, він повністю підтримав мою ідею і вважав, що вона була чудовою.

- У мене є будинок, але у мене немає сім'ї, з якою я міг би там жити. Джек Нортон телефонував сьогодні вдень і хотів, щоб я організував зустріч, і я намагався відкласти розмову з ним, поки я це вирішу. Є ідеї?

- Можеш взяти мою, - каже Майк сухо.

Я хитаю головою.

- Я так не думаю. Я, звичайно відчайдушний, але не настільки. Мені потрібно, щоб будинок залишився на місці, коли завершиться зустріч.

Майк хихотить:

- Ти ж знаєш, я ніколи не можу цього гарантувати.

- Точно. Є ще варіанти?

- Ти можеш найняти дівчину на вечір, - дразниться він. – Тобто, що може бути гірше? Ким би вона не була, вона навряд чи буде гірша за твої останні стосунки.

- Дякую і на тому, - сухо відповідаю я.

- Завжди радий допомогти, братику. Чесно кажучи, я не знаю, що тобі робити. Ти міг би, наприклад, розкидати якісь іграшки по квартирі і сказати, що дружина і діти поїхали відпочивати кудись на вихідні або щось типу того.

Думаю, це варіант. Наразі це найкращий варіант, який у мене є.

- Я такий зайнятий думками про підготовку будинку, що ця маленька деталь про сім'ю просто відійшла на другий план.

- Я не знаю, Але. Гадаю, ти занадто багато про це думаєш. Запроси їх у дім. Скажи, що дружина і діти у від'їзді і закінчи зустріч. Я не

бачу жодного іншого виходу, якщо ти, звичайно не хочеш схопити першу-ліпшу дівчину і попросити її одружитися з тобою.

Я киваю.

- Так, гадаю, ти правий.

- То коли ми зможемо побачити цей новий будинок? – питає Майк, і я впевнююсь в тому, що у мене немає вибору.

- А мої племінники з тобою приїдуть? Мені потрібно захистити будинок від дітей, перш ніж ви приїдете сюди, - жартую я.

- Під цим ти маєш на увазі поїхати кудись перш ніж ми приїдемо і замкнути будинок? – питає Майк, перебуваючи зі мною на одній хвили.

- Точно, - відповідаю я. І потім ми обидва сміємося.

Через деякий час я хапаю свою сумку і відправляюся до спортзалу. У нас є спортзал у нашому житловому комплексі, але я віддаю перевагу тому, в якому ніхто мене не знає. Я помічав дуже багато разів, що, до кінця тренування в залі житлового комплексу, я врешті опиняюся в оточенні жителів нашого будинку. Всі вони хочуть почути пораду щодо свого діагнозу. І я проводжу більше часу консультуючи їх, аніж тренуючись.

Замість цього, я їду трохи далі через місто у зал, який я часто відвідую. Тут зазвичай тихо о цій порі і цей вечір не став винятком. Тут тренувалося, може, вісім чи дев'ять людей, що означало, що я міг отримати свою схему тренування з певною затримкою.

Але навіть коли я намагаюся зосередитися на своїх підходах, у моїй голові знову спливає моя ситуація. Я не здамся. Я не можу здатись. Я вже занадто багато вклав у цю справу. Я не можу дозволити такій маленькій деталі, як відсутність дружини, завадити мені на шляху до багатомільйонної угоди. Але де ж мені знайти дружину?

Яке дурне запитання.

І справді дурне. Я ж не можу замовити її на Амазоні.

Розділ 8

Дара

Я написала Алексу заздалегідь, щоб повідомити йому, що мені вдалося піти зі зміни на дві години раніше, а тепер, коли я прийшла,

він провів мене на кухню.

Оглянувши острів посеред кухонної зони, я схвально кивнула.

- Це чудово, - кажу я, оглядаючи всі продукти, які я просила його замовити. – Важко було їх знайти?

Це дурне запитання, але воно зривається з моїх вуст, перш ніж я можу себе зупинити.

- Не зважай. Можеш не відповідати.

Звичайно ж, у нього не було жодних проблем із покупкою продуктів. Він же мультимільйонер. Якби він хотів, він міг би привезти собі перепілок і ці птахи несли б йому яйця щоранку.

- Гаразд, я дозволяю тобі займатися тим, що ти вмієш найкраще. – Він показує на продукти. – Я йду в душ. Кричи, якщо тобі буде щось потрібно.

- Гаразд, - кажу я.

Так, правильно. Можна подумати, що таке може трапитися. Останнє, що мені потрібно - це чиясь принизлива допомога, дякую дуже. Я нещодавно вже таке переживала. Так, це був майже тиждень, а цей сценарій безкоштовно жив у мене в голові надто довго. Крім того, те, що Алекс знає про кулінарію, напевно, було написано в моїх очах.

Я поправляю свою кухарську уніформу і починаю складати список продуктів згідно з меню. Цього вечора в мене буде багато справ, і приготування буде моєю головною задачею, якщо я планую видавати гарячі страви. Гості не прийдуть ще кілька годин, але мені ще треба нарізати цибулю шалот, почистити картоплю і багато чого відміряти.

Трохи пізніше я почула дзвінок у двері.

Я глянула на годинник, тому що для вечері ще точно було рано. Через хвилину після цього, двоє імпозантних чоловіків у чорному зайшли на кухню у супроводі Алекса.

Я намагаюся слухати, що він говорить, поки милуюся темно-сірим костюмом, одягненим на ньому. І знову його сорочка оголює його шию, і маленькі волоски визирають назовні, відчайдушно намагаючись роздивитися, що там, за межами білої бавовни, стримує їх.

- Даро, знайомся, це Крейг і Джек. Вони будуть твоїми офіціантами на сьогоднішній вечір. Вони працюють професійно, отже вони знають, що роблять.

- О, чудово, - кажу я з невеличким полегшенням. – Рада знайомству.

Вони обидва вітаються зі мною, і Крейг запитує:

- Що нам потрібно буде робити?

Я показую на стійку вдалині:

- Я вже підготувала всі тарілки, столові прибори та серветки. Чи не могли б ви накрити стіл?

- Так, звичайно.

Насправді, мені стало набагато легше. Це зняло з мене ще один обов'язок, а мені, повірте, було чим зайнятися. Я обрала гарне комплексне меню і якщо я зробила все правильно, ресторан мав запрацювати, як годинник.

Минуло ще півгодини, і я почула, що почали прибувати гості. Алекс сказав мені починати подачу о двадцятій, тож о дев'ятнадцятій сорок я поставила перепелині яйця варитися. Щойно вода закипіла, я вийняла їх і накрила кришкою. Через чотири хвилини я опустила їх у холодну воду.

Далі стояла непроста задача почистити їх і порізати на половинки. Вони дуже маленькі, і цей процес викликає біль у спині, але це буде того варте. Знявши шкаралупу і змішавши їх зі сметаною та діжонською гірчицею, я додаю сіль та перець за смаком.

Помістивши цю суміш у пластиковий пакет, я зрізаю кутик, а далі мені потрібна міцна, як камінь рука, щоб витиснути цю суміш назад у малесенькі яйця, заповнивши їх аж доверху. І в кінці я додаю приблизно один грам ікри, прикрашеної зеленою цибулею.

- Офіціанте, - кличу я, штовхаючи тарілки по стійці.

Крейг і Джек хапають тарілки, професійно беручи по чотири кожен, і виходять з кухні. Але мені ніколи розслаблятися. Мені потрібно готувати основну страву, а лобстер термідор – це робота не п'яти хвилин.

Нарізаний кубиками шалот шипить на сковорідці, розігріваючись у топлому маслі. Я додаю гілочки естрагону, який надасть чудового анісового смаку, даючи шалоту покипіти всього хвилинку, перш ніж додати рибний соус. Потім я збільшую вогонь і даю страві випаруватися.

Я беру ще одну сковорідку і починаю готувати соус бешамель – король усіх соусів. Розтопивши масло, я додаю борошно, даючи йому всотатися в масло. Потім, черене деякий час, додаю трохи молока.

Занутивши в соус компоненти з іншої сковорідки, я даю соусу стекти, перемішуючи його поки не загусне. Пахне смачно. Потім я переливаю соус у миску, щоб охолодився. За хвилину я додаю яєчний жовток, гірчицю, натираю туди трохи мускатного горіха і додаю трішки солі та перцю.

Двері відчиняються, і пусті тарілки вже приносять назад.

Не панікуй, Даро, не панікуй.

На щастя, я вже підготувала лобстер, і розігріваючи його на сковорідці я підготовлюю бренді. Полум'я спалахує швидко, коли я підпалю коньяк, і за хвилину алкоголь повністю вигорає. І тільки тоді я додаю половину лобстера до соусу.

Завершивши останні штрихи, я кладу страву в панцир лобстера і знову кричу:

- Офіціанте!

Крейг і Джек повторюють процес, залишаючи мене стежити за баранячою гомілкою, що тушкується. Я тушкую її в соусі з червоного вина зі смаженим часником, смаженою бейбі-морквою, маленькою перловою цибулею, картоплею фондан і пюре з пастернаку.

Кухня Алекса навіть поруч не стояла зі спекотною кухнею закускової, але я досі відчуваю, як піт стікає на мої брови. Спустошивши склянку води, я працюю далі, і через двадцять п'ять хвилин основну страву виносять гостям.

Я роблю багатошарову кокосову пана-коту з маракуйєю на основі з печива сабле, отже мені ніколи розслаблятися. Не тільки через прикраси і формочки, які я використовую, але й через те, що мені потрібен час, щоб заморозити шари, так, щоб вони не розтанули один на одного.

Мої желатинові листи вже намокають у холодній воді, коли я починаю нагрівати кокосове молоко з цукром. Щойно цукор розтанув, я витискаю зайву воду з листа желатину і опускаю його на сковорідку. Він досить швидко тане, і я ретельно його розмішую. Компоте з маракуйї готується схожим чином, і зовсім скоро обидві страви готові.

Схопивши свої форми для пончиків, я починаю процес, наповнюючи кожен шар, а потім кладу їх у морозилку до повного замерзання. Тим часом, я підготовлюю основу з печива, яке я спекла раніше. Покривши його білим шоколадом, я присипаю його сушеним

кокосом і ставлю замерзати. Тепер переходимо до складної частини. Потрібно дістати панна-котту та маракуйю з форми.

Я тихенько молюсь, щоб вони легко вийшли з форми. Затримавши дихання, я дістаю кожну з них із форми, нарешті вхопивши повітря, перш ніж втратити свідомість. Тільки цього зараз не вистачало.

Пусті тарілки після основної страви вже починають потроху повертатися на кухню, і після того, як Крейг і Джек залишають їх на стійці, вони напружено спостерігають, як я дістаю останні два десерти. На кухні відчувається напруга, і я фізично відчуваю, як вони видихають, коли я дістаю останній. Здавалося, що хтось нагорі підслуховував мене.

- Дякувати Богові, я це приготувала, - видихаю я.

Коли я здіймаю погляд на Джека та Крейга, вони широко посміхаються.

- Вони виглядають вражаюче, Даро, - каже Джек. – Молодчина.

- Дякую. Ну що ж, востаннє цього вечора. Офіціанте, - кажу я.

Офіціанти особливо обережно поведуться з цією стравою, за що я їм невимовно вдячна, і я навіть чую захоплені вигуки гостей, коли подають десерти.

Це дарує мені неймовірне відчуття гордості. Я також розумію, зараз коли вже можна розслабитися, як класно я розважилася за останні чотири години.

Це була складна робота, але мені вона сподобалася.

І я ще не закінчила. У мене за спиною гора посуду, і у мене підуть століття, аби помити її.

Трішки пізніше, коли мої руки по лікоть занурені в мильну піну, на кухню повертають пусті, майже чисті десертні тарілки.

Це добре .

Я збираюсь запитати найкращих офіціантів у світі, чи хочуть вони кави, коли Алекс заходить на кухню. Його очі розширюються, коли він бачить, як я мию посуд.

- Що ти робиш? У нас є чудова посудомийна машина.

Я знизую плечима:

- Чесно кажучи, так швидше. Крім того, я типу залишаю чисту кухню.

Він збирається сказати щось іще, коли помічає Крейга та Джека, що стояли подалі від них, не знаючи напевно, що вони повинні зараз

робити.

Алекс дякує їм за всі їхні зусилля і каже їм, що вони можуть іти додому. Вони прощаються зі мною, перш ніж вийти через чорний хід.

Обертаючись до мене, Алекс усміхається, і це застає мене зненацька. Також це надає йому шикарного вигляду.

- Чесно кажучи, Даро, я не можу похвалити тебе в повній мірі за сьогоднішній вечір. Все було смачно, і мої гості хочуть побачити шефа.

Мої очі розширюються від жаху.

- Я не можу, - кажу я, опускаючи погляд на свою вже не дуже білу форму. – Подивись, на що я схожа.

- Не думаю, що вони чекають, що ти будеш кришталево чистою після страв, які ти щойно видала. Ну, будь ласка. Хоча б привітайся швиденько.

Я закочую очі. Це зовсім не було частиною нашої угоди. Витираючи руки, я виходжу слідом за ним із кухні і заходжу в обідню залу. Коли всі встають і починають аплодувати, я почуваюся ще більш пригніченою.

Мої щоки паленіють і цього разу це не через спеку. Все, що я можу робити зараз, це тільки кивати та посміхатися, і перш ніж Алекс встигає мене зупинити, я розвертаюсь на підборах і поспішаю на свою безпечну кухню, питаючи себе, чи можу я придушити Алекса, щоб цього ніхто не помітив.

Пізніше я зустрічаю його знову:

- Ти будеш щаслива дізнатися, що всі пішли – каже він, проходячи до холодильника.

Я щойно закінчила мити поверхні, духовку та шафки.

Він вийняв два бокали з шафки, налив трішки вина і подав мені бокал.

- Ти заслуговуєш цього після того, що ти утнула сьогодні, Даро.

Я дивлюсь у бокал і почуваюся страшенно некомфортно. Він попросив мене зробити роботу. Я її зробила. Я не дуже хочу святкувати з цим чоловіком.

- Ось, - каже він, бачачи мій очевидний сумнів.

Я неохоче беру в нього бокал:

- Дякую.

- Ти закопувала свій талант у тій закусоchній, - каже Алекс.

Я дивлюсь на нього із застереженням, і він підіймає руку.

- Я просто сказав.

- Ну, одного дня я відкрию свій власний заклад

- О, звичайно, - каже він так, ніби забув щось.

Потім він виходить з кухні і залишає мене в роздумах про те, що, чорт забирай, він робить. Коли він повертається, він несе товстий, коричневий конверт.

Я ніяково дивлюсь на цей конверт:

- Я вже бачу, що тут забагато.

- Звідки ти знаєш? – усміхається він. – Тут можуть бути однодоларові купюри.

Я посміхаюся всупереч собі, і коли він подає мені конверт, я беру його. Я не хочу робити цю ситуацію ще більш незручною. Коли я йшла цього вечора, то не хотіла більше червоніти.

- Чи будеш ти організовувати ще звані вечері, щоб я міг замовити твої послуги? – питає він з надією.

- Можливо, - кажу я, не бажаючи погоджуватись зараз.

- Мої друзі, імовірно, скоро повернуться в місто і нахваляють тебе зараз. Якщо я не організую таку ж вечірку для них, вони будуть бурчати про фаворитизм. – І він підморгує мені.

Розділ 9

Алекс

Коли Дара виходить із ресторану, вона має змучений вигляд, і я справді почуваюся трохи винним. Вона провела на ногах більш ніж дванадцять годин, і якби її машина не була на під'їздній доріжці, я б запропонував підвезти її додому, просто щоб упевнитися, що вона справді вже вдома.

Коли я попросив її готувати для цієї вечірки, то я приблизно поррахував ціну, але після тих неймовірних страв, що вона подала, я

додав ще половину суми. Вона була цього варта і це було заслужено.

Справді, я міг запрошувати її щовечора, щоб вона готувала для мене. Я саме повертався з веранди, коли ця думка зупинила мене на моєму шляху. Тримавши склянку з вином на півдорозі до рота, я ставлю на паузу все, так ніби час зупинився.

Чи міг я справді це зробити? Чи міг я найняти її на роботу на повний робочий день?

Я продовжую думати про це на вулиці і сідаю в крісло-гойдалку. Як і щовечора, на полі грають в крикет, але замість того, щоб розслабитися, як зазвичай, мій мозок починає перебирати думки.

Фактично, мені на думку спадає якась дурниця. Думка, яка походить від того, що нещодавно сказав Майк.

- Тобі потрібно найняти дівчину на один вечір, - дразниться він. – Ну що ще гірше може трапитися?

Чи я зовсім здурів, чи це дійсно спрацювало б? Більше того, чи погодилася б на це Дара?

Я міг зробити їй пропозицію, від якої вона не змогла б відмовитися. Вона згадувала сьогодні ввечері про щось, чого я не знав. Про щось, що я міг легко втілити в реальність.

Це безумство. Вона ніколи на це не погодиться.

Ні. Звичайно вона не погодиться. Вона занадто принципова для цього. Можливо це вино вдарило мені в голову. Але зараз ця думка постійно була в моїй голові, я не міг від неї позбутися. Фактично, замість того, щоб відхилити її, як абсурдну, я розглядаю цю думку з усіх боків.

Вона дарма втрачає час у тій закуточній, і ми обидва знаємо це. Так як вона не розповідає мені, що сталося з Діно та рестораном, я лише знаю, що трапилося щось погане. Їй подобалося працювати там, і, крім того, це була можливість усього життя для сільської дівчини. Для мене очевидно, особливо після сьогоднішнього вечора, що вона знову стомила від цього життя.

Мене накриває хвилює втоми, і я розумію, що мені треба поспати. Можливо, після міцного нічного сну, на ранок увесь цей внутрішній діалог здасться мені смішним.

Я переміщуюсь у будинок і йду на кухню. Огляд кухні займає хвилину. Там немає жодної плямки. Вона відмовлялася йти додому,

поки кухня не буде такою ж чистою, якою вона була до її приходу, але коли я оглядаю кухню зараз, я майже впевнений, що вона навіть чистіша.

Я нічого не можу з собою зробити. Я стою на кухні ще трохи і уявляю, що було б, якби вона працювала тут повний робочий день.

Мені таки потрібен шеф, поки я тут, правда?

Іди спати

Гаразд, іду.

Я мию свою склянку, востаннє оглядаю кухню і посміхаюся сам собі. Щось мені підказує, що завтра вранці ця ідея все ще буде зі мною, і, дивна річ, мені це подобається.

Я прокидаюсь о 5:30, як завжди і, за звичкою, накидаю свій похідний костюм і виходжу з будинку. Мені подобається ранок о цій годині. Я маю перевагу провести трішки часу наодинці з природою, перш ніж прокинеться решта світу. Це час доби, коли я очищую свої думки і чекаю, що ж підготував мені цей день.

Тільки цього ранку мої думки зовсім не очистились. Наскільки б сильно мої ноги не опиралися дорозі, я все ще не міг позбавитися від шаленої ідеї, яка спала мені на думку минулої ночі. Коли я повернувся і пішов у душ, я вів переговори із собою.

Я не дізнаюся, поки не спитаю в неї.

В певний момент, вона скаже тобі, що ти з'їхав з глузду, і відмовиться будь-коли для тебе готувати

Я так не думаю. Я думаю, що вона була занадто задоволена собою вчора ввечері. В неї на обличчі було це написано. Навіть будучи вже стомленою, вона явно насолоджувалася кожною хвилиною готування.

Гаразд, але готування для разової званої вечері значно відрізняється від того, що ти пропонуєш.

Можливо, але в результаті вона буде щасливою. Вона отримає те, чого насправді хоче.

Ти маєш на увазі, якщо вона буде розмовляти з тобою після цього. До того ж є ще Марк.

Ця думка швидко підіймає мене на ноги. В усіх моїх судженнях, Марк навіть не йде в порівняння. Він був абсолютно чесний щодо стосунків на відстані з Дарою. Але, звичайно ж, це було у біблійному сенсі. Це була просто ділова угода. Крім того, він не тут. З цим буде покінчено навіть перш, ніж він повернеться.

Ти ходиш по дуже тонкому льоду.

Так. Але я вже вклав занадто багато в цю угоду, щоб тепер здатися, отже я збираюся одягнути рятувальний жилет і сподіватися, що вода не буде занадто холодна, коли я нарешті провалюся.

Коли Марк сказав мені триматися подалі від Дари, його розпорядження конкретно стосувалося романтичних стосунків. Я б точно не став порушувати правила. Ми не збиралися виходити з реальності.

Отже, після того, як я приймаю душ, одягаюся і повністю ігнорую свою совість, я йду в офіс і підіймаю слухавку. Набравши її номер, я кілька секунд сумніваюся.

Просто зроби це.

Я роблю глибокий вдих і натискаю на зелену кнопку.

Деякий час ідуть гудки, і я починаю думати, що, можливо, вона вже на роботі. Звичайно, вона не починає працювати о 7:30 ранку, а саме така година була зараз. Я на кілька секунд полишив ідею додзвонитися, готуючись вже покласти слухавку, коли почув задихане:

- Алло?

- Даро?

- Так. Що трапилося?

- Вибач, що телефоную так рано. Я тебе розбудив?

- Ні, я лише...

Вона затихає, не бажаючи розголошувати цю інформацію, але я можу припустити, що вона, напевно, збиралася приймати душ.

- Сьогодні буде ще один званий обід? – запитує вона, поспішно змінюючи тему.

- Ні. Тобто, насправді, так, - плутаюся я, - але я телефоную з іншого приводу.

- О, - це все, що вона каже, залишаючи за мною право продовжити розмову.

- У мене є пропозиція для тебе, але я не хочу обговорювати це по телефону. Крім того, я припускаю, що ти на півдорозі до роботи. Чи можу я побачитись із тобою?

- Е-е... звичайно – відповідає вона, говорячи зовсім невпевнено.

- Тобі буде зручно ввечері?

- Я не зможу піти раніше шостої, але...

- Я не хочу приходити просто зараз, - запевняю її я. – Я впевнений, що ти захочеш щось поїсти і відпочити. Як щодо зустрічі десь о восьмій?

- Чудово.

Вона замовляє на хвилинку, а потім каже:

- Чому ти знову телефонуєш?

Коли я почув її тон, то усі мої наміри зійшли нанівець.

- Мені лише потрібно поговорити з тобою, і краще особисто.

Знову пауза, а потім вона каже:

- Гаразд, тоді побачимось десь о восьмій.

- Чудово.

Я відхиляюся на спинку офісного крісла і притискаю телефон підборіддям до плеча. Гаразд, отже вона погодилась зустрітись. Це має бути гарний початок.

Ти жартуєш, так? Вона поняття не має, що відбуватиметься.

Я хитаю головою і кажу собі не бути таким песимістом. Будемо сподіватися, що вона принаймні вислухає мою пропозицію. А що буде далі, одному Богові відомо.

День пролітає непомітно, і нарешті настає час зустрічати Дару. Це може прозвучати смішно, але я відчуваю, як ніє мій шлунок. Маю зазначити, що раніше такого ніколи не було. Я досить рішучий у багатьох моментах. Фактично, я навіть не пам'ятаю, коли востаннє я нервував.

Ти нервувався днями, коли приїхала Дара.

Не думаю, що це рахується.

Ну, звичайно, не рахується.

Ігноруючи свій власний сарказм, я хапаю куртку і йду до Мерседеса.

Коли я прибув до її будинку, я був приємно здивований. Я не впевнений, що уявляв його саме так, але це двоповерхова будівля з маленьким двориком. Там квітнуть жоржини, азійські лілії, соняхи та

інші квіти, назв яких я навіть не знаю, що дарують цьому місцю феєрверк кольорів.

Я підіймаюся по вузенькій стежечці до вхідних дверей і стукаю. Через секунду двері відчиняються.

- Привіт, - каже вона, відчиняючи двері ширше. – Проходь.

- Дякую, - кажу я, ступаючи у маленький передпокій.

Вона зачиняє двері, а потім проводить мене далі в будинок.

- Мій будинок сильно відрізняється від твого, але це мій дім.

- На мою думку, він досить вишуканий, - кажу я, проходячи повз полицки, заставлені дивними чайниками. Коли вона помічає, що я їх роздивляюся, вона заковчує очі.

- Це жарт.

- Ну, вони справді мають цікавий вигляд, - зауважую я.

Вона хитає головою:

- Ні, я маю на увазі, що ця історія почалася, як жарт. Вперше, коли я поїхала зустрітися з батьками, я привезла назад чайник. Марк сказав мені, що я закінчу життя старою дівою, яка збиратиме дивні чайники, а я практично не можу стриматися, коли їх бачу. Щоразу, коли він кудись їде і знаходить новий чайник, ми сміємося з цього приводу.

- Справді? – кажу я, киваючи і схвалюючи близькі відносини між ними. І тієї ж миті до мене повертається неспокій.

Марк це не схвалить, і ти це знаєш.

- Отже, - каже вона, проводячи мене в кухню, де заварювалася кава, - про що ти хотів поговорити? Кави? – запропонувала вона, перш ніж я встиг відповісти на її перше запитання.

- Так, звичайно. Дякую.

Я насправді не п'ю кави після шостої вечора. Вона збиває мій ритм сну, а на роботі я хапаюся за будь-яку можливість поспати. Але навіть незважаючи на ці обставини, я відчуваю, що я не можу відмовитися від кави. Можливо, справа в умиротворенні.

Я залишився на одному боці маленького острова, що знаходиться посеред кухні, тоді як вона наливала каву з кавомашини, що стоїть на дальній стійці. Потім вона обертається і пересуває круглу, синю чашку по острову.

- З молоком? З цукром?

Я хитаю головою

- Ні, дякую

Взявши свою чашку, вона робить ковток, схиляється над островом і дивиться на мене в очікуванні.

- Ну.

- Так, - починаю я. – Що ж. Я хотів поговорити з тобою особисто, бо те, про що я хочу запитати, є трохи незвичайним.

- Наскільки незвичайним? – насуплюється вона.

Я не знаю точно, як відповісти на це запитання і якусь хвилину взагалі не знаю, що сказати. Я розумію, що це досить серйозна угода. Особливо друге питання, яке я хотів обговорити.

- Гаразд. Можливо, я все ж краще розповім.

- Це було б чудово. Я не хочу вмерти старою дівою, перш ніж я дізнаюся, що там в тебе.

Я посміхаюся їй понад чашкою, і зробивши ковток, кажу:

- Перша пропозиція найлегша, тому почну з неї. Я хочу запропонувати тобі повний робочий день.

Її очі розширюються, але я продовжую:

- Мені потрібен шеф-кухар поки я буду в Рівердейлі, а після шоу, яке ти влаштувала вчора ввечері, я можу з упевненістю сказати, що ти відповідаєш моїм вимогам.

Її рот і досі відкритий, коли я кажу:

- А друга пропозиція знаходиться вже на іншому рівні.

Тепер вона насуплюється, а її брови злегка пританцьовують. Це щось середнє між здивуванням і збентеженням.

Коли вона робить ковток кави, я продовжую:

- Також я хотів би тебе запитати: чи погодишся ти стати моєю фіктивною нареченою?

Через секунду я стрімко відступаю, коли кава вилітає в неї з рота і бризки летять через весь острів.

Розділ 10

Дара

Кава розбризкується повсюди, і поки я кашляю і пирхаю, вдавившись маленькими крапельками, які я від шоку вдихнула, Алекс має переляканий вигляд.

- Боже милостивий! – кричить він, його голова смикається назад і вперед, явно щось шукаючи.

Я згинаюсь навпіл, намагаючись затримати дихання, і через секунду відчуваю, як він подає мені паперовий рушник.

Поклавши те, що він вважав жестом допомоги, на мій поперек, він каже:

- Дихай, Даро. Просто розслабся і дихай.

Легко йому казати. Він не обирає кофеїн замість повітря.

Мої груди напружуються, я намагаюся затримати дихання, і я впевнена, збоку все це має потішний вигляд.

Кашель врешті припиняється, і минає ще хвилина, перш ніж я припиняю бачити зірочки, що спалахують у мене перед очима. Нарешті я стаю прямо, і Алекс, який мене не покинув, випрямляється разом зі мною.

Я витираю очі паперовим рушником, стираючи сльози, що от-от потечуть по моїх щоках.

- Вдихни глибоко кілька разів, - заспокоює мене він.

Гаразд, Капітане Очевидність .

Мені цікаво, чи використовує він такий самий тон для своїх пацієнтів. Це насправді найніжніший тон, який він будь-коли використовував, навіть якщо він і звучав дещо поблажливо.

Зробивши ще кілька вдихів, я кажу йому, що все добре, і він відходить на кілька кроків назад.

- Дозволь, я тебе огляну.

- Я ж сказала тобі, що зі мною все гаразд, - кажу я, зневажливо махаючи рукою.

Обійшовши навколо нього, я схопила склянку в шафці і наполовину наповнила її водою. Після кількох ковтків, я почувалася цілком здоровою.

Хоча насправді ні!

Коли я обернулася знову, на його обличчі відбилися каяття та хвилювання.

- Пробач мені, Даро. Я такий ідіот. Я мав робити це трохи делікатніше. З тобою все гаразд?

- Ти маєш на увазі, якщо не звертати увагу на те, що я мало не виплюнула свої легені і мало не втратила очне яблуко, поки кашляла?

Він злегка посміхається мені, але все ще схвильований.

Він киває на стілець:

- Тобі варто присісти.

- З цього треба було починати – сперечаюся я.

Він сміється:

- Можливо. Але, в будь-якому разі, тобі потрібно присісти.

- Чесно, я в порядку.

Потім настає кількахвилинна тиша, і я майже впевнена, що він почувається так само незручно, як і я. Тиша триває, доки мені не уривається терпець.

- Отже, фіктивна наречена? – запитую я, мої брови підіймаються на лоба.

- Я неправильно висловився. Пробач.

- Ти говориш про це вже далеко не вперше. Давай закриємо цю тему, добре?

Його постійні вибачення починали діяти мені на нерви, а особливо зараз, коли я обдурила смерть.

- Навіщо тобі потрібна фіктивна наречена? – тисну на нього я.

- Це довга історія

- Ну, тепер, гадаю, я ще трохи поживу, тож час у мене є.

Він хихотить, а потім киває:

- Добре.

І я слухаю цікаву, якщо не сказати зовсім божевільну історію про те, як Алекс купив новий будинок просто для того, щоб укласти угоду з якоюсь страховою компанією. Вона була орієнтована на сім'ю, і це було очевидним фактом, що у Алекса її не було. Сім'ї, я маю на увазі.

У своїх найбожевільніших мріях, я навіть не могла уявити, що він колись вимовить щось подібне, але, гадаю, різні мільярдери справді живуть у різних світах. Коли він нарешті закінчив свою розповідь, він каже:

- Отже, розумієш, мені потрібна дружина. Або, принаймні, хтось, хто може потенційно стати моєю дружиною.

- Нічого собі, - це все, що я змогла вимовити.

І коли я дослухала його історію, мій мозок прокручував її знову і знову, і тепер я не могла повірити, що він зміг заробити так багато грошей за такий короткий термін.

- Давай перейдемо до справи. Мої мама і тато будують школу в Африці для дітей, здебільшого біженців і тих, хто втратив житло. І в

той же час ти, з усіма своїми статками купуєш будинки і збагачуєшся.

Він зітхає і опускає погляд.

- Це ж правда, чи не так?

Алекс киває і каже:

- Це правда.

Я знизую плечима і хитаю головою:

- Тоді я змушена тобі відмовити. Якби у мене були такі статки, як у тебе, я б витратила їх на добрі справи. Це проблема всіх егоїстичних мільярдерів. Ви дуже далекі від реального світу.

Він дивиться на мене злегка задоволено, хоча мої слова могли дуже сильно його образити. Я не розумію цього, але мені все одно. Мені потрібно було це йому сказати.

Хитаючи головою, він каже:

- Тобто єдина причина, чому ти не погодилась на мою пропозицію – це те, що я егоїстично витрачаю гроші? Ти це хотіла сказати?

Його тон змусив мене насторожитися, так ніби я десь втратила сюжетну лінію. Я трішки нервуюся перш ніж підтвердити свою відповідь, але я вже кинула капелюх на ринг. Я вже не можу повернути його, отже в мене немає іншого вибору, крім як погодитися.

- Практично так.

- Розумію, - каже він, спокійний, як озеро тихого ранку. – Ти знаєш, як я познайомився з твоїм братом?

Я хитаю головою, намагаючись не зважати. Але, звичайно, я зважаю, тому що у мене з'являється дивне відчуття, що я все зіпсувала.

- Я знаю, що ви обидва були в Гані, коли ви зустрічалися.

Він киває:

- Так, були. Фактично, я був у Гані, коли я почув історію чудесного пожертвування. Одружена пара вирішила продати все, що у них було, виїхати звідти і розпочати гуманітарний проект з допомоги дітям, які цього потребують.

Зловісне відчуття посилюється:

- Якщо ближче до суті, я був вражений їхньою жертовністю і хотів зробити щось, щоб допомогти їм.

О, Боже!

- Того, що я надсилав їм гроші, мені виявилось недостатньо. Цей егоїстичний мільярдер хотів піти і подивитися на чудову роботу, яку ці люди для нього робили. Як це інколи буває, я був надзвичайно

вражений, і після повторного пожертвування, яке забезпечило цій чудовій парі можливість продовжувати їхню дивовижну роботу ще цілий рік, я також зустрівся з Марком Гілбертом, сином вищезгаданої пари.

У мене відпала щелепа, і я зрозуміла, що життя мене не готувало до того, наскільки глибоко я можу поринути в роботу. Намагаючись здати назад і якимось чином не поринути аж настільки глибоко, я кажу:

- Мама і тато ніколи не згадували про це.

- Вони б і не згадали. Я віддаю перевагу анонімному пожертвуванню. Знаєш, скільки ми, егоїстичні мільярдери, перебуваємо в центрі уваги, - каже він сухо, кутики його рота самовдоволено посмикуються.

- Так, - кажу я, відчуваючи як вогонь приниження повзе вгору по моїй шії і пожирає моє обличчя. – Пробач. Я не знала.

- В цьому то і справа.

- Звичайно. Справа в цьому.

Незручна пауза триває, і у мене немає слів. Переважно через те, що я виставила себе найбільшою дурепою, ніж будь-коли. Моє благочестиве самовдоволення щойно вкусило мене за зад, і все, що я могла тепер робити – це почуватися приниженою. А це, здається, вже стало моєю звичкою.

Все це має сенс. Марк займається онлайн – презентацією проекту мами і тата. В його обов'язки входить керувати веб-сайтом, писати пости та викладати відео на сторінках у соціальних мережах, збирати спонсорську допомогу, і, звичайно, займатися фінансуванням.

Вони не просто найкращі друзі. Вони також мають спільну мету та інтерес.

Молодець, Даро. Так. Чудово.

- То як щодо моєї пропозиції, тобто пропозицій, озвучених раніше? – питає Алекс.

Мені не слід казати йому, що одна з причин, чому він хоче укласти цю угоду, це для того, щоб він міг продовжувати забезпечувати маму і тата фінансами. Думаю, це досить очевидно. Але це все ще велика угода. Я маю на увазі, бути анонімним донором – це одна справа. А прикидатися, що ти одружений з людиною, яку ледве знаєш – зовсім інша.

- Чи можу я про це подумати? – несміливо запитую я.

Але Алекса, здається, зовсім не обурює моя відповідь. Фактично, він має задоволений вигляд. А потім я подумала, що я, можливо, думала про це більше, ніж він сподівався.

- Звичайно, - каже він охоче. – Не поспішай. Я просто запитую про це тому, що коли ми про це домовились, ти нікому про це не сказала. Ти краще за мене знаєш, що слова у такому маленькому містечку, як Рівердейл, поширюються зі швидкістю пожежі.

- Навряд чи пожежу можна порівняти з тутешніми виноградними лозами.

Він киває на підтвердження:

- Це тільки уточнює мою думку. Те, що я пропоную, є нешкідливим як для нас, так і для страхової компанії. Але якщо хоч одне слово кудись проскочить...

- Я зрозуміла. Я анулюю угоду.

- Але я ще не сказав тобі найголовнішого, і, сподіваюся, це допоможе тобі у твоєму рішенні. Моя пропозиція несе з собою користь. Ти вчора ввечері сказала мені, що хочеш відкрити власний заклад. Якщо ти погодишся мені допомогти, я запевняю тебе, що ти отримаєш стартовий капітал, щоб стати на ноги і керувати закладом.

- Що?

У мене відпадає щелепа після його слів, і я практично німію. Принаймні, я не пила цього разу.

Алекс повертається до дверей.

- Я піду і дам тобі час подумати про це.

- Гаразд, - все, що змогла видавити з себе я.

- І, Даро, навіть якщо ти не погодишся на фіктивні стосунки, я все одно хотів би найняти тебе особистим шефом.

- Гаразд, - пищу я знову.

Він осяює мене своєю посмішкою, а потім розвертається на підборах. Через кілька секунд, я чую, як грюкають вхідні двері.

Коли я нарешті виходжу зі ступору, я дзвоню Астрід. Я знаю, що Алекс сказав, що ніхто не повинен про це знати, але це ж було після того, як ми домовились, правильно? Я не знала, як мені прийняти це рішення без поради найкращої подруги.

Астрід була така ж вражена, як і я, а потім вона захоплено розповідала мені всі ідеї, які я могла втілити в своєму ресторані. Хоча я

і була з нею на одній хвили, я не могла позбавитися від сумнівів, що стрибали у моїй голові.

- А що подумують люди? – кажу я. – Це буде досить дивно, правда? Ще вчора я була самотньою, а сьогодні раптом заручена. Та ще й із хлопцем, який щойно переїхав до міста.

- Гаразд, - міркує Астрід, - але ти ж не щойно познайомилася з цим хлопцем. Тобто, ви ж давно були знайомі, чи не так?

- Щось типу того.

- І зрештою, моя люба, це більше нікого не стосується, правда ж? – каже Астрід своїм звичним пофігістичним тоном.

- І, до того ж, є ще Марк, - протиставляю я.

- Який суто випадково перебуває в Африці зараз, - сперечається Астрід. – Крім того, якщо вірити твоїм словам, це скінчиться до того часу, поки твій брат повернеться. Ти спокійно зможеш розповісти йому правду. Я впевнена, зважаючи на те, наскільки вони близькі, що Доктор Беннетт тобі з цим допоможе.

Астрід мала рацію, але я все ще була невпевнена. В кінці кінців, після розмови, яка тривала майже дві години, моя найкраща подруга переконала мене, що я буду дурепою, якщо не вхоплюся за цю можливість обома руками, і що я також зможу допомагати всім цим дітям обхідними шляхами.

Коли я зараз лежу в ліжку, ледве в змозі заплющити очі, не кажучи вже про сон, я вважаю, що вона мала рацію. Це все ще змушує мене почуватися ніяково. Я жінка, яка озвучує свою думку, жінка, яка говорить правду, тільки правду і нічого крім правди. А те, що просить мене зробити Алекс – це брехня.

Але, за його словами, це ж нікому не шкодить, правильно?

Правильно.

Я так думаю.

Розділ 11

Алекс

Коли я повернувся додому вчора ввечері, я був схвилюваний. Більшість моїх хірургічних операцій не настільки нервові, яким був цей досвід, і Дара мало не вдавилася під час цього інциденту, коли її

ледь вдалося врятувати. Принаймні, в будинку був лікар. Лікар, який, за іронією долі, в першу чергу і спричинив цей інцидент.

Це був нещасний випадок. Дурний нещасний випадок, але все одно нещасний випадок.

І так, мене забавляла та думка, що навіть, щоб вигадати таку пропозицію, я повинен був зовсім втратити розум. Але коли я нарешті пояснив їй, що я егоїстичний мільярдер, вона, здається, після цього досить швидко змінила свою думку.

Зрозуміло, що Марк дотримав слова і ніколи не розповідав про мою причетність до цієї справи ні своїй сестрі, ні комусь ще. І я справді почувався винним, коли бачив, що вона відчувала докори сумління через свої припущення щодо того, куди я витрачаю гроші.

Але лише трохи.

Ось вам смішна історія про людей і гроші. Я працював, як віл, щоб стати тим, ким я зараз є. Після тривалих підготовок до здобуття кваліфікації, закадрової роботи з фінансами і праці, аби прогодувати себе, я вважаю, що мої статки заслужені. Але якби я отримував долар від кожної людини, яка засуджувала мене за те, що я його заробив, навіть якби я витратив його на альтруїстичні потреби, я був би куди більш багатий.

Це не було щось таке, чим я зазвичай ділився, але вона мене змусила. Якби питання, куди дівались мої гроші, стосувались питання приймати їй пропозицію чи ні, у мене б не було вибору, правда ж?

Але це спрацювало. Вона не сказала мені точного «так», але навіть те, що вона про це думала, вже було моєю маленькою перемогою.

Можливо, саме це було причиною, чому я підстрибував, коли вийшов на пробіжку цього ранку. Напевно, це також причина того, чому, прийнявши душ і одягнувшись, я сиджу тут о 7:45 ранку, дивлюсь на свій телефон і чекаю, коли він нарешті задзвонить.

Але все може статися зовсім по-іншому. Дара, сказавши, що їй потрібен час, аби обдумати пропозицію, ще не погодилась остаточно, але передостанню покупку завжди легше продати, ніж останню. Тільки час покаже. Час, який, здається, неймовірно повільно спливає. Здається, що минуло десять хвилин відколи я востаннє дивився на телефон, але зараз лише 7:47.

Коли екран знову підсвічується, за кілька хвилин до восьмої, я хапаю телефон швидше за Флеша, і без жодних сумнівів натискаю

зелену кнопку і кажу «Алло».

- Я все зроблю, - каже вона, зовсім пропускаючи привітання.

Я прикушую губу, аби не закричати від захвату, хоча все ж тихо скидаю руки догори. Якби вона бачила моє обличчя, вона б знала, який я щасливий. Добре, що ми спілкуємося не через «Face time».

- Це чудово, - кажу я, вже спокійним тоном, так ніби це звичайна розмова, а не так, ніби я щойно виграв у лотерею. Але потім я перериваю себе, боячись, що зарано святкую. – Тобто це відповідь на обидві мої пропозиції?

Я все ще намагаюся заспокоїтися, але моє серце і досі б'ється частіше в очікуванні її відповіді.

- Так. Хоча я не зможу працювати твоїм особистим шефом одразу. Мені потрібно попередити керівництво закусової щонайменше за тиждень.

Радість повертається до мене, і я полегшено зітхаю.

- Звичайно, я все розумію.

- Що мені тепер треба робити? – запитує вона.

Це хороше запитання, і від радісних емоцій, які були в мене вчора ввечері, я не міг припинити думати про те, що ми будемо робити, якщо вона погодиться. Отже, принаймні на це запитання у мене була відповідь:

- Я думаю, що нам потрібно ввести кілька основних правил для нас обох. Ми могли б це обговорити, тим більше я ніколи не робив цього раніше.

- Було б непогано.

Я посміхаюся, а потім кажу:

- Чому б тобі не підійти до ресторану цього вечора, якщо матимеш час? Скажімо, о восьмій?

- Гаразд.

Мушу сказати, що я здивований, що вона так спокійно реагує на цю ситуацію. Тобто, я попросив її жити у брехні, імовірно, цілий місяць, і я вже зробив висновок, що Дара Гілберт – це жінка, яка любить говорити правду, якою б жорсткою вона не була.

- Чудово. Тоді побачимось.

Коли я кладу слухавку, я підстрибую на своєму стільці і практично танцюю за столом:

- Ура!

Чесно кажучи, я не міг повірити, що це спрацювало. Це була шалена ідея, навіть для мене, але вона спрацювала. Я був задоволений і в той же час дещо приголомшений, але почуття піднесення однозначно перемагало. Коли ця угода скінчиться, і все повернеться у своє звичне русло, мені потрібно буде надіслати якийсь особливий подарунок своєму братові за те, що він підказав мені, з чого почати.

Рух у місті пожвавлений, коли я їду в клініку, але цього ранку мене це не хвилює. Ніщо не може зіпсувати мені настрої. Я кайфую від життя і мене проймає приємна дрож.

- Доброго ранку, Барбаро, - щечечу я, коли легкою ногою підходжу до її стола.

Вона осяює мене своєю посмішкою:

- Ви сяєте, наче сонечко, сьогодні зранку.

- Так. І в мене є на це причина. Все йде точно за планом.

Вона подає мені кореспонденцію і каже:

- Рада чути. А як просуваються справи з будинком?

- Все гладко, - кажу я, перш ніж відчинити двері свого кабінету і зайти всередину.

У мене дві операції цього ранку, і одна з них одразу після обіду, що дає мені достатньо часу, щоб повернутися в Рівердейл і підготуватися до прибуття Дари о восьмій. Можливо, це добре, що я буду такий зайнятий сьогодні. Якби я все ще був у будинку, я б мотався туди-сюди, протираючи дірку у своїй новій підлозі.

Повертаючись у Рівердейл, я задоволений тим, наскільки продуктивним був сьогодні мій день. Операції пройшли добре, і, проводячи час між операціями з користю, я сидів і накидав ідеї для сьогоднішньої зустрічі з Дарою.

Я впевнений, у неї буде безліч запитань. У мене теж є кілька запитань до неї. Як я вже сказав їй по телефону, я ніколи не робив цього раніше. Але, напевно, це не так вже й складно.

Я повертаюся до будинку, приймаю душ і одягаюся. На кухні я хапаю два бокали і пляшку вина в холодильнику. Я хочу, щоб атмосфера була якомога більш невимушеною.

Коли дзвенить дверний дзвінок, я дивлюсь на годинник. Рівно восьма година. Вона як ніколи пунктуальна.

- Привіт, - кажу я, відчиняючи двері і жестом дозволяючи Дарі увійти.

- Привіт, - відповідає вона, заходячи і чекаючи, поки я зачиню двері і проведу її в будинок. Аромат її парфумів долітає до мене, і я відчуваю аромат цитруса і кокоса. Свіжий, з теплою ноткою.

Коли ми проходимо у вітальню, я подаю їй бокал вина і жестом запрошуюю її присісти на диван. Я сідаю в крісло навпроти неї.

Якусь мить ми обоє мовчимо, а потім Дара каже:

- Це дивно, чи не так?

Я киваю:

- І справді дивно. Але я вдячний, що ти погодилась на це.

- Вибач за вчорашнє, - каже вона, маючи сором'язливий вигляд. – Мені не варто було робити поспішних висновків. Я не мала права говорити про твої гроші і вказувати тобі, на що їх витратити. Я почуваюся так, ніби я змусила тебе розповісти мені те, що мене не стосувалося.

- Так, справді, - погоджуюсь я. Немає сенсу це заперечувати. Вона не дурепа. – І ти права, я віддаю перевагу веденню бізнесу, особливо благочинного бізнесу, для себе.

- Але чому? – Вона дивиться на мене дещо збентежено. – Ти маєш пишатися тим, що допомагаєш людям, яким менш пощастило в цьому житті.

- Ти ходиш до недільної школи? – запитую я.

Вона ще більше насуплює брови.

- Звичайно.

- Пам'ятаєш вірш із Біблії, в якому сказано щось типу:»Не дозволяй своїй правій руці знати, що робить права?»

- Я чула цей вираз. Хоча, не можу сказати, що я запам'ятала його в недільній школі.

- Що ж, я сприймаю цей вірш буквально. Ніхто не любить хвальків. Ми живемо в суспільстві, де кожен виставляє свої добрі вчинки на загал. Мені не потрібна увага. Я просто хочу допомагати людям.

Брова Дари здіймається, і вона пильно на мене дивиться. Я бачу, як працює її мозок, хоча я поняття не маю, що відбувається в її гарненькій голові.

- Це насправді досить глибоко – каже вона врешті.

Я хитаю головою:

- Ні. До появи соціальних мереж, було багато хороших вчинків, які траплялися без сторонніх очей.

- Ти зараз просто применшуєш, - сперечається вона з легкою усмішкою.

Я знизую плечима:

- Мені просто подобається контролювати мій бізнес. Кожна людина на цій планеті в даний момент є нашим племенем. Через сто років тут буде інше плем'я. Ми маємо доглядати одне за одним поки ми тут.

Її брова знову танцює на лобі.

- Яка глибока думка, - каже вона.

Я посміхаюсь і хитаю головою:

- Гаразд. Досить розмов про гуру. Давай повернемося до справи.

Через півтори години, після пляшечки вина, ми з Дарою зачитали цей контракт до дірок. Ми розглядали кожен сценарій і те, як ми будемо його розігрувати. Я сказав їй, що це буде тимчасова річ, і що щойно угода завершиться, я покладу достатньо грошей на її рахунок, яких їй буде більш ніж достатньо для того, аби відкрити свій ресторан.

Здається ми обоє щасливі через те, про що ми домовилися, і вирішивши головне питання, ми переходимо до моєї іншої пропозиції. Я кажу їй, що вона буде мені потрібна на сніданок, обід і вечерю, крім тих днів, коли я буду в місті.

- Гаразд. А якими будуть твої вимоги щодо їжі? В тебе є на щось алергія? Чим я можу тебе випадково отруїти?

Я посміхаюся:

- Для мене досить легко готувати, оскільки мені ніколи не треба подавати печінку, капусту пак чой і баклажани.

Дара здивовано посміхається:

- Тобі не подобаються ці страви?

Я кривлюся, що найкраще описує мою цілковиту огиду, і вона починає реготати. Це було вперше, коли я почув її сміх, і тієї миті мій шлунок клацає, що є більш ніж дивним.

- Ця текстура, - кажу я, все ще трохи здивований реакції мого організму. - Вона просто... - я тремчу від спогадів про те, як вперше скуштував ці страви, - бе-е-е.

- Бе-е-е?, - повторює вона, явно дражнячи мене. - Це просто чудовий опис.

Я починаю хихикати. Вона права. Це навряд чи найбільш підходящий спосіб, щоб описати мою огиду, але в моїй голові це слово чудово для цього підходить.

- Гаразд. Я особливо попідкуюся про те, аби не додати жодного «бе-е-е» у твої страви.

Я закочую очі і хитаю головою, але все ще посміхаюся.

Ми завершуємо вечір рукостисканням і нагадуванням про те, що її робота в якості моєї фіктивної нареченої розпочнеться в той же час, коли вона почне працювати моїм шеф-кухарем. Тут не треба поспішати. Мені все ще потрібно домовитися про зустріч із Джеком Нортоном.

Коли я проводжу її до дверей, вона обертається до мене і каже:

- Це досі здається мені дивним.

- Я знаю. Але це триватиме недовго.

- А як щодо Марка? – Це питання повністю вибиває мене з колії.

Я плутаюся, тому що я не знаю, що їй відповісти. Після кількох секунд сумнівів, я озвучую лише одну думку:

- Давай будемо імпровізувати. І, будь ласка, не забудь, що я тобі сказав. Ніхто не повинен про це дізнатися.

Вона киває:

- На моїх вустах печать мовчання.

Розділ 12

Дара

Тиждень промайнув, і я залажу в машину, завершивши останню зміну в Закусочній Джо, якою зараз керує чоловік на ім'я Чак. Я можу чесно сказати, що я не буду сумувати за цим закладом, хоча я буду сумувати за Бет. Вона завжди дарувала мені радість протягом мого робочого дня.

Фактично, я лише один раз бачила її засмученою, коли я сказала, що збираюся звільнитися.

Її миле, кругле личко поморщилося:

- О, Даро, але чому?

- Це не повинно було тривати постійно, Бет, - заспокоювала її я. – І ми обидві це знаємо.

Вона тяжко зітхнула і кивнула:

- Я знаю. Я просто не думала, що це станеться так скоро.

Вона запитала мене, куди я збираюсь іти, і я сказала їй правду. Брехня не мала сенсу. Слова в цьому місті подорожують швидше за Усейна Болта. Крім того, якщо я збираюся жити в брехні наступні декілька тижнів, я хочу залишитися чесною з собою настільки, наскільки це можливо.

- Хірург? – випалила вона. – Але я думала, ти терпіти його не можеш.

- Ну, - кажу я, намагаючись вигадати розумне виправдання, щоб не викликати її підозр, - можливо я поспішила з висновками. Це хороші гроші, і я, можна сказати, вже трохи звикла до нього.

Коли я думала про це згодом, я зрозуміла, що це, фактично, було правдою. Коли я погодилася організувати його звану вечерю, я зробила це заради грошей. Ідея зробити щось таке, що приведе мене ближче до відкриття власного ресторану, могла бути тільки хорошою.

Але відколи я провела з ним час, я почала розуміти, що, можливо, він не такий вже й поганий, як я думала. І ні, моя думка не змінилася через те, що він збирався підкинути мені грошенят, які були мені потрібні для відкриття ресторану. У мене набагато міцніші принципи.

Але було кілька факторів, які мене обдурили. Те, що мене виставили дурненькою на моїй кухні минулого тижня, було одним із них. Але звідки мені було знати, що більшість фінансів моїх батьків приходить від Доктора Алекса Беннетта?

А потім, наступного вечора, він здивував мене ще більше, своєю розмовою про те, що він робив такі чудові речі для людей, не розголошуючи це на увесь світ. Правда в тому, що, думаю, я неправильно судила про нього.

Думаєш?

Гаразд. Безсумнівно, я неправильно судила про нього. Чоловік, якого я вважала буркотливим мільярдером, насправді є досить милим хлопцем, який докладає неймовірних зусиль, щоб допомогти тим, хто цього потребує. Також очевидним є той факт, що він дуже закрита людина, через що в мене склалося враження, що він грубий.

Хоча я насправді вважаю, що він повинен більше посміхатися. Це справді змушує його карі очі сяяти.

Я прямую до будинку Алекса яскравого раннього суботнього ранку. Він сказав мені, що він снідає після пробіжки, отже я хочу встигнути до сніданку. Підійшовши до його під'їзної доріжки, я дивлюсь на годинник. Сьома п'ятнадцять ранку. Я трохи зарано прийшла, але, я впевнена, що він не буде проти.

Я підіймаюсь сходами і дзвоню в дверний дзвінок, але минає хвилинка і ніхто не відповідає. Я знову дзвоню в дзвінок, а потім чую гуркіт, що означає, що він спускається сходами. За мить двері відчиняються і мій погляд падає на досі мокрий і зовсім оголений торс мого нового начальника.

Я витріщаюся на його досить пружні на вигляд грудні м'язи і на те, як вони блищать проти сонця, що сходить у мене за спиною. Ніби живучи своїм власним життям, мої очі опускаються на шість кубиків на його абсолютно пласкому животі та темні волосинки, що вибилися з-під рушника, який він надійно обмотав навколо своєї талії. Так, у мене відпала щелепа. Ні, мені байдуже.

- Ти сьогодні рано, - задихано вимовляє він.

Нарешті я підіймаю погляд, аби поглянути йому в очі.

- Пробач. Я витягнула тебе з душі?

- Ні, я завжди бігаю по будинку мокрий, - іронізує він у відповідь.

Можливо, у його роботі більше переваг, ніж я думала.

Даро!

- Проходь, - він махає швидким жестом, і все ще трохи приголомшена, я, спотикаючись, заходжу в будинок.

- Я... е-е-е... я піду поснідаю, - кажу я, швидко розвертаючись і поспішаючи вийти. Я не чую, що він відповідає і сподіваюся, що він піде туди, звідки прийшов. З іншого боку, мені потрібна хвилинка, аби заспокоїти своє серце, що вистрибує з грудей.

Після секундного хвилювання, я глибоко вдихаю і збираюся з духом.

Та годі тобі, Даро. Можна подумати, ти ніколи раніше не бачила оголених чоловіків.

Звичайно, бачила. Просто я не пам'ятаю, щоб вони мали ось такий вигляд.

Через півгодини я почула, як Алекс ходить у сусідній кімнаті, і підготувавши все для сніданку, я зазирнула в кімнату:

- Ти готовий снідати?

Він сидів за обіднім столом, куди я поклала столові прибори та серветки, з телефоном у руці.

- Так, подавай, будь ласка, - каже він, не підводячи очей.

Я викладаю на тарілку омлет, пісний бекон та помідори, і роблю тост із авокадо на чорному хлібі. В іншій мисці у мене полуничний йогурт, посипаний чорниціями. Схопивши тарілки, я ліктями розчищаю собі шлях із кухні, підходжу до стола і ставлю їх перед ним.

Він кидає швидкий погляд на тарілки, а потім дивиться ще раз:

- Нічого собі!

- Я принесу тобі каву, - кажу я повертаючись на кухню.

Я миттю повертаюся і ставлю турку з кавою і маленький глечик із вершками поруч із іншим посудом.

- Смачного, - одразу ж кажу я.

Я вже закінчила прибирання, коли він зайшов на кухню, несучи назад увесь посуд.

- Ти не повинен цього робити, - кажу я, поспішаючи забрати у нього тарілки. – Це моя робота.

- Я знаю, але я хотів прийти і подякувати тобі. Було дуже смачно.

Я намагаюся втримати тарілки, коли кавова чашка починає зісковзувати з тарілки, і, ніби у сповільненій зйомці, я бачу, як вона падає. Я не знаю, як я це роблю, але моя рука підхоплює чашку, коли вона вже майже долетіла до підлоги.

- Bravo, - каже він посміхаючись мені. – Можливо ти обрала неправильну професію?

Я заковую очі і забираю в нього решту тарілок.

- Мені й ця дуже подобається, дякую

- Добре. Я можу звикнути до таких сніданків. Гаразд. Я сьогодні їду в офіс, тож ти не будеш мені потрібна в обід. Хоча до вечері я вже повернусь.

- А о котрій годині? – запитую я.

Він усміхається і каже:

- Ти говориш уже, ніби моя дружина. Близько сьомої, - продовжує він, уже обертаючись і прямуючи до дверей. – Побачимось пізніше. Ой, зачекай. – Він обертається до мене і простягає мені ключ. – Тобі це

знадобиться. Коли ти не готуєш, тобі не потрібно бути тут, отже ти можеш приходити і йти, коли тобі потрібно.

Я розсіяно простягаю руку, у мене злегка крутиться в голові від такої довіри та відповідальності. Напевно, моє здивування помітне, бо він каже:

- Я тобі довіряю, Даро. Тобто, ти ж моя дружина зараз так?

- Мабуть, так, - з сумнівом кажу я.

- Гаразд. Побачимось увечері.

Щойно я чую ревіння двигуна його надзвичайно модного автомобіля, що віддаляється по дорозі, я невпевнено проходжу до вітальні. Він вже не зможе прокрастися до будинку, як робив це раніше, отже я в безпеці. Можливо, мені не треба бути такою допитливою, але я нічого не можу з цим зробити.

Ну, ти ж його наречена .

Звичайно. Я собі це кажу.

Я кидаю погляд на сходи, але потім відвертаюся. Це його особистий простір, і я не належу сюди. Замість цього, я обходжу решту будинку, помічаючи наскільки скупко він мебльований. Будинок Алекса не міг аж настільки відрізнятись від мого, і це не тому що він щойно переїхав сюди. Меблі, які були тут – а було їх тут мало – всі були нові. Обстановка тут була, ніби в клініці. Кожна річ була на своєму місці.

Тут однозначно потрібна жіноча рука.

Так. І це наштовхнуло мене на чудову ідею.

Я повертаюся до будинку за декілька хвилин до шостої. Відчинивши багажник автомобіля, я виймаю звідти кілька коробок і по одній переносю їх до вхідних дверей. Коли я відчинила їх, я занесла коробки в будинок.

Вирішивши піти на невеличкий шопінг, я купила деякі речі, які зроблять це місце більш затишним, і наступні півгодини я стратегічно розставляла їх по полицках. І тільки після цього я пішла на кухню готувати Алексові вечерю.

Ревіння його двигуна важко пропустити, але я не звертаю на нього уваги і роблю останні штрихи в приготуванні півня у вині. Стіл уже накрито, тож щойно я чую, як вхідні двері зачиняючись стукають, я виходжу з кухні і зустрічаю його, щойно він заходить у обідню зону.

Він здивовано каже:

- Ну, ось це я називаю «бездоганно розрахований час».

- То я тут для цього, так? – кажу я, ставлячи перед ним тарілку.

Але його погляд не затримується на їжі. Він уже озирається навколо, явно помічаючи мої попередні доповнення.

- Що, в біса, трапилося з моїм будинком? – запитує він, звертаючи увагу на ніжні квіти і маленькі вазони, які я придбала раніше.

- Ти маєш на увазі, з твоєю чоловічою печерою? – здіймаю брову я.

Він обертається і дивиться на мене:

- Все було аж настільки погано?

- Твої майбутні ділові партнери ні в якому разі не повірили б, що у цьому будинку жила жінка. Я знаю, що ви, чоловіки, цінуйте практичність у всьому, та все ж.

Алекс зупинився на хвилину, а потім, кивнувши з явним задоволенням, він поклав свій чемодан на підлогу і присів на нього біля столу.

Через деякий час, він приніс свою тарілку на кухню. Було зрозуміло, що я марно витрачала час, коли сказала йому залишити її на столі, отже цього разу я не сперечалася.

Але перш ніж я повернулася до миття посуду, Алекс сказав:

- У мене дещо для тебе є.

Він відкрив коробочку для обручки і подарував мені приголомшливу обручку:

- О Боже, - задихаючись скрикнула я.

Коли він одягнув її на мій палець, мої очі розширилися від сяйва діамантів. Тобто, можливо, це були й не діаманти. Він же не збирався витратити таку шалену суму на фіктивні стосунки, правда?

Я досі була загіпнотизована нею, неважливо справжня вона була чи ні. Я підводжу свої очі до його, і ми обмінюємося поглядами. Він усе ще тримає мою руку, і коли я починаю губитися в його шоколадно-карих очах, я раптом відчуваю, що я хочу залишитися тут на довше, ніж потрібно. Я цілком упевнена, що він почуває те ж саме, судячи з інтенсивності, з якою він дивиться на мене. Але відчуття, яке виникає в моєму шлунку, лякає мене і я вимушена перервати цей момент.

- Я не зможу носити її постійно, Алексє, - кажу я, забираючи від нього свою руку, - вона може зламатися, коли я буду працювати.

- Вона несправжня, Даро. Крім того, тобі потрібно носити її лише коли ми йдемо кудись разом або, можливо, коли ти знаєш, що будеш серед людей, просто, щоб тримати марку.

Вона має дивний вигляд на моєму пальці, і я граюся з нею, коли киваю.

Минає хвилина, і потім усе стає на свої місця. Зрозуміло, що якщо він купує обручку, то це частина плану. Протягом останнього тижня я надійно схована, ніби Попелюшка. Тепер мені потрібно зібратися і бути готовою до шоу.

- То коли ми підемо у вищий світ?

- Як щодо вечері у п'ятницю?

- Знаєш, єдине пристойне місце тут, де можна поїсти – це Закусочна Джо, але «пристойне» - це трохи голосно сказано, - відповідаю я.

- Ми могли б поїсти, а потім піти до бару. Нас повинні бачити разом.

- Гаразд, - кажу я, і мій голос звучить більш рішуче, ніж я відчуваюся насправді.

Це буде нескладно, правда?

Розділ 13

Алекс

Після того, як Дара йде, я ловлю момент, щоб оглянути будинок і зрозуміти, що вона була права. Він і справді був схожий на чоловічу печеру раніше. Квіти та вазони однозначно надали йому жіночої вишуканості, яка, давайте дивитися правді у вічі, є основою всього цього фарсу: сімейне гніздечко.

Я купив обручку незадовго після того, як вона погодилася стати моєю фіктивною нареченою. Я поняття не мав, чи вона їй підійде. Дякувати Богові, через те, що обручка трошки широка, вона сидить на її пальці просто чудово. Бачачи її хвилювання стосовно того, що обручка зламається, я був змушений збрехати їй, і сказати, що обручка несправжня.

Та, звичайно ж, вона була справжня. Нам потрібно продавати наші стосунки, і я не хочу, щоб така дрібничка, як несправжня обручка, розкрила наш обман.

Коли я одягнув обручку на її тоненький палець, я не міг не помітити, як вона почервоніла. А потім вона поглянула на мене своїми

блакитними очима, які були схожі на басейни океану, і на якусь мить я загубився в них.

Коли я починаю згадувати, то розумію, що в мене вже було кілька схожих моментів. Мені потрібно вирватися з цього. Це просто ділова угода, нічого більшого.

Решта тижня минає схожим чином. Дякувати Богові, Дара не приходиться рано жодного наступного ранку, і мені, на щастя вже не доводиться вистрибувати з душу і бігти відчиняти двері напівголим. Не те, щоб я хвилювався з цього приводу, але зрозуміло, що вона була збентежена.

Поки настала п'ятниця, я почав дещо хвилюватися. Тобто я, який запропонував ідею, що нам потрібно вийти в місто, щоб люди могли бачити, що ми разом, просто поняття не мав, як це все мало відбуватися.

Я обираю стиль смарт-кежуал, який складається з пари сірих брюк і легкої синьої сорочки, яку я лишаю розстібною на шії. Для піджака було занадто спекотно. Востаннє глянувши в дзеркало, я спускаюся сходами, стрибаю в машину і протягом десяти хвилин їду до будинку Дари.

Я стукаю в двері і за кілька секунд мені перехоплює подих. Я бачив її у формі шеф-кухаря. Я бачив її у картатій сорочці та джинсах. Але в чому я ніколи не бачив її, то це у м'якій, світло-синій літній сукні, що ледь торкалася її шкіри. Сукня сягає їй вище коліна, підкреслюючи її довгі ноги і пружні литки у босоніжках на низьких підборах.

Світле волосся вільно спадає на її плечі, і оскільки вона не «штукатуриться», як більшість моїх клієток, вона просто підкреслює свої блакитні очі і повні губи.

Гаразд. Що ж, я починаю.

Розважайся, чувак.

- Привіт, - кажу я, і моє привітання звучить із такою затримкою, що це виглядає так, ніби я загличив.

- Привіт, - відповідає вона, розуміюча посмішка ледве торкається її губ. Так, я зламався. – Маєш чудовий вигляд.

- Дякую. Ти маєш... - Я сумніваюся, тому що насправді не знаю, як описати її зовнішній вигляд, окрім як сказати, що він приголомшливо прекрасний. Та я думаю, що це занадто, трішки знижую градус і кажу:.. прекрасний вигляд.

- Дякую. Це так чудово, вирватися з шевцівської форми і вигуляти свій гардероб час від часу.

- Тобі слід робити це частіше. Ти не повинна носити свою форму увесь час, розумієш? – кажу я. Хоча, маю сказати, що ця пропозиція більше грає мені на користь, аніж їй. – Ти готова? – я підставляю їй лікоть.

Дара бере мене під руку, і ми спускаємося по доріжці до моєї машини.

- Це буде цікавий вечір, - ахає вона.

- Це забере трохи часу, але вони звикнуть до цього, - відповідаю я, відчувуючи, що мені треба сказати щось переконливе.

- Ну, їм справді буде що обговорити впродовж наступних кількох тижнів, тож якщо відчуватимеш, що в тебе паленіють вуха...- її голос стишується.

Коли я відчиняю двері машини, Дара елегантно сідає в машину. За секунду або дві я втискаю свій набагато ширший торс поруч із нею. Я застібаю пасок безпеки простягаю руку, аби взяти її за руку.

Дара, звичайно не очікуючи такого жесту, злегка підстрибує на місці.

- Клянусь, я не заразний, - жартую я, посміхаючись.

- Пробач, я просто була неготова.

Я дещо схвильований. Щоб зняти з себе всі підозри, ми повинні мати такий вигляд, ніби ми разом. Якщо Дара здригатиметься щоразу, коли я проходитиму поруч із нею, люди будуть пліткувати про це, і я вже уявляю, як мене виганяють з цього містечка вилами.

- Послухай, - кажу я, дивлячись на неї доброзичливо. – Я знаю, що все це дивно. Для мене це також дивно. Але ми маємо переконувати всіх, кого ми зустрічаємо, що ми разом.

- Я знаю, - киває вона. – Я виправлюся, обіцяю.

Коли ми приходимо до «Закусочної Джо», я відчуваю, як усі на нас дивляться, коли ми проходимо до нашого столика. Ми зустрічаємо тут Бет, і вона обіймає Дару так, ніби вони не бачилися декілька місяців. Потім вона обертається до мене і вітає мене своєю аутентичною, іскристою посмішкою.

- Добрий день, Докторе Беннетт.

- Добрий день, Бет. Радий бачити Вас знову.

Вона зникає, поки ми уважно читаємо меню. Я б міг узяти стейк, та я відчуваю, що він буде зовсім сирий, зважаючи на той факт, що я викрав їхню шеф-кухарку, яка приготувала такий чудовий стейк, коли я був тут минулого разу.

За кілька хвилин, Бет повертається з блокнотом та ручкою, готовими до дій.

- Ви вже обрали? – питає вона, осяваючи нас своєю посмішкою.

- Що ти будеш, люба? – запитую я, дивлячись на Дару, що сидить навпроти.

Очі Бет розширюються, перебігаючи від мене до Дари і навпаки.

- Люба? – каже вона, маючи повністю здивований вигляд.

Дара має трішки знервований вигляд, коли вона здійснює погляд на Бет.

- Так, у мене ще не було нагоди тобі розповісти. Алекс зробив мені пропозицію. – Вона махає своєю лівою рукою, показуючи Бет обручку.

Я не знав, що привітні очі офіціантки можуть розширюватися, але вони, очевидно, могли, і коли все її тіло здригається, я боюсь, що Бет перебуває на межі внутрішнього вибуху та схвильованого захвату.

- О, Даро, - верещить вона. – Це так дивовижно. Я не можу повірити.

Я не можу приховати посмішку, що підкреслює моє обличчя. Частково тому, що я не думаю, що я бачив когось старше двадцяти років, хто б так відкрито виражав свій захват, а частково тому, що я просто відчуваю, що Бет все ж таки справжня людина.

Дара широко посміхається і дивиться на подругу:

- Дякую, Бет.

Але захват минає, і Бет повертається з ейфорії, вона дивиться на нас обох:

- Ну, ви, звичайно, часу не втрачали.

Ось воно. Сумнів і підозра, що нам, імовірно, варто остерігатися всіх. Я відкинувся на кріслі і дозволив Дарі говорити. Вона знає цих людей набагато краще за мене.

- У мене таке відчуття, що я знала Алекса роками. Це не схоже на те, ніби ми щойно зустрілися. І за останні декілька тижнів знайомства одне з одним, - вона тягнеться до мене, бере мене за руку і дивиться на мене з такою ніжністю і ласкою, що мій шлунок клацає, - ми зрозуміли, що ми хочемо одного і того ж.

Поки я намагаюся відокремлювати правду від обману, слова Дари, здається, задовольняють Бет. Потім знову, слухаючи історію, яку вона розповідала, я не міг подумати, що хтось може не повірити їй. Я вже навіть сам вірив у цю історію.

Зрештою, Бет приймає наше замовлення і потім зникає, знову залишаючи нас на самоті. Я все ще тримаю Дару за руку і не хочу її відпускати, але щойно Бет зникає з нашого поля зору, вона прибирає руку.

- Гарна робота, - кажу я, все ще трохи знервованій після того, що щойно трапилося.

- У мене аж комок став у горлі, - відповідає Дара. – Це важче, ніж я думала.

- Ну, ти мене переконала, - кажу я жартома.

Вона дивиться на мене з протилежного краю стола дещо довше. В її очах така сила, що змушує мене почуватися так, ніби ми одні в цьому залі. Це відчуття сильне, але приємне.

Потім вона опускає погляд і поправляє столові прибори.

Коли настає вечір, все відбувається за тим же сценарієм. Дара дійсно не помилялася. Куди б ми не йшли, ми неодмінно натикалися на її знайомих. Розігрувався той же діалог, і практично слово в слово вона повторювала ті ж самі речі.

Я певен, до кінця вечора її вже нудило від одних і тих самих слів. А мене, ясна річ, нудило від того, що я їх слухав. Але цей вечір був важливим, і коли ми повернулися до машини, я розповів їй, чому:

- Джек Нортон є кмітливим бізнесменом. Якщо він погодиться на цю авантюру, то йому потрібно буде виконати певні завдання. Він може не спілкуватися з жодною людиною в Рівердейлі, але що, якщо він зупиниться на своєму шляху до мого будинку і розповість усім про мене і мою хатню робітницю? І що буде, якщо жодна людина поняття не матиме, про що він говорить?

- Розумію, - каже Дара. – Тільки, будь ласка, скажи мені, що я не повинна робити це знову.

Я поглянув у дзеркало заднього вигляду, злегка посміхаючись:

- Це було чудово, Даро. Мені дуже шкода, що тобі довелося брехати людям, яких ти знаєш усе своє життя.

- Так, це було найважче.

- Але пам'ятай, що я тобі сказав. Ми нікому не робимо шкоди. Ніхто не повинен страждати.

- Я досі почуваюся неправильно, - заперечує вона.

- Я знаю

Коли ми під'їжджаємо до її будинку, я звертаю, відчиняю пасажирські двері і спостерігаю, як вона елегантно виходить. Потім я проводжу її вузькою стежкою, що веде до її вхідних дверей.

- Якою б винною ти не почувалася, - кажу я, - та все ж я чудово провів сьогодні вечір. Все ж таки є кілька хороших людей у цьому місті.

Вона схиляє голову і дивиться на мене:

- Це не означає, що я раніше класно не проводила час. Проводила. Фактично, спроби пізнати тебе краще дозволяють класно проводити час.

- Ти хочеш сказати, що я більше не егоїстичний мільярдер? – усміхаюсь я.

Вона заочує очі:

- Я ж уже вибачилася за це.

- Я знаю, - кажу я ласкаво. – Просто дражню тебе, бо це весело.

- Для тебе, можливо.

Ми простояли там хвилину, не розмовляючи, і я зрозумів, що я відтягну момент, бо не хочу йти. Сьогодні я побачив Дару у новому світлі. Очевидним було те, чому кожен, кого вона зустрічала, поважав її. Деякі люди, яких вона зустрічала, казали їй про те, що їм сумно, що вона не залишилася у місті, на що Дара делікатно змінювала тему. Але сьогодні я побачив, якою великою частиною Рівердейла вона насправді є.

- Що ж, гадаю, мені час іти, - зрештою кажу я. – І ще раз дякую тобі за сьогоднішній вечір, Даро.

Вона киває:

- Будь ласка.

Вслід я кажу їй:

- Ти можеш пропустити приготування сніданку завтра. Я так пізно вечеряв сьогодні, що я не буду голодний вранці. Приходь уже на обід.

- Ти впевнений?

Я киваю:

- Впевнений. Побачимося завтра.

Я залишаю її біля дверей і крокую в машину. Застрибнувши всередину, я заводжу двигун і здійснюю коротку подорож додому. Але навіть у цій короткій подорожі, я трохи заспокоююсь.

Сьогодні мало відбутися щось на зразок демонстрації наших фіктивних стосунків. Але коли я думаю про це і згадую, як весело ми провели час разом, мені не вдається точно визначити частину цього вечора, яка не здавалася б реальною.

Розділ 14

Дара

Сьогодні я виконала одне з найскладніших завдань, які будь-коли виконувала. Це завдання – брехати людям, яких ти не знаєш, таким як, наприклад, цей Джек Нортон, але справа в тому, що цих людей я знала усе своє життя. Це люди, які бачили, як я росла. Люди, які були хорошими друзями моїх батьків.

Я знаю, чому нам потрібно це робити. І також я знаю, що ми не завдаємо цим шкоди нікому.

Та все одно. Брехня є брехня.

Визнаю, що вже за годину брехати стало легше.

Коли ми повторювали одні й ті самі розповіді знову і знову, то вони стали краще запам'ятовуватись, хоча частину з них мені досі потрібно було вигадувати. Я бачила сотні здивованих облич, які, гадаю, з'являлися від того, що ніхто з них не зустрів Алекса раніше, а не тому, що я могла бути заручена з хірургом-мільярдером.

Правду кажучи, я долаю шлях, який мені не під силу.

Та все ж, після початкового гидкого етапу, я розважилася. Це було вперше, коли я побачила, як Алекс розслабився. Він завжди здавався мені таким жорстким, контролюючим та суворим. Сьогодні я побачила його лагіднішу сторону.

І маю зазначити, так, мені це сподобалось.

Коли він затримався біля моїх дверей цього вечора, я була впевнена, що він хоче, щоб я запросила його до себе. І я вже майже це зробила, але в якийсь момент я злякалася. Замість того, аби запросити його до

себе, почувши ревіння його двигуна, що віддалялося, я дістала свій телефон і подзвонила Астрід.

- То коли весілля? – питає вона замість «Алло».

- О Боже, це не займе багато часу, - задихаючись, кажу я.

Астрід сміється:

- Бет телефонувала мені, щойно закінчила зміну. Вона приходила сюди вчора, щоб забрати тонізуючий засіб і була здивована, що я нічого їй не розповідала. Звичайно ж, я прикинулася дурненькою.

- І що ти сказала? – питаю я, кидаючи сумку на стіл та вмикаючи кавоварку.

- Ну, те, що ти сама збиралася розповідати людям, - продовжує Астрід, - і те, про що я повинна була мовчати, поки ти сама не розповіси.

- Це було необдумане рішення.

- Це мої відьомські рефлекси, - відповідає вона, в її голосі чути посмішку. – Правду кажучи, я майже очікувала цього. Після того, як ти сказала мені днями, що ви виходили в світ, як пара, я знала, кому потрібно зателефонувати.

- Або, можливо, ти просто медіум.

- Так, цей варіант мені більше подобається. Давай зупинимось на цьому.

Я сміюсь, і чую як Астрід хихотить разом зі мною:

- Ну, як усе пройшло? – запитує вона. – Це було так само складно, як ти думала?

- Гірше, - кажу я. – Я знаю, що це брехня заради блага, але брехати людям, з якими я виросла, було жахливо.

- Можу собі уявити, - співчутливо каже Астрід. – Але ти права. Це заради блага, і, можливо, ця думка допоможе тобі з цим впоратись. Тобі потрібно в першу чергу думати про те, що роблять твої батьки. Вони тяжко працюють, Даро.

- Я знаю. І це хороша ідея.

Ми спілкуємося ще півгодини, а потім прощаємося. Я почуваюся краще після цієї розмови з Астрід, але взагалі-то я завжди краще почуваюся після розмови з нею. Напевно, вона накладає на мене якісь відьомські чари.

Брехня цього ранку здалася мені неочікувано приємною, і вислизнувши з ліжка кілька хвилин по дев'ятій, я почувалася майже

винною. Але гей, я не потрібна своєму босові/фіктивному нареченому аж до обіду, тож я користаюся цим. Коли я кажу «користаюся», я маю на увазі займаюся пранням, прибираю на кухні, пилю сошу та протираю пил. Давай, хто не ризикує, той не п'є шампанського.

Прибувши до будинку Алекса об одинадцятій годині, я вставила ключ у замкову щілину.

- Гей, любий, я вдома, - пожартувала я.

Але увійшовши в будинок, я почула, що він розмовляв із кимось, і голос у нього був не надто щасливий.

- Я зробив більш, ніж достатньо, - верещав він. – Більш ніж було заслужено, за обставинами.

Я йду на звук, сподіваючись побачити в будинку ще когось, але потім я бачу Алекса, що ходить туди-сюди, чорніший за хмару, і телефон у його руках.

Можливо, мені слід було непомітно втекти, але перш ніж у мене з'являється така можливість, він обертається і ловить мій погляд. Я непевно підіймаю руку. Він киває, коротко вітаючись, а потім знову обертається до мене спиною.

- Зростання не буде, - знову верещить він.

Так. Час забиратися звідси.

Я прямую до кухні і беруся за роботу, але розмова настільки гучна, що я не можу не підслухати уривки. З уривків розмови зрозуміло було те, що Алекс розчарований, і, наскільки я зрозуміла, то стосувалося це чийогось адвоката, а особливо це стосувалося грошей.

Можливо, хтось подав на нього до суду.

Це не твоя справа .

І справді, це не моя справа, тож замість цього я починаю музикати собі під ніс, працюючи, щоб позбавити себе від подальшої можливості підслуховувати.

Я готую салат, поки мій мозок прокручує вчорашній вечір та зустріч із Містером та Місіс Кейсі в барі. Вони керують місцевим продуктовим магазином, скільки я їх пам'ятаю, обом їм майже по сімдесят років, і вони ще досі сповнені сил та енергії.

- Ви хірург! – здивовано скрикнула місіс Кейсі.

- Так, пластичний хірург, - відповів Алекс.

- То Ви розрізаєте людські обличчя? – запитав містер Кейсі з легкою гримасою.

Алекс злегка посміхнувся:

- Ну, не настільки все жахливо.

- Так, старий дурню, - сказала місіс Кейсі, б'ючи чоловіка по руці. – Він робить жінок красивішими.

Літня жінка поглянула на Алекса із захопленням.

- Можливо, я б могла прийти до Вас на консультацію одного дня?

Містер Кейсі розсміявся, але Алекс не звернув уваги на літнього чоловіка і відповів місіс Кейсі так ввічливо, що я була приголомшена і в той же час вражена:

- Ні, місіс Кейсі, - похитав головою Алекс. – Я відмовляюся змінювати щось у людині яка вже є досконалою, тож, щиро кажучи, я не можу дозволити, щоб мій скальпель навіть знаходився десь поруч із Вами.

Місіс Кейсі почервоніла. А я придушила у собі сміх з реакції містера Кейсі, тому що він так драматично закотив очі, що він міг навіть виграти «Оскар». Але я все ще дивилася на Алекса із захопленням.

Довгий час я думала, що він буркотливий мільярдер. Але коли я побачила, як він щиро взаємодіє з людьми, яких я знала все своє життя, це лише додало помилкових вражень до того, що я про нього знала. Алекс Беннетт насправді доволі класний хлопець

Салат і поживне смузі, які я готувала, були майже готові, коли у Алекса задзвонив телефон, чому я була дуже рада. Я несміливо просунула голову крізь кухонні двері, але його ніде не було видно. Я не збираюся на нього полювати.

Поставивши салат та сік на стіл, я вигукнула:

- Обід готовий.

Зважаючи на те, що це салат, я не здивована, що він не прийшов. Тож, повернувшись на кухню, я починаю прибирати і думаю, що приготувати йому на вечерю.

Через сорок хвилин він нарешті прийшов на кухню. Він залишив свою тарілку на робочій поверхні, поки я нарізала цибулю. Я ненавиджу нарізати цибулю. Не тому що я не люблю цибулю, а тому що я надзвичайно чутлива до її соку. Тож, коли він дивиться на мене, по моїх щоках стікають сльози.

- З тобою все добре? – запитує він, маючи схвильований вигляд.

Я шморгаю носом:

- Це все через цибулю. Я в порядку. А з тобою все гаразд?

Я не знаю, чи варто мені ставити це запитання, але я також за нього хвилююся. Це вперше я побачила його таким схвильованим.

- Я в порядку. Вибач за те, що сталося. Я був трохи грубий.

Я хитаю головою:

- Ні, все в порядку. Ти був зайнятий.

- Точно. Я займався справами, якими не хотів займатися, - відповідає він, явно все ще роздратований нашою розмовою.

- Хочеш про це поговорити, фіктивний чоловіче? – запитую я з посмішкою, намагаючись його підбадьорити.

Він осяює мене своєю посмішкою, але його очі не посміхаються:

- Не цього разу. Але дякую.

За хвилину він розвертається на своїх підборах і виходить з кухні, залишаючи мене в роздумах, про що ж, чорт забирай, була ця розмова.

Я проводжу частину дня, оглядаючи шафки та холодильник, складаю список продуктів, а потім починаю готувати овочі на вечерю.

Коли я нарізаю моркву, Алекс заходить на кухню. Він усе ще сам не свій, і мені кортить запитати, як у нього справи. Але він ясно дав зрозуміти до цього, що я нічим не можу йому допомогти, і відтоді нічого не змінилося, тож я тримаю рот на замку.

Він вмикає кавомашину і терпляче чекає, поки закінчиться процес приготування кави, а потім каже:

- То як, на твою думку, минув вчорашній вечір?

Я знизую плечима:

- Напевно, так, як ми і очікували. Думаю ми мали гарний вигляд разом.

- Я теж так думаю. В будь-якому випадку, ми посіяли зерно.

- Що ж, до сьогоднішнього ранку, гадаю, наше зерно принесло вже ціле поле врожаю, - жартую я.

Він злегка посміхається, бере свою чашку, а потім зупиняється біля острова, де я працюю.

- Ми більше нічого не можемо зробити, - каже він, маючи більш задумливий вигляд, ніж зазвичай.

Я кидаю погляд на нього, а потім відповідаю:

- Ну, думаю, ми багато зробили. Я думаю, ми зробили більш, ніж достатньо. І, як ти вже сказав...

Я морщуся, коли раптом відчуваю пекучий біль у середньому пальці, і опустивши погляд, я бачу, як кров стікає по обробній дошці.

- О Боже, Даро, - раптом скрикує Алекс.

Ступивши всього два кроки, він вже опиняється біля мене, його велика рука обхоплює мій зап'ясток і підіймає мою руку на рівень моєї голови.

- Тримай ось тут, - командує він, підводячи мене до раковини.

Я сміюся з його надто серйозного виразу обличчя, і хоча з мого пальця тече кров, у цьому немає нічого надзвичайного.

- Це лише поріз, Алексе. Нічого страшного, чесно. Просто дай мені пластир. Цього буде достатньо.

Він підходить до шафки і дістає аптечку:

- Ти відрізала пучку, Даро. Там, звідки я приїхав, це більш, ніж просто поріз

Я не знаю точно чи він не перебільшує, тож я опускаю палець, щоб глянути на нього. Дійсно, пучка середнього пальця відсутня. Це навчить мене, що не можна говорити і різати одночасно.

- Можливо, ти більше не захочеш мати справу з морквою, якщо ти не за канібалізм. Або, точніше, каротибілізм, - хихочу я.

Він зводить брову на мене, поки шукає бинт.

- Напевно, ти вже втратила багато крові, - каже він сухо.

- Можливо, я просто намагаюся заспокоїти твою паніку.

- Я не панікую. Я ніколи не панікую. Я просто дбаю про тебе.

Маю сказати, що, коли я чую ці слова, це дарує мені відчуття неймовірного тепла всередині. Про мене так давно ніхто не піклувався. Стосунки в мене востаннє були п'ять років тому, і останні півроку це були стосунки двох людей, які просто боялися зізнатися одне одному, що все скінчено.

- Буде щипати, - каже він, міцно тримаючи мою руку однією рукою і підходячи до мене з якимось флаконом у іншій.

- Ай, - сичу я, скрегочучи зубами. Що ж, він не помилявся, хоча я думала, що він применшував печіння.

- Вибач, - каже він ніжно.

- Все гаразд, - стогну я. – Просто покінчи з цим.

Я дивлюсь, як він професійно перев'язує мого пальця, його брова зосереджено насуплюється. Коли це все закінчується, я маю смішний

вигляд, але принаймні я не розігрую сцену із «Шоу жахів Роккі Хоррора».

- Все, тепер я більше не зможу грати на фортепіано, - жартую я.

Алекс насуплюється на якусь мить, а потім, зрозумівши, що я жартую, закочує очі.

- Мушу зазначити, я ніколи не думав, що зустріну когось, хто буде настільки спокійним у таких обставинах.

- Я шеф-кухар. Це наша робота. До того ж, могло бути і гірше. Я могла різати м'ясо. Тоді уся вечеря могла б бути зіпсована.

Розділ 15

Алекс

Минув тиждень відколи ми виходили в світ і заявляли про себе, як про пару. І поки що справи йшли добре, за винятком того інциденту, коли Дара втратила пучку пальця, готуючи мені вечерю. Я почувався більш ніж винним, але вона так багато жартувала з цього приводу, що у мене більше не було необхідності відчувати муки совісті.

Вона справді незвичайна, і це я робив її такою.

Я навіть поїхав у Рівердейл, щоб купити продукти – це була ідея Дари, щоб якомога більше людей дізналось про нашу історію. Крім того, вона сказала, що місіс Кейсі, яка керує магазином разом зі своїм чоловіком, буде рада мене бачити. І вона не помилилася. Фактично, ця жвава жіночка провела мене по всьому магазину, допомагаючи мені знайти все, що я шукав.

Думаю, вона закохалась у мене.

Операції займали дуже багато мого часу. Але, на відміну від того, як це було раніше, коли я залишався на квартирі після пізньої операції, я здійснював довгу дорогу назад у Рівердейл, знаючи, що там на мене чекатиме Дара.

Всі ці фіктивні стосунки здавалися гарною ідеєю свого часу, і я не критикую того, що ми намагалися зробити досі. Але я знаходив усе більше і більше причин, аби бути поруч із Дарою.

Сьогодні у мене не було жодних операцій, і я вже розробив план, який дасть мені шанс провести з нею час. Цього ранку, після пробіжки

і душу, я надягнув футболку і шорти та відкопав трішки фарби, що лишилася від підрядників.

Коли прийшла Дара, я саме фарбував столярні вироби на кухні. Це довготривалий процес, і цілком можливо, що він займе цілий день.

О, це жахливо.

Я знаю.

- Чи не знаєш ти когось, хто міг би зробити це замість тебе? – питає вона, кладучи свої аксесуари на комод. – Я знаю, що ти за альтруїзм і все таке інше, але в тебе ж, напевно, багато справ?

- У мене сьогодні немає операцій, - відповідаю я, так ніби цього пояснення має бути достатньо.

- Гаразд, - каже вона, маючи трохи збентежений вигляд.

Я поглянув на неї:

- Ти мені не віриш? Ти думаєш, що якщо я хірург, то я не можу пофарбувати двері?

- Гей, - каже вона, підіймаючи руку, - твій будинок – твої правила. Однак, маю зазначити, що я ніколи не бачила, щоб ти бодай пальцем поворохнув, аби щось полагодити, відколи я тут. І це трохи дивно. То що ти будеш на сніданок?

- Яйця, бекон і тост з авокадо, - відповідаю я. – І є ще деяка інформація про мене, яка може тебе здивувати, Даро Гілберт, - кажу я грайливо.

- Справді? І яка ж? – питає вона, складаючи продукти, які вона принесла, у холодильник. – Давай, здивуй мене.

- Гаразд, що ж. У дитинстві я будував моделі поїздів.

Вона обертається, щоб поглянути на мене, її брова здіймається до лоба, і саме такої реакції я очікував. Я цілком упевнений, що вона намагалася не засміятися.

- Що смішного? – я дивлюся на неї, мій пензлик завис у повітрі.

Вона знизує плечима:

- Не знаю, я просто не можу уявити, як ти будуєш поїзди.

- Чому? – посміхаюсь я.

- Не знаю, - знову знизує плечима вона. – Просто не можу цього уявити.

- Можливо, тому що в тебе упереджене ставлення до того, ким я є, - я навмисно намагаюся підняти брову.

- Або, можливо, це через те, що я зовсім тебе не знаю, - заперечує вона. – Я маю на увазі, що ми заручені лише п'ять хвилин.

Я кладу щітку в лоток і обертаюся, щоб поглянути на неї. Вона вже приготувала яйця і бекон і поставила їх поруч із газовою плитою, а тепер нарізала авокадо.

- Що ти хочеш дізнатися?

Вона схиляє голову і уважно на мене дивиться:

- Я не знаю. Ну, наприклад, чи є в тебе брати або сестри? А як щодо сім'ї? Де твої батьки? А ти завжди хотів бути хірургом?

Я підіймаю руку, щоб сповільнити її:

- Гаразд, одне запитання за один раз. Так, у мене є брат, Майк. Він молодший за мене, одружений на симпатичній жінці на ім'я Кеті, й у них троє дітей. Троє скажених, схиблених дітей. Мої батьки досі живуть у Черрівіллі, в будинку, де я виріс. І ні, коли я тільки розпочав навчатися на лікаря, я не знав, що хочу бути хірургом. Це рішення прийшло пізніше.

- А ти завжди хотів бути лікарем? – додає вона.

- Десь із дев'яти років, коли моєму батькові потрібно було відрізати ногу через цукровий діабет, - відповідаю я.

Очі Дари розширюються від шоку:

- О, ні.

Я знизую плечима:

- Він сам у цьому винен. Лікарі сказали йому зменшити вживання цукру, але він цього не зробив. Тож і поплатився за це.

Здавалося, вона не знала, що на це сказати, і я не хотів, щоб запала незручна тиша, тож я сказав:

- Але він живе повним життям. Ному ампутували до коліна, і він житиме ще довго.

- Це так сумно, - каже вона, маючи зовсім зневірений вигляд.

Я посміхаюся їй:

- Якби мій тато був тут, ти б так не сумувала. Чесно кажучи він страшений веселун. Можливо, я якось тебе з ними познайомлю.

Дара збиралася щось сказати, коли в моїй кишені задзвонив телефон.

- Запам'ятай, на чому ми зупинилися, - кажу я, дістаючи телефон і відповідаючи на дзвінок.

- О, привіт, Марку, - кажу я.

Дара уважно на мене дивиться, коли я згадую в розмові ім'я її брата.

- Привіт, чувак, - каже Марк. – Як справи?

- Чудово, - відповідаю я, намагаючись звучати настільки нейтрально, наскільки це можливо. – А в тебе ? Як там справи?

- О, я вже не там. Я прилетів учора ввечері.

- Ти прилетів учора ввечері? – повторюю я і бачу, як розширюються очі Дари. – Я думав, ти залишишся там на кілька місяців.

Я ставлю телефон на гучномовець, тож Дара може чути відповіді з обох боків.

- Я збирався, - відповідає Марк. – Але я підхопив розлад шлунка, і батьки сказали мені, щоб я повертався додому. Навіть з усіма заходами безпеки, там були не найстерильніші умови. Крім того, тут я можу отримати кращу медичну допомогу.

- Однозначно розумне рішення, - кажу я. – Ти вже звертався до лікаря?

- Ні. Доктор Гіббс зможе оглянути мене сьогодні по обіді. А поки я просто підтримую водний баланс.

- Добре. Тобі потрібно уникати зневоднення, - кажу я. – Чи можу я чимось тобі допомогти?

- Та ні, чувак. Але дякую, що запитав. Я впевнений, що ми побачимось рано чи пізно, щойно я відновлюсь

Розмова тривала ще кілька хвилин, а потім Марк зрештою завершив дзвінок.

У повітрі висіла тиша, коли я поглянув на Дару, а вона поглянула на мене. Це не входило в мої плани. Я б не просив Дару цього робити, якби Марка не було в місті на той час, який потрібен був для розвитку наших фіктивних стосунків. Його раннє повернення зруйнувало всю нашу роботу, і мене дуже засмутив той факт, що все, що ми зробили досі, було даремним.

- Що ми будемо робити? – нарешті спитала Дара, на її обличчі відбилось хвилювання. – Ми можемо переконати жителів цього міста, але як ми переконаємо Марка?

- Я не певен, що це гарна ідея, Даро. Можливо, нам слід розбігтися?

- Якщо ти думаєш, що ти можеш приховати від нього те, що ми вже зробили, то ти з'їхав з глузду. Зараз, - вона дивиться на годинник, -

восьма тридцять ранку. Я можу пообіцяти тобі, що до кінця цього дня Марк уже дізнається про це від декількох людей.

- Справді, - кажу я, зовсім забувши про те, що ми живемо у маленькому містечку, в якому людей хлібом не годуй, дай тільки попліткувати про чужі справи.

- Ми розповімо йому те саме, що ми розповідали всім, - каже вона, ніби це було так просто. – Ну, він, звичайно, може трохи здивуватися, але...

- О, це набагато гірше, - сперечаюсь я

Вона супитьсь ще більше:

- Що ти маєш на увазі?

Я замовкаю на мить, намагаючись зметикувати, як сказати їй це, не образивши її. Після всього, що вона для мене зробила, це останнє, що я хочу вчинити. Але, за обставин, що склалися, я навряд чи зможу тримати це від неї в секреті.

- Скажи мені, що ти маєш на увазі, Алексе, - тисне вона.

Я зітхаю і починаю розповідати:

- Кілька років тому я пережив брудне розлучення.

- Я знаю. Марк мені казав.

- Але він не сказав тобі головного. Справа в тому, Даро, що я не повинен був зустрічатися з тобою.

- Що?

Я киваю:

- Це правда. Я зустрів тебе у місті і розповів про нашу зустріч Марку по телефону. Він чітко дав мені зрозуміти, що ми вийшли за межі.

Вираз обличчя Дари різко змінюється зі здивованого на ображений:

- Він не мав права цього робити.

- Ти ж знаєш, як він тебе захищає. І він усе робить правильно. Він хоче, щоб ти була щаслива, а не застрягла у якихось стосунках із тяжким емоційним багажем.

Навіть коли я вимовив ці слова, я не це мав на увазі. В той момент, коли Марк сказав мені триматися подалі, мені б не спало на думку вчинити якимось по-іншому. Але за кілька тижнів багато чого змінилося.

- Я сама керую своїм життям, - каже вона, захищаючись.

- Гаразд, - кажу я, жестом показуючи, що нам варто заспокоїтись. – Давай просто зосередимось на проблемі, яка турбує нас зараз. Він

вдома, і нам треба вирішити, що нам із цим робити.

- Ми повинні сказати йому, - каже Дара непохитно. – У нас немає вибору. Все місто думає, що ми заручені. І мине небагато часу, перш ніж він дізнається про це від когось.

- Тоді нам потрібно поїхати і зустрітися з ним сьогодні, - кажу я, відчуваючи вірність до свого друга. – Нехай краще він почує це від нас, аніж від когось іншого. Я йому стільки винен.

Дара схиляє голову і дивиться на мене.

- А чи не могли б ми йому розповісти, що між нами відбувається насправді? Він твій найкращий друг і мій брат. Якщо ми не можемо довіряти йому, то кому тоді взагалі можна довіряти?

Я хитаю головою:

- Тут ідеться не про довіру до нього. Я насправді думаю, що він може розізлитися, коли дізнається, що це неправда. Ніби я використав тебе, аби отримати те, що хочу.

- Але ж ти не використовував мене.

- А він у це не повірить. Ні, в кращому випадку, він повірить, що це правда. А якщо він розізлиться на мене, то мені потрібно буде з гідністю це прийняти.

- Але це не чесно. Я погодилася це робити. Ти ж не заламував мені руки.

Мені подобалося те, що вона мене захищала, але я не збирався змінювати свою думку. Нам потрібно дотримуватися плану. Марк просто почує те, що говорять інші, і більше нічого. Я знаю свого найкращого друга, і якщо він у якусь мить подумає, що я використовую його сестру, неважливо є в нього розлад шлунку чи ні, він повідриває мені кінцівки.

Розділ 16

Дара

Я повертаюся до свого будинку після приготування вечері для Алекса і мені потрібно швиденько перекусити, перш ніж ми зустрінемося знову. Він забере мене за годину, так щоб ми могли піти і разом зустрітися з Марком.

Марк написав мені одразу після обіду.

Це правда? Ви з Алексом пара?

Чесно кажучи, нам у Рівердейлі не потрібні газети. Якщо це якась важлива новина, то рано чи пізно ви про неї дізнаєтесь. Рано, якщо вона гаряча та цікава, пізно, якщо ні. Марка не було вдома добу, тож принаймні я знаю, на якому місці в рейтингу «гарячих та цікавих новин Рівердейла» стоїть мій статус стосунків.

Я відповіла швидким підтвердженням, і обговоривши з Алексом план наших дій, я надіслала Марку ще одне повідомлення, сказавши йому, що ми згодні зустрітися з ним.

Кинувши кілька яєць на пательню, я думаю про те, як може пройти сьогоднішня зустріч. Я б менше нервувалась, якби ми з Алексом насправді були парою, навіть незважаючи на загрозові попередження мого брата, аби Алекс тримався подалі від мене.

Але я маю брехати Маркові в обличчя.

І я досі трохи роздратована цим попередженням. Яке право він мав казати Алексові, що йому заборонено зустрічатися зі мною? Ніби мені потрібен захист. Ніби я зроблена зі скла і могла розбитися, якщо мене впустити.

А ти знаєш, як він себе поводить у тих випадках, коли ти хвилюєшся?

Так, знаю. Я збиваю яйця, згадуючи скільки разів він прибігав мені на допомогу. Але коли я була молодша, це здавалось мені милим. А коли стала старше, це стало подобатись мені менше.

Те, що сталося з Діно, тільки посилило його захист. Коли я звільнилась, Марк хотів піти до ресторану і скрутити в'язи цього сухорлявого італійця. І він би це також зробив, якби я не благала його не робити цього.

Поклавши яйця на тарілку, я хапаю виделку і намагаюся не закидати їжу до рота в стані розчарування. Але коли я думаю про те, що мені потрібно буде зробити менш ніж за годину, розчарування слабшає і вривається хвилювання.

- Ти маєш знервований вигляд, - каже Алекс, коли забирає мене.

- Ти так думаєш? – запитую я, натягуючи пасок безпеки. – Ця угода мала завершитися до того часу, поки мій брат повернеться в країну.

Алекс дивиться на мене вибачливим поглядом:

- Пробач, Даро.

Я глибоко вдихаю:

- Це не твоя провина. Я просто думала, що найгірше було вже позаду, коли ми збрехали усьому населенню Рівердейла

- Просто розкажи йому те, що ти розповідала всім.

- Так, я знаю, - кажу я вже набагато швидше. Мої нерви зараз нестабільні.

- Гей, - каже Алекс м'яко, тягнучись рукою до моєї руки. – Все буде добре.

Я не прибираю руку, але кажу:

- Як ти можеш бути таким спокійним?

Алекс злегка посміхається:

- А я не спокійний. Ну, не зовсім спокійний.

- Ну, ти маєш такий вигляд. – Я киваю в його бік, перетворюючи увесь його стрес у зібраність.

- Я лебідь.

- Що? – витріщаюсь на нього я.

Він посміхається:

- Лебідь. На поверхні води вони мають граціозний вигляд, ніби все для них дрібниці, але під водою їхні маленькі ніжки гребуть, як божевільні.

Він починає гребти рукою, і я не можу стримати посмішку.

- Гарзд, птахолубе, - усміхаюсь я, - будемо сподіватися, що мій брат поведеться на це.

Ми під'їжджаємо до будинку Марка менш, ніж за десять хвилин. Мій шлунок почуввається так, ніби в ньому двадцять маленьких акробатів скручуються в вузли різних форм і розмірів.

Алекс виходить із машини, відчиняє мої дверцята і простягає мені руку. Я беру його за руку і він не відпускає мене. Ми підіймаємось до вхідних дверей, тримаючись за руки, моє серце стукає в грудях. Щойно ми підходимо до парадного входу, Алекс заспокійливо стискає мою руку.

Будь лебедем, Даро. Будь лебедем.

Я стукаю в двері:

- Агов, є тут хтось?

- Відчинено, - відповідає Марк, і його голос звучить натягнуто.

Коли ми заходимо до вітальні, Марк лежить на дивані, вкритий тонкою ковдрою, поруч із ним стоїть відро, а на підлозі, біля дивану,

стоїть пляшка содової. Він має жахливий вигляд, проте мені на душі стає легше. Якими б жахливими не були думки, та це найкращий результат подій, який я могла собі уявити: мій старший брат повністю беззахисний і в ослабленому стані.

- О, Марку, - кажу я, підходячи до нього.

Мені так шкода його. Марк – дуже симпатичний хлопець, п'ять футів і десять дюймів на зріст із атлетичною статурою, і я не пам'ятаю коли востаннє я бачила, щоб його ось так скрутило.

- Ні, - він підіймає руку догори. – Не підходь занадто близько. Я не знаю, можливо, я заразний. Останнє, що потрібно каналізації Рівердейла – це епідемія цієї зарази.

- Може, принести тобі чогось? Соку? Води?

Марк киває:

- Було б чудово. В холодильнику стоїть глечик.

Я виходжу з кімнати і починаю уявляти, якими будуть перші реакції Алекса і Марка. Я не хочу цього чути, тож я радо стою на кухні, вдивляючись у його повністю пустий холодильник.

Я хапаю глечик, і повертаючись з кухні, я зупиняюся біля дверей, глибоко вдихаю, готуючись до того, що може бути, а потім заходжу.

- Ось, - кажу я, наповнюючи склянку, що стоїть на столику поруч із ним.

- Дякую, сестричко.

Він підводить на мене майже незворушний погляд, який не дозволяє мені нічого робити. Я йду по кімнаті, і побачивши, що Алекс уже сидить у широкому, зручному кріслі, я хапаюся за підлокітник крісла і сідаю поруч із ним. Він автоматично бере мене за руку.

- Отже, - каже Марк, кидаючи погляд на нас. – І коли це сталося?

- Кілька тижнів тому, - кажу я, відчуваючи, як ті акробати раптом зв'язують їхні зв'язані тіла ще сильніше. – Я знаю, що це неочікувано. Це було неочікувано навіть для нас, так, любий?

Я дивлюся на Алекса.

Він киває:

- Абсолютно.

Марк все ще мав такий вигляд, ніби щось підозрює.

- Я просто не можу повірити в те, що ви заручилися. Тобто, чи не занадто все це швидко?

- Я не молодішаю, Марку, - кажу я. – І, крім того, це сталося нещодавно. Алексу потрібен був шеф-кухар і він узяв мене на роботу, а потім, що більше часу ми проводили разом, то більше ми розуміли, скільки в нас спільного і наскільки ми подобаємося одне одному.

Алекс посміхається:

- Правда в тому, що я не можу встояти перед чудовими кулінарними здібностями твоєї сестри і не хочу, аби хтось украв її в мене, перш ніж я отримаю шанс бути з нею.

Марк перевів погляд із Алекса на мене, а потім знову глянув на Алекса. Зрозуміло було, що він зовсім незадоволений. Навіть дотепне зауваження Алекса не задовольнило його. Він поглянув на мене і сказав:

- Але я думав, ти терпіти його не можеш.

О, Боже!

- Справді? – посміхається мені Алекс. – Це новина для мене.

Я відчуваю, як моє обличчя паленіє, і вбивчим поглядом дивлюсь на свого брата.

- Ну, дякую, - уїдливо кажу я

Марк знизує плечима:

- Можливо, це одна з причин, яку я намагаюся зрозуміти.

Він киває на нас.

- Взагалі-то, - огризаюсь я, - я доросла жінка, яка має право приймати рішення, нікого про них не запитуючи.

Мій лебединий акт швидко тоне.

- Припини, Даро, - каже Алекс заспокійливо, погладжуючи мене по спині своєю великою рукою, що, маю зазначити, приносить мені досить приємні відчуття. – Марк хвилюється за тебе, і все. Я можу його зрозуміти.

Алекс дивиться на Марка і киває:

- Я знаю, це несподіванка для тебе, чувак, але це не є несподіванкою для нас. Фактично, у нас було безліч розмов за останні кілька тижнів стосовно того чому ми не познайомилися раніше.

Справді?

- І мені дуже шкода, що я не прислухався до тебе раніше. Я знаю, ти хотів, щоб я відійшов.

Тепер була черга Марка почуватися незручно, і він кинув на мене схвильований погляд.

- Але, за словами Дари, це просто сталося. Ти ніколи не говорив про те, що вона покинула роботу в місті. І коли я дізнався, що вона працювала в закусоchній, я зрозумів, що я можу скористатися її навичками. Мені потрібен був особистий шеф-кухар, і я хотів дати їй можливість готувати страви, які їй подобаються, а не картоплю-фрі та бургери. Якщо це робить мене поганцем, то нехай буде так.

Марк видихає і падає на подушку, на якій він лежав раніше.

- Було б краще, якби ти сказала мені про це в обличчя, ніж я дізнався про це від місцевого лікаря.

- Це несправедливо. Ми не знали, що ти повернешся, - сперечаюсь я.

- Ти могла зателефонувати, - кричить він.

- В такому разі, я не сказала б тобі це в обличчя, правда? – заперечую я. – Ми стільки разів намагалися розповісти тобі про це, коли ти повернувся, але ми не думали, що це затягнеться ще на місяць

Мене лякає той факт, що ця брехлива нісенітниця з кожним разом вдається мені все легше.

Марк знову дратується, а потім знизує плечима:

- Справедлива точка зору.

Він обертається, щоб поглянути на мене:

- Я лише завжди хотів, щоб ти була щаслива, Даро.

- Я знаю, - кажу я, мій тон стає трохи ніжнішим. – І я щаслива.

Присягаюсь тобі.

Це насправді не брехня. У мене чудова робота, з більшою зарплатнею, ніж я заслуговую, і я готую фантастичні страви для тих, хто їх цінує.

У тебе є більше, ніж це, і ти це знаєш.

Так, але я занадто зайнята захистом себе від купи брехні, щоб зробити повну емоційну оцінку.

Мій брат довго дивиться на мене, а потім киває:

- Гаразд.

Після цього ми йдемо додому. Зрозуміло, що Марку потрібен відпочинок, але перш ніж ми йдемо, я обіцяю купити йому якихось продуктів і принести їх завтра.

Пізніше, коли Алекс висаджував мене, він обернувся до мене і запитав:

- Значить, ти терпіти мене не можеш, так? – Він усміхається, але я відчуваю, як жар підступає до моїх щік.

- Марк повинен був тримати свій рот на замку, - кажу я. – Крім того, фраза «терпіти не можу» є дещо перебільшеною

- Хм-м, - відповідає Алекс, явно очікуючи, що я буду робити далі.

Очевидно, я не збираюся йти без пояснень, тож я кажу:

- Мушу визнати, що я недооцінила тебе.

- Це зовсім на тебе несхоже, Даро, - каже він сухо.

Я заочую очі:

- Вперше, коли ми зустрілися на вечірці у Марка, ти не сказав мені і двох слів. Я знаю, що ти переживав тоді брудне розлучення. Але згодом, щоразу, коли я тебе зустрічала, ти просто здавався мені таким...- Я намагаюся підібрати слово, щоб не образити його остаточно. – Далеким.

- Тобто ти маєш на увазі, що я не кинувся жалітися тобі? – він обертається все ще з усмішкою на обличчі, так ніби він насміхається з мене.

- Ну, тепер я знаю, що ти просто дуже замкнута людина, - кажу я, повністю ігноруючи його репліку. – І так, я здаюся і кажу, що я була неправа.

Він довго не відповідає, що робить цю ситуацію ще більш незручною.

- Ти щось скажеш? – тисну на нього я.

Він тепло посміхається, а потім зненацька обіймає мене і ніжно цілує в щоку:

- Дякую тобі за все, що ти робиш. Я знаю, що піти на зустріч із Марком було складно для тебе, але ти зробила чудову роботу, і я тобі надзвичайно вдячний.

- Будь ласка, - кажу я, трішки задихаючись.

Мої щоки знову паленіють, але вже не від збентеження. Той поцілунок змусив моє серце стукати частіше, а в моєму тілі викликав відчуття поколювання, і я не знала, що з цим робити.

- Мені потрібно йти, - кажу я швидко, відчиняючи двері перш ніж він поворухнеться. – Побачимось уранці.

Перш ніж він відповів, я зачиняю двері і поспішаю по стежці до свого будинку. І тільки коли я заходжу в будинок, я чую ревіння двигуна, що віддаляється.

Розділ 17

Алекс

Щойно я дістаюсь додому, я прямую до холодильника. Вечір минув якнайкраще, але зараз мені потрібно випити. Я виливаю з пляшки останню склянку вина і виходжу на заднє подвір'я, де на мене вже чекає мій вірний друг – крісло-гойдалка. Сідаючи в нього, я глибоко видихаю.

Я навіть починаю звучати, як старий дід.

Коли я дивлюся на поле та оранжеве сяйво в небі - все що лишилося від сонця, я думаю про те, що сталося сьогодні. Не про розмову в будинку Марка, а про те, що трапилося, коли я висадив Дару.

Я трохи піддражнював її з приводу коментаря Марка, переважно через те, що вечір був аж занадто серйозним – я хотів внести в нього трохи легкості. Це було весело, спостерігати за тим, як вона намагається пояснити свою поведінку.

Але я не вважаю, що вона помилялася або недооцінювала мене. До того, як вона з'явилася в моєму житті, я був іншою людиною. Вона сказала, що я був «далеким», але я розумів, що вона мала на увазі щось інше. Вона хотіла сказати, що я був буркотливим, похмурим, сварливим. І вона мала б рацію за всіма цими пунктами.

В той час як більша частина мене справді живе повним життям, мене ще й досі не відпустили травми минулого. Мої душевні рани болять, і через мою власну помилку досі не загоїлись.

Як не дивно, але тільки з появою Дари я почав відпускати більшість із них. Я помітив, що я почав прокидатися з посмішкою, з нетерпінням очікуючи настання дня, адже я хотів її побачити.

І останній пункт був найважливішим. Ця історія розпочалася, як угода, але вона повільно переросла в щось таке, чого я раніше ніколи не бачив. Можливо, той поцілунок цієї ночі – то було занадто, але я не міг стриматися. Я відчуваю те, чого не дозволяв собі відчувати довгий час. І я не думаю, що я вигадую це, коли кажу, що Дара відчуває те ж саме.

Але як я дійшов до такого висновку? А що, якщо я помиляюся? Що, якщо я просто бачу те, що хочу бачити, а не те, що насправді є?

Якщо я кажу їй щось одне, а насправді думаю по-іншому, то між нами настає незручна пауза. Але я на дев'яносто відсотків упевнений, що я маю рацію. То що я роблю?

Поки я не пішов спати, я вирішив розставити все на свої місця. Якщо я зможу вирішити цю справу і вийти з кризової ситуації, це відкриє мені шлях, щоб зрозуміти це з об'єктивної точки зору. Я вже достатньо поклав на її плечі. Я не повинен навантажувати її ще більше. Це нечесно.

Ця сама думка вдирається у мій мозок на пробіжці наступного ранку, але я залишаюсь рішучим у тому, що я вирішив. До моменту, коли приходить Дара, я прийняв душ, одягнувся і вже працював.

Я перебуваю у своєму кабінеті, коли я чую, як зачиняються входні двері. Частина мене хоче встати з-за столу і поспішити зустрічати її, але я залишаюся на місці щонайменше п'ять хвилин. Після вчорашнього вечора я не хочу здатися надто наполегливим.

Нетерпляче рахуючи хвилини на годиннику, я зрештою виходжу з кабінету і йду на кухню, несучи свою чашку з-під кави. Я більше не хочу кави, але це гарний привід, щоб залишитися на кухні.

- Доброго ранку, - кажу я, заходячи.

Дара вже готує мені сніданок, і піднявши погляд від нарізання авокадо, вона має скромний вигляд.

- Доброго, - відповідає вона.

Вона дещо збентежена, як я можу припустити, через той поцілунок учора ввечері, але вона посміхається, хоч і дещо сором'язливо. Це дивно, бачити її такою. Вона зазвичай така напориста.

- Хочеш кави? – запитую я, відчуваючи, що я повинен щось запитати.

Вона хитає головою:

- Ні, дякую

Я вмикаю кавомашину, потім обертаюся і перехиляюся через стійку, спостерігаючи за її роботою. Це, звичайно, не найприємніше видовище, яке можна побачити першим вранці.

- Ти чув щось про Марка? – питає Дара, повертаючись до роботи біля плити.

- Ні. А ти?

Вона хитає головою.

- Ти схвильована.

Вона знизує плечима, розбиваючи яйця на сковорідку.

- Я просто не знаю, можливо, його вбито.

Я чую хвилювання в її голосі, і хоча моя кава готова, я залишаю її на столі і посуваюся до неї. Вона підводить погляд на мене, маючи дещо здивований вигляд.

- Я знаю, що вчорашній вечір був складним, - кажу я з обережністю, - і я насправді шкодую, що поставив тебе у таке становище. Якби був якийсь інший спосіб...

- Я знаю. І, в будь-якому разі, все це заради доброї справи, правильно? Все, що ми робимо тут, дасть тобі змогу продовжити допомагати мамі і татові.

Я киваю:

- Тоді я навчуся жити сама. Єдине, що мене хвилює – це те, що буде, коли завершиться угода.

- Що ти маєш на увазі?

Вона обертається обличчям до мене. Поглянувши на мене, вона робить такий вигляд, ніби я маю знати, про що вона говорить.

- Ця справа має в якийсь момент завершитися, Алексе. І коли вона завершиться, нам потрібно буде розповісти про це всім. У тому числі Марку.

Це мене сильно вразило:

- Так, справді.

- Він тебе зненавидить. І ти це знаєш, правда? Яку б історію ми не вигадали, Марк буде злитися на тебе, і ти можеш утратити свого найкращого друга.

Мене накриває хвилиною усвідомлення. Я думав, що я обдумав усе добре, але це виявилось не так. Або, можливо, я занадто переймався тим фактом, що Марк не збирався залишатися тут, і мені потрібно буде повертатися в місто до його повернення.

Але все змінилося. Принаймні для мене.

Дара знову відволікається на яйця на сковорідці, а я стою на місці, обдумуючи, як я буду вибиратися з плутанини, якої я накоїв. Марк був моїм найкращим другом більш, ніж десять років. Чи справді я створив такий сценарій, який може знищити все, через що ми пройшли разом?

- Твій сніданок готовий, - каже Дара.

Я відсутньо киваю і, підходячи до кавомашини, забираю чашку, перш ніж підійти до обіднього столу.

Дара заносить тарілки, і, як завжди, не затримується, залишаючи мене в намаганнях вгадати, що мені робити в цій ситуації. Можливо, мені треба сказати Марку правду. Можливо, мені варто сказати йому правду, коли це все скінчиться, і, знаючи, що кінцева мета – це допомогти його батькам, він не буде мене аж настільки ненавидіти.

Можливо, якби Дара не була причетна, усе було б по-іншому, але його реакція вчора ввечері сказала все, що мені варто було знати.

У мене проблеми. Великі проблеми.

Але вже занадто пізно. Я проходжу точку неповернення. Будинок, гроші, зусилля, стосунки – було зроблено вже багато чого, аби посприяти цьому партнерству з Джеком. Я вже не можу відступити.

Навіть якби я відступив, Марк усе одно дізнався б правду і досі ненавидів би мене. У мене немає іншого вибору, крім як продовжувати цей шлях і приймати усі наслідки, які на ньому з'являються. Ідея втратити Марка, як друга, є болючою – навіть більш, ніж болючою, - але у мене немає виходу.

За кілька годин телефонує Барбара:

- Я організувала зустріч зі страховою компанією «Спайр», - каже вона після того, як ми пропустили наші звичні привітання.

Я зателефонував їй в кінці минулого тижня і сказав їй скорегувати план моїх операцій, так щоб ми могли провести цю зустріч. Я сказав Джеку, що на це може піти кілька тижнів, але я не хотів тримати його в підвішеному стані занадто довго.

- Це чудово. То коли вона відбудеться?

- У п'ятницю, о сьомій вечора.

П'ятниця. Тобто у мене є два дні.

- Чудово, Барбаро. Дякую. Побачимося вдень.

- Чекаю з нетерпінням, - каже вона і кладе слухавку.

Я виходжу з кабінету і знову прямую на кухню.

- У мене є новини, - кажу я.

Дара в очікуванні підіймає брову.

- Зустріч відбудеться цієї п'ятниці о сьомій.

- Зустріч? Тобто, причина, заради якої ми затіяли всю цю історію з фіктивними стосунками?

- Точно. Тобі просто потрібно робити те, що ти робиш увесь цей час. – Я продовжую, аж раптом помічаю, як вона насуплює брову від хвилювання. – Все буде добре.

- Гаразд, - каже вона, її голос звучить самовпевнено. – Мені потрібно знати, що я повинна приготувати.

Я посміхаюся їй, і вона насуплює брови.

- Що?

- Ти ніколи не переключаєшся, так?

Вона знизує плечима:

- Ти ж хочеш вразити цих хлопців, так? То давай вразимо їх.

Я киваю, а потім кажу:

- У п'ятницю ввечері важливішим буде те, що ти моя наречена, а не те, що ти мій шеф-кухар. У будь-якому разі, приготуй щось смачненьке, але не перенапружуйся.

Вона злегка усміхається:

- Я шеф-кухар, Алексе. Я розвиваюся завдяки тому, що постійно напружуюсь.

Я довго дивлюсь на неї, знову замислюючись про те, чи мій вчинок не був найгіршим рішенням за всю історію людства.

- Щось не так? – запитує вона.

- Я починаю думати про те, що я зробив величезну помилку. Крім того, що може статися між мною і Марком, я думаю, що я занадто багато вимагав від тебе.

Вона знову дивиться на мене і каже:

- А коли я думаю про всіх тих дітей, яким ти допомагаєш, у мене виникає питання: де межа?

Я хитаю головою:

- Я не те хотів сказати, і ти це знаєш. Ти збрехала своїм друзям, а тепер і своїй сім'ї через мене. Я знаю, що в тебе тягар на душі. Ти дуже чесна та високоморальна жінка. Ти людина, яка цінує чесність.

Вона киває:

- Ти маєш рацію. За всіма пунктами. Але життя не завжди таке чітко визначене, і іноді тобі треба розбити кілька яєць, щоб зробити омлет.

Я дивлюсь на неї з цілковитим захопленням.

- Знаєш, я думаю, що той чоловік нагорі зламав стереотипи, коли зачав тебе.

Щоки Дари червоніють, і вона сором'язливо посміхається:

- І все ж, я не ставлю дружбу під ризик, щоб допомогти маленьким дітям отримати шанс у житті.

Я знизую плечима:

- Я маю кошти для допомоги дітям.

Дара хитає головою:

- Не будь таким скромним. Є багато людей, які роблять легковажні пожертвування на добродійність, нічого більше для цього не роблячи. Ти робиш набагато більше.

- Я роблю те, що здається мені правильним.

- Точно. – Вона лагідно посміхається мені.

На якусь мить, наші очі заплющуються, і я відчуваю електричний розряд, що витає у повітрі. Я не вигадую це. Я впевнений, що між нами щось відбувається. Чи слід мені щось говорити? Чи слід звертати увагу на очевидну проблему?

Перш ніж я отримую таку можливість, Дара відводить погляд і каже:

- Що ж, мені потрібно йти працювати, інакше ти отримаєш свою вечерю опівночі.

- До речі про вечерю. Мені потрібно від'їхати до міста ненадовго, тож просто лиши її у холодильнику, і можеш йти додому.

- Гарзд.

Коли я знову виходжу з кухні, я зупиняюся за дверима, вагаючись щодо свого рішення, і це зводить мене з розуму.

Відклади це до закінчення вечері з Джеком.

Можливо, це і гарна ідея. Дара буде завантажена роботою і не матиме часу на сварки зі мною.

Розділ 18

Дара

Алекс від'їздить у місто після другої години дня, і, закінчивши приготування його вечері та залишивши її у холодильнику, я виходжу з його будинку десь за годину. Але я не хочу йти додому. У моїй голові роїться безліч думок, починаючи з того, що, в біса, відбувається між мною та Алексом, і закінчуючи хвилюванням з приводу тієї «вистави», яку я маю влаштувати в п'ятницю ввечері.

Я знаю, що він цілком упевнений в мені, і його слова були чимось на зразок:»Просто роби те, що робиш». Але спроба переконати усіх жителів Рівердейла, що ми разом, дуже відрізняється від спектаклю для головного виконавчого директора страхової компанії, і в цьому випадку ризик набагато більший.

Перш ніж я закінчила приготування вечері, я написала Астрід, запитавши її чи вона мала вільну хвилинку, щоб я могла зайти до неї у гості, куди я, власне, вже прямувала.

- Ну, він тебе, звичайно, дуже навантажує роботою, - каже Астрід, коли я проходжу за нею в її маленький котедж. – Здається, я тебе вже сто років не бачила.

- Минув лише тиждень, відколи ми востаннє бачились, Астрід, - кажу я, здіймаючи брову на її перебільшення.

- Гаразд. Але тиждень для нас – це все одно багато. Я чула, що твій брат вдома, - каже вона, зосереджено на мене дивлячись.

Я падаю на диван.

- Ми з Алексом зустрічалися з ним учора ввечері, враховуючи те, що новини тут поширюються зі швидкістю світла

- Це маленьке містечко, люба, - відповідає вона, на відміну від мене набагато граційніше сідаючи на диван.

- Я знаю. І якби я знала, що Марк повертається додому, я б могла якось підготуватися до цього.

Вона насупилася:

- Він спочатку подзвонив Алексу, а не тобі?

Я знизую плечима:

- Він, імовірно, подумав, що я була в закуточній. Він знає, що я не відповідаю на дзвінки, коли працюю.

- Зрозуміло. То як усе пройшло?

- Вчора ввечері? – Я тяжко зітхаю. – Жахливо. Мені потрібно було брехати йому в обличчя, і це було дуже погано, але у мене було чітке відчуття, що він нам не повірив.

- О, цікаво, і чому ж так сталося? – саркастично проспівала Астрід.

Вона вже поставила глечик домашнього лимонаду на стіл між нами, і наливши собі скляночку, я зробила довгий ковток.

- Чесно кажучи, Астрід, - кажу я, ставлячи склянку на стіл, - я починаю думати, що я відкусила більше, ніж я можу прожувати.

- І ти тільки зараз це зрозуміла? – усміхається моя подруга.

Я дивлюсь на неї пронизливим поглядом:

- Наскільки я пам'ятаю, це ти втягнула мене в цю плутанину.

- О, ні. Я не братиму на себе провину за це. У тебе є своя голова на плечах чи як ти там завжди мені кажеш.

Звичайно, вона мала рацію. Коли я питала її поради на початку цієї історії, я вже прийняла остаточне рішення. Більше того, це рішення принесло мені більше стресу, ніж я думала. І все ж, як я сказала Алексові раніше, коли ми були на кухні:»Коли я думаю про всіх цих дітей, яким ти допомагаєш, мені хочеться запитати:де межа?»

І я ще стогну і жаліюся на стрес, в той час, коли ці бідні сироти безпомічно живуть без батьків, без їжі та без даху над головою. Мій стрес, порівняно з їхнім, здається просто смішним.

- То як там справи у нашого шановного хірурга? – питає Астрід.

- У нього все добре, - кажу я трохи занадто легковажно.

Астрід довго дивиться на мене, а потім посміхається:

- Він тобі подобається. – Я знизую плечима, намагаючись уникнути теми, до якої вона підводила.

- Ні, я кажу, він тобі *подобається*.

Я відчайдушно хитаю головою:

- Ні, - брешу я. – Це ділові відносини і нічого більше.

- Я тобі не вірю. Я знаю тебе майже все своє життя, Даро, і якщо ти і можеш брехати комусь іншому, то мене ти не обдуриш. Чого ти так боїшся?

- Я не боюсь, - сперечаюсь я. – Я лише...

Справа в тому, що я не знаю, що їй на це сказати. Астрід може бачити крізь мене, так, ніби я скляна шибка. Вона завжди це вміла. Тож я навіть не знаю, чому я заперечую те, що мені таки справді подобається Алекс.

- Ця думка мене лякає, - нарешті зізнаюсь я.

- Що він тобі подобається? – запитує Астрід, маючи збентежений вигляд. – Але чому? Він чоловік, ти жінка. Що тут страшного? А ти йому подобаєшся?

Я знизую плечима:

- Можливо. Я так думаю.

Тепер Астрід має ще більш здивований вигляд:

- Ну? То що ж вас обох зупиняє?

Але в мене немає відповіді на це питання. Так, він чоловік зі складним емоційним багажем, але в кого з нас немає його зараз? Я ніколи не була заміжня, тож мій багаж, напевно, не такий великий і важкий, як його багаж. Я змогла помістити свій багаж у рюкзак, тоді як його багаж міг зайняти візок у аеропорту, та все ж.

- Я ніколи не бачила тебе такою, Даро. Ти завжди була такою впевненою в собі, буквально в усьому.

Я дивлюсь на Астрід, знаючи, що вона має рацію.

- Можливо кар'єрні рішення легше приймати.

- Нісенітниця, - випалила вона.

Мої очі розширюються і я не можу стримати сміх:

- Нісенітниця? Справді?

Астрід починає хихотіти разом зі мною:

- Це був найкращий підсумок, якого я змогла дійти.

Її слова змушують мене сміятися ще сильніше, і я розумію, що мені потрібна була ця емоційна розрядка. Через повернення Марка та через зустріч, що мала відбутися в п'ятницю, я почувалася переповненою емоцій.

Коли ми обидві заспокоїлися, я розповідаю їй про п'ятницю і про те, як я нервуюсь із цього приводу.

- Це серйозна справа, і я не хочу все зіпсувати після того, що Алекс зробив, аби це сталося.

Астрід посміхається:

- Ти нічого не зіпсуєш, Даро. Просто будь собою. Ну хіба не можна любити тебе лише за це?

Я посміхаюсь і хитаю головою:

- Ти упереджена.

- Можливо. Але в мене кумедне відчуття, що Доктор Беннетт міг би погодитися зі мною.

- Ти навіть не зустрічалася з ним.

- А мені й не треба. Мої шпигуни в Рівердейлі розповіли мені про нього, - каже вона з пустотливою усмішкою. – Крім того, твоє обличчя сяє, коли ти згадуєш про нього. І це говорить мені про все, що я повинна знати.

Я відчуваю, як я червонію, і Астрід сміється:

- Бачиш?

- Він хороша людина, от і все, - зізнаюсь я.

- І яка ж жінка не захоче собі такого чоловіка? – сперечається Астрід.

До того моменту, коли я виходжу з будинку Астрід, я ще більш збентежена, ніж коли я прийшла до неї. Я не прийшла до неї, щоб поговорити про свої почуття до Алекса. Мені потрібно було поговорити з кимось про те, як я нервувалася в п'ятницю. І ми таки обговорювали це трішки довше, перш ніж я пішла, але не занадто довго.

Зараз, коли я їду в продуктову крамницю, щоб купити деякі продукти для Марка, у моєму мозку крутяться її слова. Астрід завжди була безневинно чесною, і хоча інколи вона може бути ексцентричною і навіть трохи наївною, вона також має чудову здібність дивитися на речі легко.

І, можливо, вона таки права? Що нам заважає?

Місіс Кейсі передає теплі вітання Марку, коли я забираю продукти, і я посміхаюся, роздивляючись чудову виноградну лозу нашого містечка. Пообіцявши їй, що я передам її вітання, я повертаюся до машини і їду до будинку Марка. Я не думаю, що він почувасться краще, ніж учора ввечері, але, можливо, він зможе з'їсти бодай трішки супу.

- Агов! – кричу я, заходячи в будинок через сітчасті двері.

Марка на дивані немає, тож я оглядаю кімнату, але в кімнаті і сліду його немає.

- Це лише я, - гукаю я знову, адже не хочу, щоб він отримав серцевий напад, коли він зайде в кімнату, де раптово з'явилась я. Я заходжу в кухню і вивантажую продукти на стійку.

Один за одним я дістаю їх із паперового пакета. Суп, фрукти, снеки, піца. Я не думаю, що нездорова їжа – це гарна ідея в його стані, але, гей, я її вже купила.

- Привіт, - каже він заходячи на кухню за хвилину.

- Я принесла суп. Будеш?

Він кривить носа:

- А що за суп?

- Курячий із локшиною.

Він зацікавлюється і киває:

- Звичайно. Я не їв чотири дні. Я впевнений, що трішки супу мені не вб'є.

- Будемо сподіватися, що ні, - жартую я.

Він мляво посміхається мені, і я бачу що його стан досі незадовільний.

- Як там мама і тато? Що цікавого у світі?

- У них усе добре. Будівництво проходить добре, вони проводять підготовку вчителів для дітей, і дають прилисток безлічі дітей щотижня. Очевидно, нам потрібно буде розширяти наш штат працівників. Або закликати більше волонтерів.

- У них уже, напевно, працює сотня людей?

Марк киває:

- Зараз уже навіть більше.

Я роблю все можливе, аби перевести тему розмови з себе і Алекса на якусь іншу, і, в той же час, я висипаю його суп назад у каструлю, тож не маю можливості дивитись йому в очі.

- То ти і далі будеш вдавати, що твої заручини з моїм найкращим другом – це неважлива подія чи ми про це поговоримо?

Він схиляється на раму кухонних дверей і все ще має слабкий вигляд. В той же час я не хочу говорити про свої заручини, я зараз більше хвилююся за те, що Марк упаде.

- Йди сядь. Я принесу тобі суп.

- Я не хочу...

- Марку, будь ласка. Подивись на себе. Припини бути таким упертим і сядь. Коли я закінчу готувати тобі суп, ми поговоримо. Гарзд?

Він підозріливо дивиться на мене і врешті-решт поступається, гадаю, переважно через те, що він злякався, що може впасти будь-якої миті. Якщо він впаде, я не зможу йому допомогти. Він занадто тяжкий, і я не зможу його підняти. Він та його хитрий зад залишатимуться на кухонній підлозі доти, доки я не піду і не знайду підкріплення.

Коли я заносу тарілку до вітальні, він сидить на дивані. Я не помітила цього одразу, коли увійшла, але подушка і ковдра зникли. Зрозуміло, він намагався піднятися нагору минулої ночі.

- Ось, - кажу я, подаючи йому тарілку і ложку.

Я сідаю навпроти нього у те саме крісло, у якому вчора ввечері сидів Алекс, і чекаю, доки він поїсть, але замість цього він ставить суп на столик поруч із собою.

Починається.

- Ну, - каже він.

- Ну, - відповідаю я. – Що ти хочеш дізнатися з того, що я не розповіла тобі вчора ввечері?

- Не те, щоб ти не розповіла мені чогось, Даро. Ти просто була недостатньо переконлива.

- Ну, пробач. Я не оscarоносна акторка, тож мені не доводиться вигравати «Оскарів» у житті, - дратуюсь я.

- То це була вистава?

- Ні, - брешу я. – Але я нервувалася. Я знала, який ти. Я знаю, який ти дбайливий.

Марк дивиться на мене:

- Про що тобі було нервуватися?

- Про це, Марку, - кричу я, вказуючи на нього. – Про ось це безглузде втручання в моє любовне життя. Мені майже тридцять років. Я сама можу приймати рішення і робила це довгий час. Ти хочеш, аби щось пішло не так, але цього не буде. Алекс добрий, турботливий, у нього золоте серце, і він піклується про мене.

Хоча я і збрехала Марку, але у мене раптом сяйнула думка, що абсолютно все, що я зараз сказала, дійсно було правдою. І я в це вірила.

Можливо ось причина, чому мій брат так витріщається на мене, ніби намагається зрозуміти, звідки я приїхала. Цього разу немає жодних сварок, ніхто нікого ні до чого не змушує. Він просто сидить і киває.

- Гаразд, - каже він. – У такому разі, я радий за тебе.

Я стискаю щелепу, переважно для того, аби вона не відпала від здивування і киваю:

- Дякую.

Він і досі нещасний, справді. Неважливо, що він каже. Але я вважаю, що яким би не був його настрій, це найкраще, на що я можу зараз подіватися.

Розділ 19

Алекс

Що б Дара не готувала на кухні, пахне смачно, і саме це каже Джек Нортон, коли заходить у будинок, у супроводі трьох його соратників.

- Ви кухарка? – запитує старший чоловік.

Я рішуче хитаю головою:

- Боже, ні. Моя наречена шеф-кухар, Джеку. Я не можу покінчити з цим.

Очі Джека розширюються:

- Справді? То нас сьогодні будуть пригощати?

- Ти навіть не уявляєш. Вона працювала під керівництвом Діно Кабріні – одного з найкращих шеф-кухарів у світі.

Я не можу стриматися. Я маю честь насолоджуватися найнеймовірнішими стравами протягом цих останніх кількох тижнів, які востаннє куштував декілька років тому. Дара – митець, і хоча я не розумію, чому вона пішла з ресторану Діно, я знаю, що вона багато чого від нього навчилася. Хоча, наскільки я знаю, вона вже була досить талановитою сама по собі.

Зрозуміло, що Джекові незнайоме це ім'я, але по враженому виразу обличчя його колег очевидно, що вони про нього таки чули.

- А Ви чули про нього? – запитую я, переключаючись із Джека на іншого чоловіка.

Чоловік киває:

- Він неймовірний шеф-кухар. Я бачив його по телевізору безліч разів.

Цьому чоловікові десь під тридцять, і його душевні рани набагато глибші. Він тримає чорну папку, обтягнуту шкірою, тож я подумав, що це може бути офіційний представник.

- То де ж Ваша гарненька наречена? – питає Джек, коли ми увійшли до вітальні.

Я посміхаюся:

- Даю Вам три спроби, аби вгадати, Джеку.

Джек посміхається мені у відповідь і з розумінням киває.

- Проходьте, - я жестом показую в кімнату, - почувайтеся, як удома. А я піду, перевірю, як там справи на кухні, і погляну, чи має Дара вільну хвилинку, щоб привітатися, не спаливши кухню.

Я чую, як Джек хихотить, коли прямую на кухню. Тут поки що все добре, але ж вечір ще не розпочався.

Я застаю Дару за тим, що в неї найкраще виходить: вона займається декількома процесами одночасно, з кількома різними каструлями, трьома різними обробними дошками і кількома різними групами продуктів, які уже подрібнені, нарізані або нарізані кубиками.

- Як справи? – запитую я, підійшовши до острова.

Її волосся зібране на маківці голови у якусь складну, проте привабливу модну зачіску, з кількома м'якими пасмами, що спадали наперед, обрамляючи її обличчя. Замість своєї шефівської форми вона одягла темно-синю сукню з коротким рукавом, що елегантно облягала її тіло, на якому вже був фартух, аби не зіпсувати сукню.

Вона прийшла раніше, і в мене буквально перехопило подих. Я почервонів і не міг це приховати.

Коли перший незручний момент минув, я допоміг їй занести продукти на кухню, і, поглянувши на паперові пакети, що вистроїлися в ряд на кухонних стільницях, я пожартував:

- Ти збираєшся готувати для всього містечка?

- Я думала про це, - пожартувала вона у відповідь, - але потім згадала, що в тебе недостатньо стільців.

- Смішно. Дуже смішно.

Вона посміхнулась мені і сказала:

- Ти займаєшся своєю частиною роботи, - вона кивнула в бік вітальні, - а я займаюсь своєю. – Вона показала вбік пакетів із продуктами.

Я розпакував пакети, і їх вміст уже розносив по будинку апетитні аромати.

- Ми починаємо з томатного супу з базиліком, який уже майже готовий, - каже вона, вказуючи на велику каструлю на плиті. – Мені потрібно ще дещо підготувати для курки по-корейськи з перцем чилі, а на десерт буде «Павлова». Меренгу я вже спекла. Мені лише треба зібрати її для презентації.

Увесь цей час я не відводив очей від неї, і я досі дивився на неї зі здивуванням, коли вона поглянула на мене.

- Що? – питає вона, маючи дещо збентежений вигляд.

- Як ти почувашся? – запитую я.

Вона глибоко вдихає і киває:

- Добре. Думаю, що добре.

Я посміхаюся, і вона винагороджує мене своєю ніжною, якщо не сказати нервовою, посмішкою.

- Можеш відволіктися на хвилинку і привітатися з усіма?

Вона озиряється на духовку, а потім киває. Я чекаю, поки вона зніме свій фартух, а потім подаю їй руку. Якусь мить вона дивиться на неї, а потім зводить погляд на мене. В її виразі обличчя є щось іще, ніби непоставлене запитання, але вона його не ставить. Потім вона бере мене за руку.

- Ти готова? – питаю я, дивлячись на неї.

- Готова, - каже вона, намагаючись говорити більш упевнено, ніж вона насправді почувалася.

Щойно я представляю Дару, Джек тепло представляє своїх колег – Габі, менеджерку з бухгалтерії, Аарона – експресивного юриста і Кевіна – його праву руку в управлінні бізнесом.

Привітавшись із усіма, Дара каже:

- Вечеря готова, якщо бажаєте, можете проходити за стіл.

- О, так, - каже Джек, - я чув, що нас запросили на частування. Алекс розповідав мені, що Ви – шеф-кухар, Даро.

Дара кидає погляд на мене і з посмішкою киває:

- Так. Будемо сподіватися, що мої кулінарні творіння виправдають цей очевидний ажіотаж навколо мого імені.

Вона дивиться на мене знову, але я знизую плечима:

- Я ж не міг готувати собі сам.

Хитаючи головою, але й досі посміхаючись, вона зникає за дверима кухні.

- У тебе працює чудова жінка, Алекс, - каже Джек, сідаючи поряд зі своїми іншими колегами.

- Так, вона така, - кажу я, наливаючи всім вино в бокали. – Мені дуже пощастило з нею.

І я відчуваю це. Тобто, насправді відчуваю. Якими були шанси, що коли я переїду до Рівердейла, то життя поєднає мене з Дарою? Я не вірю в долю, але маю зазначити, що це ніби зірки зійшлися і поєднали нас.

І, звісно, все після цього здавалося Божим промислом. Як інакше ми могли пізнати одне одного так глибоко? І, думаю, я говоритиму за нас обох, якщо скажу, що це був непоганий зв'язок. Принаймні, я на це сподіваюся. Але мені треба дещо обміркувати після цієї зустрічі.

Подавши суп, Дара сідає поруч зі мною. Я влаштував це навмисно, а не лише заради Джекової наживи. Люди спілкуються між собою, і це не вся вигода. Я дізнаюся багато чого про компанію, а також про особисті інтереси Джека та його колег – що їм подобається, що не подобається, які їхні принципи і що вони цінують у житті. Це відкриває для мене людей з нового боку.

Коли ми доїдаємо суп, Дара схоплюється, щоб прибрати тарілки:

- Дозволь я тобі допоможу, - пропоную я, стаючи поряд із нею.

Десь у душі я сподіваюся, що вона відмовиться, але вона не може забрати всі тарілки сама, і вона, імовірно, зосереджена на основній страві.

Щойно ми заходимо на кухню, я залишаю тарілки біля раковини і запитую:

- Чи можу я чимось допомогти?

- Ні, - каже вона. Вона вже зосереджена на подачі наступної страви, коли вона снує між газовою плитою і островом.

- З тобою все в порядку? – запитую я. Це всеосяжне питання, але я не думаю, що вона це розуміє.

- Я в порядку. Чесно. Повертайся до своїх гостей.

Я не можу повернутися за стіл через десять хвилин, коли Дара ліктем відчиняє двері кухні і виносить наступну страву. Побачивши, як їй важко, я зриваюсь з місця і притримую двері.

- Дякую, - видихає вона, проходячи до столу.

- Це просто чудові страви, Даро, - каже Джек, тоді як шестеро з нас мовчки насолоджуються смачною гостренькою курочкою.

- Дякую, - відповідає вона.

- Алекс розповів нам, що Ви вчилися під керівництвом відомого шефа, - продовжує старший чоловік, поспішно глянувши на неї.

- Діно Кабріні, - додає Аарон зі знанням справи.

Дара киває:

- Так, вчилася.

Щось у її голосі злегка дратує мене. Ніби вона не настільки сильно пишається цим фактом, наскільки повинна, і я запитую себе чи пов'язано це якось із тим, чому вона пішла від нього. Я шкодую, що згадав про Діно. Дара ніколи не говорила про нього, і вона була більш ніж стриманою, коли розповідала мені, що сталося. Мені слід було про це пам'ятати.

- Ти прихильник корейської їжі, Джеку? – запитую я, перебиваючи розмову і намагаючись змінити тему.

- Не можу сказати, що я був її прихильником, доки не скуштував кілька страв. – Він посміхається Дарі. – Але маю сказати, що Ви підштовхнули мене до того, аби спробувати цілковито новий стиль їжі.

Коли подано індивідуальні порції оригінально прикрашеного десерту «Павлова», гості задоволено зітхають, а їхні очі розширюються від здивування.

- Боже, Даро, я не могла вийти з-за столу, поки не доїла цю смакоту, - каже Габі.

Дара посміхається і киває:

- Це набагато легше, ніж здається. Кажу Вам.

Я обіймаю її за плече і кидаю погляд на неї:

- Ти зробила величезну роботу. Дякую, кохана

Вона здійсмає погляд на мене, і наші очі знову зустрічаються. Я дивлюся на неї так, ніби вона зараз єдина людина в цій кімнаті і на якусь мить я саме так і відчуваю. Зі мною щось відбувається, і я відчуваю, як моя голова нахилиється до її голови. Вже за мить я ніжно її цілую.

Дара не віддаляється від мене. А навпаки, цілує мене у відповідь. Коли я підіймаю голову, я бачу, що її зіниці розширені, і чую, як легкий видих виривається з її горла.

- Ви чудова пара, - каже Джек.

Його голос вириває мене з цього моменту, і коли я дивлюсь на нього, Джек широко посміхається. Його колеги, здається кивають на підтвердження його слів. А я намагаюсь знайти, що сказати, тому що моє тіло ще й досі хитається від поцілунку. Поцілунку, що здався мені таким легким, але таким сповненим сенсу.

Але наше усамітнення закінчується, і за якусь мить після цього я запрошую всіх до вітальні, поки Дара прибирає. Я почувуюся винним через те, що вона все це робить, але весь сенс чому Джек знаходиться тут, це побудувати мости і прокласти шляхи до угоди. Дара гарно зіграла свою роль. Час і мені зіграти мою.

За півтори години Джек і його колеги збираються йти.

- Що ж, Алексе, - каже Джек, простягаючи мені руку. - Це було суцільне задоволення. Думаю, я побачив і почув усе, що мені було

потрібно. Якщо ти згоден, гадаю, ми вже в недалекому майбутньому зможемо сісти і укласти угоду.

В глибині душі я стрибаю від радості, але зовні я залишаюсь спокійним і врівноваженим. Потиснувши руку цього чоловіка, я дружньо посміхаюся:

- Це чудові новини, Джеку.

Коли я проводжу їх до дверей, як за сигналом, з'являється Дара, і, огорнувши її рукою свою талію, я обіймаю її за плече.

- Ви – чудова пара, - каже Джек, виходячи за двері. – Я вірю, що у вас будуть прекрасні діти.

- О так. Я люблю дітей, і ми точно плануємо їх завести, - кажу я, затинаючись, коли підбираю слова. – Щасливої дороги, скоро зідзвонимось.

Ми стоїмо біля дверей, спостерігаючи, як група людей сідає у машину.

- Ти любиш дітей, справді? – питає Дара з натягнутою посмішкою, коли вони махають нам крізь вікно.

- Звичайно, - кажу я, і з посмішкою продовжую. – Тобто у мене вже типу є дитина.

Я чую, як вона зітхає, і вже майже тремчу. Який чорт мене смикнув це сказати, я не знаю, але ця фраза вже злетіла з моїх вуст. І я вже відчуваю, що коли ми повернемося в будинок, у мене не буде іншого вибору, крім як розвивати цю історію далі.

Розділ 20

Дара

- У тебе є дитина? – проронила я, щойно ми зайшли в окрему кімнату і зачинили за собою двері.

Алекс пройшов до стола, наповнив мій бокал вином і подав його мені. Також він наповнив свій і сказав:

- Хочеш сісти поруч зі мною?

У мене виникає відчуття, що він збирається розповісти мені все, і, крім того, я б зараз охоче відпочила.

- Звичайно.

На задньому подвір'ї відкривається краєвид на велике поле, яке, здається сягає вдалину настільки, наскільки може бачити око. Все, що лишається від заходу сонця – це сяйво в небі, і я не можу намілюватися красою цього краєвиду. Скільки разів я вже тут бувала, проте жодного разу не була на вулиці. Зазвичай, у мене ніколи не було на це часу, бо зазвичай я бувала тут уже о пізній порі.

- Вау, це приголомшливо.

- Мені подобається, - каже він, пропонуючи мені сісти на м'яку лавку.

Я сідаю, і він сідає поруч зі мною, і якусь мить він не говорить. Потім я думаю про те, що сталося раніше, коли Джек згадав про Діно. Алекс навмисно швидко змінив тему. Я знаю, що він зробив це навмисно. А тепер я почуваюся трохи винною.

- Ти не повинен говорити про це, якщо не хочеш, - кажу я.

- Тоді, можливо, мені не варто було про це згадувати, так? – каже він, дивлячись на мене похмуро і з сумною посмішкою. – Справа в тому, що ця дитина насправді не моя.

Я спантеличено насуплюю брови.

- Мені потрібно почати свою розповідь спочатку. Гаразд. Ми з моєю дружиною Сінді проходили складний шлях, і нам здавалося, що усе розвалюється. Мені потрібно було взяти на себе відповідальність за це. Я завжди працював, хотів спробувати покращити наше життя, але не вийшло. Ми лише винесли урок із усієї цієї історії. Справи тільки погіршувалися, а згодом вона ще й оголосила про вагітність. Її вагітність нас зблизила. Я метушився навколо неї, а отже більше часу проводив удома, що робило її щасливою.

Алекс робить довгий ковток вина і зітхає:

- Справа в тому, що коли народилася дитина, я знав, що щось було не так. Вона була несхожа на мене, а трохи згодом я став помічати все більшу схожість із її матір'ю, якої не помічав у перші місяці її життя.

- О, ні, - я роззявляю рот від здивування.

Алекс знижує плечима і киває:

- Я зробив ДНК – тест без її відома і дізнався, що я не був батьком дитини. Коли я висказав їй усе, вона подала на розлучення, і в той час коли стосунки між нами були складними, коли я пропадав на роботі, аби покращити наше життя, вона знайшла втіху в обіймах іншого чоловіка.

- О, Алексе, мені так шкода.

- Як я вже сказав, ми винесли урок із цієї історії. Це насправді іронія. Коли ми переїхали з Черрівілля до міста, я пропадав у лікарні увесь час. Лікарська практика – це тривале і важке завдання, але єдине, що вона знала – це те, що це забирає багато часу. В той час, як я вкладав усі свої сили в роботу, Сінді поводитися зовсім по-іншому. Вона весь час сиділа у маленькій квартирі, а потім жалілася, що їй самотньо.

Моя склянка була пуста, але це не мало значення. Мене так захопила історія Алекса, що я ловила кожне його слово.

- Я сказав їй, що їй потрібно вийти з квартири і спробувати знайти собі друзів. На виконання моєї поради в неї пішли місяці, та зрештою вона приєдналась до якогось книжкового клубу і зустрічалася зі своїми новими друзями щотижня, аби обговорити книгу, яку вони всі прочитали. Але моя відсутність штовхнула її в обійми іншого.

- Нісенітниця, - бовкаю я, вкравши слово Астрід.

Алекс смикає головою і дивиться на мене:

- Нісенітниця?

Дивно, але він реагує майже так само, як реагувала я, коли це саме сказала Астрід.

- Я з тобою не згодна. З її точки зору, звичайно, те, що ти працював багато годин – це був просто дарунок неба, але вона знала, що це станеться. Також вона знала, що якщо ти лікар, її життя буде набагато кращим, що, зрозуміло і стало причиною, чому вона прибігла назад. Вона не хотіла втратити свою «дійну корову».

Алекс має стражденний вигляд після цього зауваження, і я одразу ж про це шкодую:

- Вибач, я не хотіла...

- Все гаразд. Ти абсолютно права. Я дізнався про це, одразу після того, як отримав результати ДНК-тесту, і саме тому я не мав іншого вибору, крім як покінчити з цим. Я міг залишатися з Сінді і ростити Пітера, як власного сина, але як я міг довіряти їй знову після всього цього?

- Пробач мені за мої слова, Алексе, але вона не заслуговувала бути з тобою. Я розумію, до чого ти хилиш, коли кажеш, що міг залишатися з ними, та все ж таке не можна пробачати.

Алекс знизує плечима:

- Можливо. Але це – мій хрест, і я повинен його нести. Коли наші стосунки закінчились, я сказав їй, що їй потрібно зв'язатися зі справжнім батьком. Він має право знати. Звичайно, що стосується відповідальності, то він просто від неї втік.

Я вже злюсь на обставини, і, в той же час, я почуваюся винною за те, що засуджувала Алекса в той перший вечір, коли ми зустрілися на вечері у Марка. Недивно, що він був таким тихим. Він ніс світ зради на своїх плечах.

- Тож я домовився з Сінді, що я платитиму аліменти для Пітера, поки йому не виповниться вісімнадцять років.

У мене відпадає щелепа:

- Що?

Алекс знизує плечима:

- Я можу собі дозволити це робити, і, крім того, як я можу з чистою совістю віддавати всі гроші на добротність і не звертати увагу на ситуацію, що відбувається вдома?

- Але ж він не твій син, - вибухаю я.

- Дитина не повинна розплачуватися за гріхи батьків.

Я все ще дивлюся на нього, коли він каже:

- Звичайно цього для моєї колишньої дружини було недостатньо. Вона рішуче налаштована витягти з мене всі соки, а її юристи переслідують мене, вимагаючи в мене ще грошей, аби Пітер міг відвідувати приватну школу.

В той момент я згадую розмову, яку я підслухала минулого тижня. Так ось про що вона була. Ось про що були ті слова Алекса, які я підслухала:»Я зробив більш, ніж достатньо. Більш, ніж ти заслуговуєш, за обставинами. Зростання не буде».

Це, напевно, стосувалося Пітера. Того ранку Алекс був таким злим, яким я його ніколи досі не бачила.

Довгу мить ми обоє сидимо, спостерігаючи за сутінками, що насуваються. Я здогадуюсь, що Алекс, імовірно, зараз оживляє якісь болючі спогади. А як щодо мене? Я досі думаю, що цей чоловік святий. Здебільшого через те, як я спочатку дивилася на нього. О, як же сильно я помилялася.

- Я думаю, що в тебе найбільше серце серед усіх людей, яких я будь-коли зустрічала в своєму житті, - кажу я. – Я знаю, що це звучить, як кліше, і навіть дещо огидно, але це правда.

- Я не вважаю, що це огидно або що це кліше, - відповідає він. – Дякую. Ці слова багато значать для мене.

Він тягнеться вниз і бере мене за руку. Я не прибираю руку, тому що просто не хочу. Нам нема зараз для кого показувати виставу, але мені байдуже. У нього великі руки з довгими пальцями, що повністю покривають мої. Вони теплі та сильні, і мені подобається, які вони на дотик.

Так само подобається, як і той поцілунок, що між нами відбувся. Я не знаю, чи Алекс це планував, і спочатку я подумала, що це було виставою для Джека. Але коли його губи пестили мої, щось всередині мене заіскрилося. Я відчула, як моє серце буквально вистрибувало з грудей, по всьому тілу пробігло відчуття поколювання, і, загубившись в моменті, я вже не хвилювалась про те, що з нами за столом сиділи інші люди.

Згодом ми поглянули одне на одного, і я знаю, що не лише я відчула ті іскри, що танцювали між нами. Коли він тримає мою руку, стає зрозуміло, що зі стосунків, які починалися, як фіктивні, вже вийшло щось більше, і я можу відверто сказати, що мені стає приємно, коли я думаю, куди це все може привести.

Астрід мала рацію, як завжди. Нам нічого не заважає дати цим стосункам шанс. Ми обоє дорослі люди. Звичайно, це трохи страшно. Я не була у стосунках дуже довго, проте Алекс не зробив абсолютно нічого, щоб ці стосунки зародилися.

Звичайно, ми обоє заслуговуємо на щастя.

- Я знаю, ми цього не планували, - починає він, опускаючи погляд вниз на наші переплетені руки, - і я не знаю, як ти подивишся на те, аби ми рухалися далі по життю разом. Але ці останні кілька тижнів відчинили для мене двері, Даро. Двері, які, як я гадав, були зачинені для добра.

Сінді справді завдала йому болю. Я не можу судити його за те, що він не хоче вплутуватися в стосунки більше ні з ким.

Він опускає погляд на мене:

- То що ти скажеш? Чи згодна ти дати шанс цим стосункам.

Я посміхаюся йому і киваю:

- Я згодна.

Він посміхається мені у відповідь, його очі сяють:

- Ти була дивовижна, ти це знаєш? І сьогодні ти зробила все по максимуму. Дякую тобі за все. Насправді я хочу, щоб ти завтра взяла вихідний. Ти його заслужила.

- Справді?

Він киває.

- Дякую. І я рада, що твій план спрацював, і що Джек збирається стати твоїм партнером.

- Я також. Але сьогоднішній вечір значив для мене набагато більше. Спочатку він не був для мене аж таким важливим, коли ми тільки-но розпочали все це. Але я почав розуміти, що ти насправді важлива для мене. Я не хочу, щоб ти була в моєму житті лише як мій шеф-кухар. Я хочу, щоб ти стала для мене кимось більшим.

- Я теж, - видихаю я.

Він схиляє голову, і з посмішкою на губах, він посуває свій рот до мого. Поколювання повертаються і рухаються по всьому моєму тілу, моє серце стукає в грудях і я тону в його обіймах.

Якби це був мультфільм, то перед нами вибухали б феєрверки, тому що саме так я почувуюся після його поцілунку. Я, ніби той феєрверк, можу вибухнути від щастя.

Після всього, що між нами трапилося, це було вишенькою на метафоричному торті, і я гадаю, що це вартувало всієї брехні, сказаної мною. Тепер я не повинна буду більше прикидатися. Звичайно, ми не одружимося насправді, але, можливо, ми могли б домовитися про щось, щоб якщо це трапиться – тобто коли це трапиться – ніхто не дізнався, що ми їм брехали.

Коли мені настає час їхати, я запливаю до своєї машини, ніби бульбашка, почувуючись легкою, як пір'їнка. Алекс залишається стояти біля вхідних дверей, і коли я обертаюся, він посміхається мені і здійсмає руку догори:

- Щасливої дороги, - усміхається він. – Я знаю, ти пододала такий довгий шлях.

- Ха-ха. Ти кумедний, - жартую я у відповідь, перш ніж залізи в машину.

Я все ще посміхаюся, коли від'їжджаю, і коли дивлюсь у дзеркало заднього виду, Алекс залишається біля дверей, аж поки я зовсім не зникаю з горизонту.

Розділ 21

Алекс

Це дивно, коли Дари немає тут уранці, і я починаю шкодувати про те, що дав їй вихідний. Не тому, що вона на нього не заслуговує. А тому що в будинку без неї стало якось пусто.

Хоча їй потрібна перерва. Вона тяжко працювала вчора ввечері і не тільки умудрялася подати хороші страви, а ще й гарно зіграла свою роль. Це було непросто завдання. Я знав, що я з ним не впораюся. Але, з іншого боку, як вона сказала мені кілька тижнів тому, вона процвітає у стресових умовах.

Джек уже написав мені цього ранку. Зазвичай, я не відповідаю на повідомлення або листи по вихідних. Це дуже обмежує мене. Якщо Сінді і навчила мене чогось, то це розумно планувати свій час. Моя робота не повинна розпоряджатися моїм життям.

Але ця угода є іншою, тож я відповідаю на його тепле повідомлення, в якому він дякує мені та Дарі за приємний вечір.

Найгірше позаду. Контракт у нас у кишені, і це означає, що «Щасливе навчання», благодійний проект, яким керують батьки Дари, буде в безпеці ще кілька років. Це велике полегшення, і я відчуваю, як воно тече по моїх жилах. Я пройшов через багато проблем заради цього, і я не можу пояснити словами, наскільки я щасливий через те, що всі мої зусилля – чи правильніше буде сказати наші зусилля – окупилися.

Звичайно, я навіть не міг уявити, що в результаті вийде щось на зразок спінофу, бонусу, щасливого випадку. Після Сінді я не думаю, що я можу бути спроможний на ще одні довготривалі стосунки. Вона зламала всі надії, які в мене були, і майбутні стосунки романтичного типу були не в моїй периферії. Для мене вже не існувало «щасливого після». Але коли я заходжу на кухню і оглядаюся, я не можу стримати посмішку.

За останні кілька тижнів Дара зробила цей будинок більш затишним, ніж це будь-коли вдавалося мені, і я маю на увазі не тільки рослини і квіти. Її весела, кмітлива особистість заповнила собою весь простір, а не лише одну кімнату. Вона знову змусила мене сміятися.

Пройшовши по кухні, я відчиняю холодильник, і думаю, що можна приготувати на обід. Я трохи незадоволений вмістом полиць, і зрозумівши, що я не зможу приготувати жодної страви з достатньою харчовою цінністю з залишків курки по-корейськи, невеликої кількості салату і банки майонезу, я знову зачиняю холодильник.

Схопивши ключі, я виходжу до машини.

В містечку тихо і спокійно, коли я виходжу з продуктового магазину. Не те, щоб у цьому містечку щось відбувалося, та все ж. Я настільки звик до міської метушні, що спокій Рівердейла дивує мене ще й досі.

Коли я тільки-но увійшов до магазину, місіс Кейсі мало не падає, пробираючись до мене, що змушує мене стримати смішок, і за лічені хвилини вона вже знову водить мене по магазину та допомагає обирати продукти.

- Я здивована, що Дара не купує продукти для Вас, - каже вона, щойно ми підходимо до каси і вона починає сканувати мій товар. – Один лише Бог знає, який Ви зайнятий.

- Дара також важко працює, місіс Кейсі, - відповідаю я. – Я думав, що дам їй вихідний сьогодні.

- Ви така добра людина, - тараторить вона.

Це була не та реакція, якої я очікував. Моє зауваження повинно було донести місіс Кейсі, що Дара працює так само важко, як і я, але немає сенсу це доводити, тож я просто киваю, віддаю їй готівку і прощаюся з нею.

Я проходжу повз парковку, коли чую, як позаду мене хтось кричить. Спочатку я думаю, що це кричать до когось іншого. Потім я чую своє ім'я.

- Алексе, не втікай від мене.

Я розвертаюся і бачу Марка, що мчить через усю парковку. Його обличчя чорніше за хмару. Він, звичайно, має набагато кращий вигляд, ніж коли я бачив його востаннє, але зважаючи на обставини, я не певен, що це гарна ознака.

- Я знаю, - кричить він, поки продовжує підходити до мене, - я знаю, що ваші стосунки фіктивні.

Люди обертаються і спочатку витріщаються на Марка, потім на мене. Я відчуваю, як моє обличчя паленіє, коли мною оволодіває почуття приниження.

- Що за дідько в тебе вселився? – прошипів я, коли Марк нарешті наздогнав мене.

- Я знаю, - верещить Марк. – Я все знаю.

Намагатися мати стриманий вигляд із паперовим пакетом з продуктами складно навіть у кращі часи, тож я ставлю його на дах машини і обертаюся до Марка, натягнувши свою найкращу маску неосвіченості.

- Я не знаю, про що ти говориш.

Я намагаюся дивитися йому в очі якомога більше. Опускати погляд – це велика ознака того, що ти здаєшся, а я зараз намагаюся зробити так, щоб він повірив кожному моєму слову.

- Ти точно знаєш, про що я говорю. Ти і Дара. Це все підлаштовано. Це все не по-справжньому.

Я рішуче хитаю головою:

- Ти помиляєшся. Все це дуже по-справжньому. Дійсно, справжніше не буває.

Обличчя Марка скривилося, але мої слова, здавалося, відкрили в ньому новий рівень злості та огиди. Він, здається, на дюйм нижчий за мене, але він такий широкий, що я міг відчувати страх та розчарування, які виходили з кожної клітини його тіла.

- Зупинись. Просто зупинись. Ти брехав мені в обличчя. Мій найкращий друг. Як ти міг так зі мною вчинити? Як ти міг ставитися до мене, як до пустого місця? Більше того, ти використав мою сестру. – Він б'є себе в груди. – Навіть після того, як я сказав тобі триматися від неї подалі.

В цей момент я починаю панікувати. Зрозуміло, що він дізнався про щось від когось або звідкись, але коли я намагаюся дізнатися, що він міг почути і від кого, я також намагаюся вигадати, як мені захиститися в цій ситуації.

До того ж, його слова ранять мене. Коли я відчув його злість, я зрозумів, що я погано до нього ставився. Мені потрібно було довіряти

йому, аби зрозуміти. За цих обставин, я злякався, що ми були занадто близькі, і що Марк міг зруйнувати можливість угоди з Джеком.

- Ти навіть гадки не маєш, що я відчуваю до Дари, - огризаюсь я, спираючись на справжні почуття, які я до неї маю. – Ми зараз ближчі, ніж будь-коли, і я відчуваю велику прихильність до неї.

- Велику прихильність? – плюється Марк. – То це так чоловік описує почуття до жінки, з якою збирається одружитися? Мені варто було раніше звернути на це увагу. Коли я говорив із Дарою про вас днями, вона все правильно сказала. А знаєш, чого вона не сказала?

Я мовчу і чекаю того, що наближається.

- Вона жодного разу не сказала, що любить тебе. І щойно ти зробив точнісінько те ж саме. Жоден з вас не згадав про кохання. Але тепер я розумію чому.

Я хитаю головою:

- Чи могли б ми обговорити це в якомусь іншому місці?

Я жестом вказую на перехожих, які досі снують навколо своїх машин, збираючись покласти свої продукти.

- Ми й тут можемо це зробити, - верещить Марк. – У тебе був шанс розповісти мені всю правду наодинці, коли ти приходив мене навідати. Ти не скористався цією можливістю, тож це місце чудово підходить.

- Марку, ти вчиняєш, як божевільний.

- Ні, Алексе, я вчиняю, як зла людина. Людина, яка дізналася, що їй брехали люди, яким, на її думку, вона могла довіряти.

Я розчарований, тому що він, очевидно, щось від когось дізнався. Я не розумію і навіть не уявляю, від кого. Ми з Дарою були педантичні щодо нашої історії. Але переконання Марка, що він знає правду, було занадто сильним, як просто для здогадки. Він не блефує, а це означає, що хтось щось йому сказав.

- Як ти вигадав таку смішну ідею? Будь ласка, скажи мені. Я хочу поглянути в очі тій людині, яка явно намагається розворушити цю проблему.

Марк безрадісно усміхається:

- Ти думаєш, вони брешуть?

Я киваю.

- Тоді ти помиляєшся, - знову спокійним тоном говорить Марк. – Я знаю цю жінку, і я знаю, що те, що вона сказала, це правда.

- Яку жінку? Хто це?

Марк все ще кипить від люті і раптом каже:

- Мені розповіла про це Астрід. Краща подруга Дари.

Якби Марк вдарив мене в обличчя, думаю, я був би таким же приголомшеним. І тієї миті, стоячи з відкритим ротом, я не можу підібрати слів. Це спочатку має сенс, але за мить вже ні. Дара присяглася мені, що вона не розповідала про нас жодній живій душі. Але якби це було так, чому б тоді Марк, мій, мабуть, колишній кращий друг, стояв зараз переді мною, переконаний у нашій брехні?

Він зараз кричав про те, що він знав, наскільки він був правий і ще щось про те, скільки років ми були друзями, але мій мозок працював понаднормово і вже все прорахував. Неважливо, як я дивлюсь на це, неважливо, що я хочу побачити, але висновок лише один.

Дара збрехала.

То як почувашся, впливовий чоловіче ?

Якось не дуже. Через це в мене з'являються проблиски того, що переживає зараз Марк. Але я не можу зараз вести справи з Марком, і схопивши сумку з продуктами на даху, я заводжу машину і сідаю всередину.

Марк кричить:

- Я все ще розмовляю з тобою.

Я зачиняю дверцята і заводжу авто. Ні на мить не глянувши на нього, я виїжджаю з паркувального місця і вилітаю з парковки набагато швидше, ніж слід це робити. Але мої думки біжать, і я не можу їх угамувати.

Мені варто піти і зустрітися з Дарою. Мені треба поговорити з нею.

Ні. Це погана ідея. Ти знаєш правду. Марк щойно вибрав її тобі та половині населення Рівердейла.

Я прокручую в голові ідею, що вона має право захищатися, а потім змінюю свою думку і повертаюся до будинку. Це коротка поїздка, яка не дає мені достатньо часу, аби подумати, тож коли я заходжу до будинку я проводжу півгодини, крокуючи туди-сюди.

Я злий. Можливо я не маю права злитися після того, як ми збрехали такій кількості людей, але я злюсь. Вона знала, що вона могла втратити. Вона знала мої причини для такого рішення. Весь сенс був у тому, щоб допомогти людям.

Але чи було це правильним?

Можливо, й ні, але я довіряв їй і гадав, що вона довіряє мені. Це не була «біла брехня», яку могла знати одна людина з невеличкими наслідками. Астрід, знаючи правду, могла зіпсувати все.

Але ж ні.

Справа не в цьому!

Що більше я про це думаю, то злішим я стаю. Можливо, моя злість зросла після вчорашнього вечора. Я думав, у нас є шанс, що я можу понизити свій рівень настороженості і знову почати довіряти людям. Я думав, Дара була такою людиною. Я всім серцем хотів, аби Дара була тією людиною.

Але якщо вона збрехала мені у такій важливій справі, то про що ще вона могла мені збрехати? Чи знаю я її справжню?

Поки моя свідомість намагається міркувати разом зі мною, моя злість чинить опір і за годину я вже прийняв рішення. Кинувши валізу в багажник, я сідаю в машину і дивлюсь на телефон. В мене вистачить розуму, щоб поїхати без пояснень.

Ну, ти ж не настільки черствий.

Але коли я набираю повідомлення в телефоні і натискаю «Надіслати», я запитую в себе чи це справді так.

Розділ 22

Дара

Щойно я прокинулася цього ранку, я почувалася трішки розгубленою. Зазначу, що мені сподобалася така «смачна» брехня. Сподобалася настільки, що було вже пів на десяту, коли я нарешті виповзла з ліжка. Але після ранкової кави я не знала, що мені робити.

Це дивно, коли ти рутинно щось робиш, одні й ті самі справи кожного дня протягом кількох тижнів, а потім прокидаєшся, і тобі не треба нічого робити. Не те, щоб я жаліюсь. Насправді, є багато речей, які мені подобається робити.

У моєму будинку варто зробити прибирання. У моєму списку літератури є книга, яку мені навіть не було часу відкрити. Мій маленький сад трав на задньому подвір'ї також потребує догляду. І це лише те, про що я згадала без підготовки.

Прибирання займає менш, ніж годину. Це маленький будинок, і в мене немає дітей, яких я ховаю десь у шафі. Однак, коли я прибираю в кожній із кімнат, мій мозок менш зайнятий тим, наскільки чистими є мої поверхні, а більш відволікається на відтворення нашої з Алексом розмови, що відбулася вчора ввечері.

Вона все ще здається мені сном, ніби її не було, хоча я знаю, що вона була, і я не можу позбавитися від посмішки, що продовжує з'являтися на моєму обличчі щоразу, коли я думаю про той ніжний поцілунок.

Після обіду я йду по орегано, чебрець, петрушку, розмарин та базилік, які я вирощую в маленьких горщиках на своєму задньому дворіку. Я беру кілька паростків кожної рослини, щоб висушити їх, потім поливаю ті, що залишилися, впевнюючись, що бур'яни не знищать рослини, яким я присвятила все своє життя.

І знову мій мозок охоплює думка про те, що брехня попереду. З останніх моїх стосунків минуло багато часу, і частина мене знову чувається підлітком зі збудженням і метеликами в животі. Я нервуюся, але від передчуття, а не від страху. Я не думаю, що Алекс дав мені привід для страху, тож мої рожеві окуляри незмінно на місці. Поки що.

Пізніше вдень я сідаю в сад з книгою, яку я хотіла прочитати, але рівень моєї концентрації знижується, коли я починаю мріяти про своє майбутнє. Я п'ю холодний сік, а мій телефон лежить на столі поруч зі мною, і глибоко вдихнувши, я задоволено зітхаю.

Хто б міг подумати, що звільнення з ресторану Діно могло обіцяти мені такий успіх. Якби я досі була там, жодна з цих подій не трапилася б. Але, як завжди каже мама: «Все, що не робиться, робиться на краще». Мабуть, так було потрібно, аби я повернулася в Рівердейл і працювала в закусокній. Я поняття не мала, для чого це було потрібно, і не бачила в цьому жодної переваги. А як зараз? Зараз я була засліплена цією перевагою, тож це вагома причина одягнути сонцезахисні окуляри.

Мій телефон вібрує на столі, і я тягнуся, щоб його дістати. Безсумнівно, це Астрід пише, цікавиться, як все пройшло вчора ввечері. Але повідомлення не від Астрід, воно від Алекса. Я посміхаюся і відкриваю його.

Раптом я сідаю прямо на своєму лежку, а усмішка сходить з мого обличчя.

Що?

Я перечитую повідомлення:

Я більше не потребую твоїх послуг. Будь ласка, залиш запасний ключ у поштовій скриньці. Невдовзі я надішлю тобі твої розрахункові гроші разом з грошима, про які ми домовлялися за угодою. Я думаю, буде краще, якщо ми припинимо наше подальше спілкування. Алекс.

Я перечитую повідомлення знову і знову, відчуваючи, як моїм тілом пробігає холодок. Я не можу припинити вдивлятися в його слова, і повністю приголомшена, я сиджу на лежку, ніби я застигла в часі.

Коли я нарешті виходжу зі ступору, я починаю набирати йому повідомлення у відповідь:

Що я зробила?

Я видаляю текст повідомлення, і натиснувши кнопку виклику, я просто телефоную йому. Він не може ось так все залишити. Я не знаю, що відбувається, але мені потрібно знати, чому він змінився, як вітер, за останні двадцять чотири години.

Телефон дзвонить і дзвонить, а потім я чую його голос на автовідповідачі, що каже мені, досить по-діловому, що він зараз недоступний і просить залишити повідомлення після сигналу. Але коли лунає довгий сигнал, я можу лише сидіти з відкритим ротом, поняття не маючи, що сказати.

За кілька секунд я поклала слухавку.

Досі приголомшена, я ще кілька хвилин дивлюсь на телефон, питаючи в себе, що ж мені робити. Це не має сенсу. Вчора ввечері ми сиділи разом, тримаючись за руки. Сьогодні він навіть не хоче зі мною розмовляти.

Тобі потрібно піти і поговорити з ним.

Так.

Встаючи з лежка і покидаючи чудову розслаблюючу атмосферу дня, що розбилась і згоріла просто-таки за лічені хвилини, я йду в будинок, аби взяти ключі від машини.

За п'ять хвилин, я тягну ручник, щоб машина з вереском зупинилася біля його будинку, але перш ніж я відчиняю двері своєї машини, я розумію, що він зник. Я не знаю як, та я це розумію.

Гаразд, відсутність його неймовірного автомобіля була підказкою, але це було щось більше. Я маю на увазі не просто зник, а *зник*.

Несміливо підійшовши до вхідних дверей, я стукаю. Я не можу не постукати. Мені треба пересвідчитись. Але оскільки його машина безслідно зникла, я просто витрачаю час. Ключ від його будинку досі висить на моєму брелоку і я опускаю погляд на нього.

Я могла б...

Ні. Не зараз. Він чітко дав зрозуміти, чого він хоче, і якщо ти ступиш бодай крок у його будинок, ти перетнеш більше меж, аніж потяг.

Знявши ключ із брелоку, я похмуро спускаюся сходами з його парадного ганку і підходжу до його поштової скриньки. Залишивши ключ всередині, як і просив Алекс, я обертаюся і оглядаюся на будинок. Він чудовий, але примарний, і я відчуваю пустоту у шлунку, тому що я знаю, що буду сумувати за ним.

За будинком чи за ним?

За обома.

Коли я повертаюся в машину, я сідаю і дістаю свій телефон. Жодних пропущених дзвінків. Жодних повідомлень. Алекс не робить розгاردіашу. А потім я роблю те, що роблю завжди, коли мені потрібно поплакатися комусь у жилетку.

Я телефоную Астрід.

Телефон дзвонить трохи довше, ніж зазвичай, а потім я чую задихану відповідь:

- Привіт.

- Привіт, - кажу я. – Я тебе не потурбувала?

- Ні, - каже вона. Її голос звучить трохи дивно.

- З тобою все гаразд? – питаю я.

- Ні, - каже вона знову.

Я насупилась, тому що Астрід була дивною. Навіть для неї.

- Що відбувається?

У відповідь тиша. Вона не говорить, але я чую, як вона дихає в слухавку, тож я знаю, що вона не впала за мертво або щось подібне.

- Астрід?

- Пробач, Даро. Я не хотіла нічого говорити.

Я спантеличено хитаю головою:

- Що?

А потім мене осіняє.

О, Боже. Що вона зробила?

- Ти йому сказала, - кажу я.

- Він змінив свою поведінку, і здавався схвильованим, а потім він спитав мене прямо і, ти ж знаєш, я не вмю брехати. Я маю на увазі те, що я жахливо це роблю, а не те, що я не вмю це робити взагалі. А потім правда вилізла назовні. І він був такий злий.

Та це не мало жодного сенсу.

- Алекс зустрівся з тобою? – бовкаю я.

- Не Алекс. Марк.

- Що?

- Так. Він шукав тонік для шлунку або це була його відмовка у будь-якому випадку. Потім він запитав про тебе і Алекса, а потім...- Вона тяжко зітхнула – Пробач, Даро. Я все зіпсувала?

- Слухай, я тобі передзвоню, - кажу я, кладучи слухавку перш ніж вона щось скаже.

Коли я виходжу з будинку Марка, я зла. Він, напевно, посварився з Алексом. Це єдиний спосіб, як я можу це пояснити. І так само сильно як я хочу дізнатися правду, перш ніж я нарікатиму на нього за все, що його не стосувалося, я відчуваю, як в мені закипає лютя, коли я підіймаюся сходами. Я навіть не стукаю в двері, я просто заходжу прямо в будинок.

- Ти тут? – кричу я.

Марк виходить із кухні, витираючи руки рушником. Він сердито на мене дивиться і я теж сердито дивлюсь на нього.

- Що ти зробив? – вимагаю відповіді я.

- Я міг би запитати в тебе те саме. Я знаю, що ви з Алексом сиділи на цьому ж місці і брехали мені в обличчя. Я не знаю, в кому я більш розчарований.

- Мені байдуже, - кричу я. – За кого, чорт забирай, ти себе маєш, що сунеш свого носа в мої справи? Мені погано і я втомилася від цієї твоєї смішної гри в «старшого брата», в яку ти зі мною граєш.

- Чекай, - каже Марк, відкидаючи рушник убік. – Я тобі не поганець.

- Ти сказав йому? – вимогливо кричу я.

- Ти єдина, хто збрехав мені, Даро.

- Ти сказав йому? – повторюю я.

- Він – мій найкращий друг, а ти – моя сестра.

- Ти сказав йому? – волаю я, перебуваючи на межі втрати здорового глузду.

- Так! – кричить Марк у відповідь. – Я сказав йому. Я сказав йому, що я знав про те, що все це брехня.

- Ти сказав йому, що це Астрід тобі розповіла? – запитую я, мій голос майже зривається.

Марк знову киває. Здається, він трохи заспокоївся, і сталося це переважно через те, що я от-от могла розридатись.

- Даро, що відбувається?

- Він зник, - шепочу я, мій голос зривається. – Він зник і більше ніколи не повернеться.

Я не можу більше стримувати сльози, і вирвавшись на волю, вони стікають по моїх щоках. Потім Марк обіймає мене за плечі, і я ридаю в нього на грудях.

Трохи пізніше я заспокоююсь. Марк вже посадив мене на диван і сів поруч зі мною. Він завжди мене захищав, і навіть зараз його рука була в мене на плечі. Він посуває руку і обертається, щоб глянути на мене.

- Хочеш розповісти мені, що відбувається?

І я хотіла. Я розповіла йому все, від самісінького початку, коли Алекс запропонував мені роботу, до пропозиції фіктивних стосунків. Я розповіла йому, чому це було так важливо для Алекса, і в цей момент Марк мав більш ніж винуватий вигляд. Я пояснила, що наші стосунки стали розмитими за останні кілька тижнів і розповіла йому, що сталося між нами минулої ночі.

- Отже, розумієш, - шморгаю я, - це могло розпочатися, коли ми хотіли бути разом, але час спливав, і ми проводили більше часу разом, тож ми зрозуміли, що насправді подобаємось одне одному. Дуже подобаємось.

- А я все заплутав своїм довгим язиком, - каже Марк, маючи сповнений каяття вигляд. – Пробач, Даро. Я мав спочатку поговорити з тобою.

Я знизую плечима:

- Тепер це не має значення. Він зник і він більше не хоче підтримувати жодного зв'язку зі мною.

Марк хитає головою:

- Я відмовляюся миритися з цією ситуацією, і ти теж не повинна здаватися просто так.

Я запитально насуплюю брови:

- Що?

Він злегка посміхається мені:

- Я думаю, ми ще можемо все виправити.

Розділ 23

Алекс

Я міг би відповісти на дзвінок. Я їхав за кермом, але телефон був під'єднаний до блютузу в машині. Та щойно я побачив ім'я Дари на екрані, я не зміг цього зробити, навіть незважаючи на те, що я частково очікував, коли вона зателефонує.

Дара не з тих, хто ходить околяса. Вона хоче відвертих розмов та відповідей, тож я знав, що вона може зателефонувати в якийсь момент після того, як отримає моє повідомлення. Можливо, воно було написане дещо різко, але я був злий.

«Ніколи не пишіть повідомлення або листи, коли ви злі». Це ж золоте правило, так?

Та я був не в настрої, аби слідувати правилам.

Правда в тому, що я занадто пригнічений. Я зараз не в тому стані, аби говорити з нею. Частково тому, що я досі в шоці від того, що після її почуття провини від брехні комусь іншому, вона збрехала мені, і частково тому, що я не хотів слухати її вибачень.

Я знаю, що я святенник, та моє раціональне мислення розділяє, що добре, а що погано. Ми домовилися про те, що розповідатимемо всім велику брехню, але також ми домовилися, що ніхто не дізнається про нашу угоду. Ніхто. Це було занадто ризиковано.

Дара порушила цю угоду. Брехня, яку ми розповідали, не принесла зла нікому, але її брехня однозначно завдала болю мені. Переважно через те, що я нарешті знову починав комусь довіряти.

Я повернувся до квартири вчора ввечері і відтоді загруз у своєму смутку. Цього ранку я був у жахливій формі, і щоб спробувати покращити свій стан – або заперечити, що у мене взагалі був якийсь біль – я провів останні кілька годин намагаючись переконати себе в тому, що тепер угода закінчилася, і Дара мені більше непотрібна.

Та це не спрацьовувало.

В той час, коли мій мозок захищав мене, моє серце називало мене брехуном.

В обід у мене задзвонив телефон. Я підскочив від його звуку, оскільки я сидів у своїй квартирі в тиші, а на моїх очах була пелена, коли я дивився на місто. Коли я подивився на екран, я тяжко зітхнув.

Я насправді не хотів ні з ким говорити зараз, але якщо я не відповім на дзвінок одразу, Майк дзвонитиме доти, доки я не підніму слухавку. Він знає, що я не працюю по вихідних. А ще він не зовсім розуміє, що в людей є приватне життя поза роботою.

- Привіт, - кажу я, відповідаючи на дзвінок.

- Ну, привіт, блудний сину, або краще сказати, блудний брате.

- Що ти маєш на увазі?

- Ну, ти ж нарешті повернувся в місто, так?

- Звідки ти знаєш? – суплюся я. – Ти що, встановив пристрій для підслуховування в моєму телефоні?

- Ні. Я просто стежив за тобою повсюди, братику, - хихотить він.

Я не приєднуюсь до нього, як роблю це зазвичай, і збираюся змусити його розповісти, звідки він знає, що я повернувся, коли він каже:

- То яку усе минуло в п'ятницю? Я думав ти зателефонуєш і все мені розповіси.

Я телефонував йому кілька разів за останні кілька тижнів. Я не розповідав йому всього, але він знає, що я найняв собі шеф-кухарку, а також знає про те, що того вечора, коли приходив Джек, вона прикидалася моєю дівчиною. Майка це надзвичайно вразило, і він потішався з мене деякий час. Я був радий, що не розповів йому всієї історії, інакше я б ніколи не здихався цієї телефонної розмови.

- Все минуло чудово, - кажу я, мій голос такий сумний, що він звучить так, ніби я засинаю. – Угоду укладено, і Джек приєднується до нас.

- І?

Мої брови сходяться до купи:

- Що «і»?

- В тебе такий голос, ніби ти щойно виграв у лотерею, але тобі залишилось жити один день, - жартує Майк. – Що відбувається?

- Просто у мене було багато тяжкої роботи. Я стомився.

Майк замовкає на якусь мить, а потім я чую, як він зітхає:

- Це все через дівчину, так?

- Я не розумію, про що ти.

- Та годі тобі. Ти ж знаєш, що мене ти не надуриш, чувак. Ти ж мій брат, пам'ятаєш?

- Тут немає про що говорити, - кажу я.

- Ну, звичайно, - саркастично протягує Майк. – Тобто ти щойно уклав чи не найбільшу за свою кар'єру угоду, і замість того, щоб святкувати, як нормальна людина, ти відпочиваєш у своїй квартирі, витріщаючись у вікно?

Я сідаю і озираюся навколо, питаючи в себе чи він раптом не прокрався до моєї квартири якоїсь миті і не поставив тут камер спостереження.

- Серйозно, як ти це робиш?

- Я просто знаю тебе, чувак. Я знаю тебе настільки ж добре, як ти знаєш себе.

- А звідки ти знаєш, що я повернувся в місто

- Джейк бачив твою машину вчора. У тебе досить помітна машина.

Джейк – це мій середній племінник, і хоча він, напевно, найбільш скажений з них усіх, я підозрюю, що він ще й найрозумніший.

- То що, - продовжує Майк, - будеш розповідати чи й далі змушуватимеш мене кліщами з тебе витягувати інформацію?

І я починаю розповідати, переважно через те, що я знаю, що він не відчепиться. Навіть якщо я покладу слухавку, він перетелефонує мені. Мій брат такий. Ніби собака з кісткою. Глибоко в душі я знаю, що це через те, що він піклується про мене. Також він хвилюється, бо думає, що у мене нікого немає.

І, сподіваюсь, не буде. Нікого і ніколи.

Коли я закінчую свою розповідь, у слухавці тиша. Незважаючи на всі дотепи мого брата, він інколи може бути серйозним.

- Нічого собі, чувак. Мені шкода.

- Мені також. Але, гей, я неправильно судив про неї.

- Не думаю, і, відверто кажучи, я думаю, що саме в тебе тут проблеми.

- Що? – бовкаю я.

- Подумай про це. Ти скидаєш цю неймовірну новину на цю бідну дівчину і кладеш усю відповідальність на її плечі. Ти справді сподівався, що вона прийме таке важливе рішення, не поговоривши зі своєю подругою?

- Я... Не знаю... Я так гадав, - затинаюся я.

- Ти маєш зрозуміти, Алексе, що в тебе ніколи не було зворотного шляху. Ти міг купити той будинок, зібратися і покинути Рівердейл і більше ніколи не дивитися в очі цим людям. А для неї все було інакше. Ти просив її брехати людям, з якими вона виросла.

- Я знаю. І вона теж це знала.

- Звичайно, вона це знала. Але це було не найлегше рішення у світі. Навіть коли ти розмахував перед нею грошима. Наскільки я розумію, вона – жінка з принципами. Б'юся об заклад, для неї це було насправді складно.

Я киваю, розуміючи, що моя точка зору була зовсім обмеженою.

- Так, справді.

- Ну от. А тепер ти засуджуєш її за те, що вона поговорила з кимось, кому вона довіряла? – вигукує Майк. – Припускаю, що ця її подруга ніколи не сказала й слова про те, що вона знала, зважаючи на те, що все місто і досі вважає, що ви – пара.

- Вже ні, дякуючи Марку, - кажу я з сарказмом.

- Ти тільки себе маєш за це засуджувати, братику. Ти повинен був довіряти Марку в усьому, що ви робили. Він – твій найкращий друг. І знаєш, що я думаю?

Я зітхаю, тому що вже почуваюся цілковитим дурнем, і я навіть не сумніваюся, що мій мудрий брат збирається скинути на мене ще одну «бомбу правди».

- Я думаю, що ти взагалі злишся не на Дару. Я думаю, ти злишся на себе, тому що вона зробила те, що слід було зробити тобі. Вона довірилася своїй найкращій подрузі.

І коли вибухає правда і засипає мене чимось більшим ніж те, що я мав раніше, я почуваюся навіть ще більшою свинею. Подвійною свинею з соліннями та кетчупом збоку.

На якусь мить, у мене немає слів. Мені немає, що сказати. Як завжди Марк став моїм голосом розуму, і він поцілів у яблучко кожним своїм словом.

Як я міг бути таким дурним? Як я міг бути таким сліпим?

Ти був просто-таки схибленим на укладанні тієї угоди. Ти нічого не бачив навколо себе.

- Ти ще тут? – питає Майк.

- Так, - зітхаю я. – Твій брат – недоумок досі на лінії, обдумує яким ідіотом він був.

- Ну пробач, чувак. Іноді правда приходиться важко та швидко.

- Я знаю. І я вдячний. Зараз я запитую себе чи не зруйнував я остаточно щось, що могло бути просто чудовим.

- Тобі потрібно зателефонувати їй. Якщо вона не відповідатиме, телефонуй їй аж поки вона не візьме слухавку.

- Тобто, так як це робиш ти? – злегка посміхаюся я.

- Але ж це працює, чи не так? – я чую усмішку в його голосі.

Я збираюся відповісти йому, коли бачу паралельний вхідний дзвінок. Це Марк.

- Слухай, Майку. Мені хтось намагається додзвонитися на другу лінію. Можна я тобі передзвоню?

- Звичайно. Поговоримо пізніше, братику.

В ту секунду, коли Майк залишається на лінії, я відповідаю на вхідний виклик від Марка.

- Привіт, - кажу я.

- Привіт, - відповідає він. Його голос звучить набагато менш агресивно, ніж тоді, коли ми зустрічалися востаннє. – Я телефоную, тому що... е-е-е... ну-у-у... тому що я зірвався. Пробач, Алексе. Насправді я приїхав до міста, щоб поговорити з тобою. Нам потрібно поговорити особисто.

- Ти тут? У місті? – зависаю я, зовсім здивований.

- Так, насправді, я внизу. Можеш мене впустити?

- Звичайно. Дай мені одну секунду.

Вийшовши у коридор, я натискаю на домофон.

- Відчинено.

Але Марк не відповідає. Я перевіряю телефон, але він досі на лінії:

- Марку?

У слухавці тиша, а потім я знову чую його голос:

- Я тут. Я вже підіймаюся сходами.

- Круто. Побачимось, коли піднімешся.

Я швидко прибираю безлад у вітальні. Я замовляв китайську їжу вчора ввечері, і пакування досі валялося по всій кімнаті разом із пустою пляшкою з-під вина, яким я топив своє горе. Прибравши, я швидко оглядаю кімнату і знизую плечима.

Годиться. Марку навряд чи буде цікаво чи тут чисто.

За кілька хвилин дзвонить дверний дзвінок, і я йду по вітальні. Я нервуюся після нашої останньої сварки, але те, що він тут – це гарний знак, правда ж? Він навряд чи збирався пройти увесь цей шлях, аби розпочати ще одну сутичку.

Коли я відчиняю двері, мої очі розширюються від здивування і я роззявляю рота.

- Привіт, - каже Дара.

Розділ 24

Дара

Коли Марк розповів мені свій план, я не була впевнена, що він спрацює. Алекс висловив свою позицію досить чітко і в найгрубіший спосіб. Він більше не хотів контактувати зі мною. Він був злий на мене, і це мене лякало. Дуже.

- Йому просто потрібно зрозуміти, що сталося, от і все, - каже Марк. – Тепер, коли ти все мені пояснила, це все має ідеальний сенс. Алекс також побачить це з іншого боку, обіцяю тобі.

- Як ти можеш бути таким впевненим у цьому? – запитую я.

- Тому що він – мій друг, і я знаю, що в нього на думці. Тобі потрібно довіритися мені, сестричко.

Я завжди довіряла Марку, але там, де Алекс був зацікавлений, у мене все ще виникали сумніви. Але врешті-решт, гадаю, у мене справді не було вибору. Я чекала на можливість пояснити, що сталося, і єдиним способом це зробити було піти та зустрітися з ним.

- А якщо він не захоче мене бачити? Тобто, ти ж розповідав мені, що його квартира схожа на фортецю. А що, якщо я прийду туди, а він мене не впустить?

Марк замислився про це на деякий час, і врешті сказав, що те, що я собі вигадала – це був складний, але в той же час смішний план.

- Він ніколи не поведеться на це, - сперечаюсь я. – Алекс не дурний.

- Він ніколи не дізнається, - каже Марк. – Якщо ти хочеш піти, зустрінися з ним і бути впевненою, що він поговорить із тобою, тоді це – єдиний спосіб. – У Марка пішло ще десять хвилин, щоб переконати мене, поки я нарешті «розтанула».

- Добре, - роздратовано гаркнула я.

Вийшовши від Марка і ввівши адресу Алекса в своєму GPS-навігаторі, я виїхала з Рівердейла і поїхала до міста. Кілька разів, коли мій розум сперечався з моїми рішеннями, я мала намір розвернутися і піти геть. Я вже почувалася зовсім спустошеною. Думка про те, що я буду приниженою словами або діями Алекса, була сильнішою за мене.

Але потім я дійшла висновку, що у мене насправді було лише два виходи. Я могла поїхати в місто і спробувати поговорити з Алексом, пояснити йому, що сталося і сподіватися, що він зрозуміє. Або я могла повернутися до Рівердейла і зовсім про нього забути.

Та моє серце не дозволить мені розглядати останній варіант. Виявляється, що Алекс Беннетт проник мені в душу і є набагато важливішим для мене, ніж я думала спочатку. Тож я продовжую далі.

Після кількох невдалих спроб, ставши ще більш напруженою, я нарешті паркуюсь на вулиці. Зараз о пів на сьому і на тротуарі менше людей, що, сподіваюсь, спрацює мені на користь, коли я пройду кілька кварталів. Коли я дістаюсь на місце призначення, я телефоную Марку:

- Я тут, - кажу я, підводячи погляд на загрозливу будівлю, що сягала аж до неба.

- Гарзд, - каже він. – Залишайся на лінії. Я йому зателефоную. Ти біля входу до будівлі?

- Так, - кажу я, озираючись і відчуваючись некомфортно.

Вже майже сутінки, і я не хочу, щоб хтось подумав, що я збираюся їх обікрасти, хоча як грабіжник міг проникнути в хмарочос, якщо навколо купа охорони?

Хлопець за столом за товстими скляними дверима підводить на мене погляд, і він аж ніяк не улесливий. Знову ж таки, я сумніваюся чи це не найбезглуздіший план, який будь-коли вигадував мій брат, але я гадаю, що відступати вже пізно.

Марк повертається на лінію і каже:

- Він зараз тебе впустить. Приготуйся.

І ніби за помахом чарівної палички, я чую віддалене дзижчання замкнених дверей перед собою. Відчинивши їх, я обережно заходжу в великі двері, обкладені блискучою плиткою.

- Я всередині, - шепочу я в слухавку.

- Удачі, - каже Марк і кладе слухавку.

- Чим я можу Вам допомогти, міс? – запитує хлопець за столом, встаючи і підозріливо на мене дивлячись.

Моє серце вже колотиться в грудях, а цей хлопець змушує мене нервуватися ще більше.

- Я хочу побачити Алекса.

Охоронець насуплюється.

- Доктора Беннетта, - повторюю я.

- А, так, звичайно, - каже він, розпливаючись у посмішці.

Використання прізвища Алекса, здається, насправді допоможе моїй справі.

- Ви знаєте, куди треба йти, міс?

Я хитаю головою:

- Не дуже.

Охоронець виходить з-за столу, і, показуючи прямо і вниз по коридору, він каже:

- Увійдіть у ліфт і натисніть кнопку «Пентхаус».

Що? Пентхаус?

Я не повинна дивуватися. Він же мільярдер. Та я все ще трохи здивована.

- Дякую, - кажу я, проходячи повз нього, коли він повернувся на пост.

- Будь ласка, міс.

Мені не потрібно чекати на ліфт, і коли двері відчиняються, я заходжу в дзеркальний куб і натискаю кнопку з написом «ф». Після першого ривка і відчуття, ніби мій шлунок щойно впав мені під ноги, я з трепетом спостерігаю, як він підіймається поверхами.

Коли двері нарешті відчинилися, я відчуваю, що у мене починається нервовий розлад, і вийшовши у коридор, я дивлюся на всі боки. Тут лише одні двері.

Ну звичайно, це тут. Це пентхаус.

Намагаючись заспокоїти своє серце, що шалено калатало, і зазнавши невдачі, я підходжу до дверей і тягнуся до дверного дзвінка.

Нічого не вийде.

Я чую уривчасті звуки того, як він іде по квартирі. Потім чую, як ключ обертається в замку, і нарешті він відчиняє двері.

Від здивування його очі розширилися, а щелепа відвисла. Він чекав на Марка, тож його повне здивування – не новина для мене.

Марк вигадав тільки один спосіб, як мені потрапити до будинку Алекса: сказати, що це він хотів із ним зустрітися. Коли він подзвонив Алексу, він поставив мій дзвінок на утримання. Коли Алекс подзвонив мені, він поставив дзвінок Алекса на утримання. І ось, я тут.

- Привіт, - кажу я, мій голос тихий та боязкий.

Ось і все. Тепер або пан, або пропав. Він або розлютиться через те, що я проігнорувала його повідомлення, яке він відправив мені, коли я їхала в ліфті, або впустисть мене до себе у будинок.

Я здивована, якщо не сказати мені полегшало, коли він відчиняє двері ширше:

- Проходь, Даро, - каже він.

Я проходжу в його квартиру, але я дещо збентежена. Коли він надіслав мені те текстове повідомлення, він явно був злий, і саме таким я і очікувала його побачити, поки їхала сюди. Але він зовсім не був злим. Фактично, якби мені треба було описати це, то він мав сумний вигляд і голос.

Та я більше не хочу витратити час. Мені потрібно розповісти йому, чому я тут, перш ніж він змінить свою думку, тому не даючи йому жодного шансу зачинити двері, я обертаюся до нього, і випалюю йому все:

- Я прийшла перепросити. Я помилялася. Тепер я це розумію. Ти просив мене нікому не розповідати, і я пообіцяла, що не буду. Мені було важко прийняти таке складне рішення. Тому я довірилася своїй найкращій подрузі, знаючи, що вона нікому про це не розповість. Я знаю, що ти злишся на мене, і ти маєш на це право. Я повинна була розповісти тобі. Вибач.

Алекс стояв, дивився на мене, і на мій подив, злегка усміхався.

Я похитала головою:

- Що смішного?

- Я не сміюсь, - відповідає він. – Насправді, це мені треба просити вибачення в тебе.

- Що?

Він жестом показує на квартиру.

- Чи можемо ми сісти і поговорити? Коли ти стоїш, я думаю, що ти можеш утекти будь-якої миті.

Поглянувши на себе, ніби на підтвердження його здогадок, я киваю:

- О, так. Звичайно.

Алекс веде мене по темній, полірованій, дерев'яній підлозі у велику вітальню зі скляними вікнами, що виходять на місто. Я не можу стриматися; я підходжу до вікна і визираю назовні:

- Нічого собі! Звідси все видно.

- Так, - каже він десь позаду мене. – Іноді ти можеш бачити все і водночас бути сліпим.

Я кидаю погляд через плече, і бачу, що він дивиться на мене:

- Хочеш чогось випити?

- Так, не відмовлюсь, - відповідаю я.

Коли він зникає за дверима приміщення, яке, за моїми припущеннями, було кухнею, я оглядаю його квартиру. Вона величезна та приголомшлива, з сучасними картинами, що висять на стінах та скульптурами дивних форм, розташованими в деяких місцях. Вона чиста та мінімалістична, як наш будинок у Рівердейлі.

Ну, перш ніж я туди потрапила.

І все ж таки, це місце чудово відображає Алекса. Всі лінії тут акуратні, а декор елегантний. Все на своїх місцях. Кожна деталь продумана. Кожна річ чітко на своєму місці. Я почала розуміти, чому Алекс так любить контролювати. Я також зробила висновок, що Сінді доводилося багато працювати, щоб досягти такого результату.

Він повертається з кухні, тримаючи два бокали вина. Ми підходимо до диванів і сідаємо одне навпроти одного.

- Гадаю, я мав зустрітися з Марком сьогодні ввечері, - каже Алекс, допитливо здіймаючи брову і дивлячись на мене.

Я знизую плечима:

- Я не знала чи захочеш ти мене бачити, тож він розробив план.

- Я завжди хочу тебе бачити, Даро.

- А твоє повідомлення свідчило про протилежне, - сперечаюсь я.

- Я помилявся, - зітхає він. – Багато в чому. Я помилявся, коли попросив тебе допомогти мені. Я однозначно помилявся, коли очікував, що ти сама приймеш таке складне рішення. І я зрозумів, що точно помилявся, коли вирішив тримати усі наші справи в секреті від Марка.

- Ти занадто суворий до себе, - кажу я лагідно.

- Ні, Даро. Те повідомлення, що я тобі надіслав, було жахливим. Після всього, що ти для мене зробила. Після всього, чим ти пожертвувала. Якщо на те пішло, то мені потрібно бути навіть ще суворішим до себе.

Я хитаю головою, абсолютно з ним не погоджуючись.

- Я просто не дуже довіряю людям, - продовжує він. – Але за ці останні кілька тижнів я зрозумів, що тобі я повністю довіряю. Я не знаю, яке закляття ти на мене наклала, щоб досягти цього, - він злегка посміхається, - але воно спрацювало.

- Ти не єдиний, кого зрадили в цьому житті, Алексе. У нас у всіх є подібна історія. Маю сказати, що твоя дещо більш вражаюча, ніж решта, але нам потрібно знайти спосіб, як навчитися знову довіряти людям.

Він уважно дивиться на мене:

- І яка ж твоя історія, Даро? Хто тебе зрадив?

- Діно Кабріні, - кажу я прямо.

Очі Алекса розширюються.

- Так, - киваю я. – Він не такий чудовий, як усі про нього думають.

- Що сталося?

Я зітхаю, тепер готова розповісти йому всю правду:

- Увесь час я працювала під його керівництвом. Я вчилася нових дивовижних речей. Я віддам йому належне, він дуже талановитий шеф-кухар, і, здебільшого, чудовий вчитель. Коли я досягла прогресу, я почала збирати ідеї. А потім я вигадала дещо дивовижне. Страву, яка, щойно я відкрию свій власний заклад, стане моєю фірмовою. Але Діно знайшов мій блокнот, вкрав мій рецепт і видав його всьому світові, як своє власне творіння.

- Що? – випалив Алекс, підскачівши у своєму кріслі.

Я киваю і знизую плечима.

- То ось чому ти пішла від нього, - здивовано роззявив рота він. – Боже милосердний, Даро. Я не можу повірити.

- Ніхто спочатку не міг у це повірити, і він розраховував на це. Як могла нова шеф-кухарка вигадати щось настільки винахідливе? Він знав, що робив.

- Ти боролася з цим?

- У мене не було доказів. Мій записник загадково зник. Зручно, чи не так?

Розділ 25

Алекс

Історія Дари вразила мене майже так само, як тоді, коли я відчинив двері і побачив, що вона стоїть у моєму коридорі. Майже так само. Треба віддати належне Марку. Він безумовно мене обіграв. Я міг очікувати чого завгодно від свого друга. Та замість цього я замовк від цілковитого шоку, побачивши дуже перелякану Дару.

Це дивно, зважаючи на обставини, та я відчув іскру задоволення разом із подивом десь глибоко в душі. Я справді думав, що можу більше ніколи її не побачити, та якимось дивом, вона стояла переді мною. Крім того, це дало мені надію, що ще не все втрачено, та все ж на першому плані в мене була думка, наскільки ж жахливо я до неї ставився.

Коли ми обговорили те, що сталося між нами, ця розмова все прояснила, але мені ще стільки всього треба було їй сказати. Та коли я почув, що зробив Діно Кабріні, моя увага перетворилася на праведний гнів всередині мене.

- У нас має бути якийсь вихід із цієї ситуації! - скрикнув я.

- У нас? – запитала вона, здіймаючи брову

- Ну, так. Ще кілька днів тому ми все вирішували, як пара, - сперечаюсь я, тепер відчуваючи, як у мене всередині зростає почуття відчаю.

- З цієї ситуації немає жодного виходу, - відповідає вона, ігноруючи моє зауваження. – Ім'я Діно є дуже відомим. Мені доведеться змагатися з гігантом. Це схоже на битву Давида та Голіафа.

- Якщо мені не зраджує пам'ять Давид переміг, чи не так?

Вона заочує очі:

- Так, але я не думаю, що рогатка і шматочок гальки спрацюють і цього разу. Крім того, вже занадто пізно. Це тепер його страва, і я нічого не можу з цим зробити. Деякий час я злилася. І інколи, коли я повертаюся до цих думок, я знову злюся, а це по-дурному.

- То ось чому ти не хотіла говорити про це, коли я запитав тебе про нього у закусочній того дня?

- Частково так. – Вона знизує плечима. – А частково через свою гордість. Від елітного ресторану до закусочної у маленькому містечку? Втеча назад до Рівердейла, наклавши п'ятами – це зовсім не предмет для гордості.

- Ти все зробила правильно, Даро.

- Я могла залишитися.

Я хитаю головою:

- Твої принципи не дозволили б цього. Крім того, ти мала б жалюгідний вигляд.

Вона киває:

- Так.

На якусь мить між нами западає тиша, і я обережно продовжую розмову, щоб це не мало такого вигляду, ніби мені все одно на її історію. Мені справді не все одно, мені просто не терпиться дізнатися, як далеко все це зайде?

Чи буду я після цього поганою людиною?

Не знаю. Можливо.

- То як далеко все це зайде? – запитує вона.

Я здивований, бо вона ніби прочитала мої думки. Я знаю, що ми провели багато часу разом за останні кілька тижнів, та я досі здивований, що ми настільки синхронно мислимо. Мені також стало легше, бо вона це озвучила, тож мені вже не треба це робити.

- Ми сиділи на моєму ганку минулої ночі, трималися за руки і говорили про наше майбутнє. Невже це питання більше неактуальне для тебе? Невже я зруйнував усе своїм необдуманим рішенням та занадто бурхливою реакцією?

Дара не відповідає, і замість цього пильно дивиться на мене з виразом обличчя, який я не можу розгадати. Я не можу зрозуміти чи вона досі обдумує мої слова, чи вона вже прийняла рішення.

Хоча вона ж тут. Це має щось означати.

Напевно, це таки щось означає, і, схопившись за цю крихту надії, я розумію, що якщо мені і треба було колись дозволити собі бути вразливим, то це зараз.

- Справа в тому, Даро, - продовжую я, - я вмію визнавати, коли я помиляюся. І я помилявся. Дуже помилявся. Мені потрібно було дати тобі шанс усе пояснити. Більше того, мені потрібно було довіряти тобі, щоб дізнатися, що ти не поставиш нашу угоду під загрозу. Це була дурна реакція. Це єдине, про що я шкодую. І мені насправді шкода, що я дозволив собі таке жахливе ставлення до тебе у тому повідомленні.

- Я розумію, - каже вона.

- Не думаю. Справа в тому, що я злякався.

Вона насуплено дивиться на мене, а потім запитує:

- Ти? Злякався?

- І таке буває, - я слабо посміхаюся.

- Тому що ти переживав, що Астрід може щось розповісти, - робить висновок Дара.

Я хитаю головою:

- Справа не в тому. І навіть близько не в тому. Я боявся полюбити тебе.

Після моїх слів очі Дари розширюються:

- Я боровся зі своїми почуттями, хвилюючись про те, що ти не відчуватимеш того ж самого. І разом з тим, я боявся знову вступати в стосунки. У мене нікого не було після Сінді і, якщо чесно, я не думав, що у мене ще хтось буде. Доки не прийшла ти і не перевернула мій світ з ніг на голову.

Вона злегка посміхається:

- Тобі відкриваються різні перспективи, коли ти догори ногами. Так сказав мій вчитель йоги.

Я сміюся, тому що вона завжди так робить, коли виголошує ці дотепні жарти. Вона змушує мене сміятися. Це одна з тих рис, які мені в ній подобаються. І я справді люблю її. Тепер я це розумію.

- Я люблю тебе, Даро. Я закоханий в тебе. – Ну от. Я сказав це. Це вже прозвучало, тепер будь, що буде.

Вона посміхається, і я бачу, як її очі сяють:

- Тоді, гадаю, це добре, що я теж тебе люблю, так?

Я хапаю повітря і сподіваюся, що вона не помітить моєї реакції, хоча глибоко в душі мені все одно. А те, що я досі почуваюся вразливим поруч із нею потребує ще багато практики.

- Це досить великий крок, як для тої, хто терпіти мене не міг, - кажу я сухо.

Вона хихотить:

- Я теж так вважаю. Але тоді я помилялася щодо тебе. Я зробила поспішні висновки, не знаючи тебе. Мені не треба було цього робити. Але коли ти пішов, і я думала, що ти вже не повернешся, тоді я це і зрозуміла. Моє серце практично розбилося на дві половинки від думки, що я більше ніколи тебе не побачу.

- О, Даро, - кажу я, ставлячи склянку на стіл. Я встаю і підходжу до неї, сідаючи поряд на дивані. Мій ніс вловлює легкі нотки кокосу і маракуїї, і від цього аромату в мене всередині все стискається. – Пробач, - кажу я, беручи її за руку. – Я був дурнем.

- Ми обоє були дурними, - каже вона. – Це просто неймовірно, до чого може призвести маленьке непорозуміння у спілкуванні. Якби я сказала тобі з самого початку, що я довірилася Астрід, нічого цього б не трапилося.

- Так, але якби я більш детально розібрався в яке становище я тебе поставив, я б не реагував так бурхливо.

- Добре, - посміхається вона. – Тоді ми обоє ідіоти.

Я ніжно дивлюсь на неї і наші погляди знову зустрічаються. Потягнувшись вгору, я погладжую її щоку, і вона схиляє голову мені на плече. Потім я схиляю голову до неї, і ніжно цілую її в губи.

В мене просто голова йде обертом від почуттів, навіть більше, ніж це було раніше. Можливо, те, що я відчуваю – це вдячність. Вдячність за те, що я не втратив її, за те, що я не зіпсував усе настільки, щоб не отримати другий шанс від неї. Що б це не було, та мені подобається це відчуття, і я не хочу його втратити.

Коли я відпускаю її зі своїх обіймів, я чую, що вона важко дихає. Її щоки паленіють, і я можу тільки продовжувати дивитися на неї, визнаючи, наскільки мені пощастило.

- Дякую, - кажу я.

- За що? – видихає вона.

- За те, що дала мені ще один шанс.

Трохи пізніше я готую вечерю на кухні, до чого я ледве звик. Коли я кажу «Я готую вечерю» я маю на увазі, що я замовив щось на власній кухні і готую це під керівництвом Дари, яка стоїть на острові і стежить за всім, що я роблю.

- Було б набагато краще, якби ти просто дозволив мені готувати, - каже вона, коли я намагаюся зрозуміти, яка саме баночка зі спеціями мені потрібна.

- Категорично ні, - відповідаю я. – Ти вже достатньо всього приготувала для мене. Настав час платити за послуги.

- Можливо, за це ти мене любиш? Кажуть:»Шлях до серця чоловіка лежить через шлунок».

Я обертаюся, щоб подивитися на неї і обговорити актуальну тему:

- Ну, все.

Вона посміхається, знаючи, що я дражню її:

- Що? – питає вона, готуючись до будь-чого.

- Ти наклала на мене закляття. Б'юся об заклад, що коли ти працювала на кухні, то використовувала всі види алхімії для моїх страв.

Вона хихотить:

- Цим у нас займалася Астрід. Адже це вона місцева відьма в Рівердейлі.

Я посуваюся до неї, і поклавши її ноги по обидві сторони від моїх стегон, я притягую її ближче до себе:

- Я тобі не вірю, - посміхаюся я.

- Мені байдуже, - каже вона, її подих ніжно торкається моєї щоки.

Я крадькома цілую її, а потім повертаюся до нарізки:

- Насправді я маю тобі в дечому зізнатися.

- Ну, починається, - проспівує вона.

- Коли ти ще працювала в «Опуленто», я прийшов туди повечеряти.

- То й що? – знизує плечима вона.

- Я прийшов туди повечеряти, бо дізнався, що ти там працюєш. Я хотів побачити чи добре ти справляєшся з роботою.

Її брови здіймаються високо на лобі:

- І?

Я посміхаюся:

- Ти мене не розчарувала.

- Тобто ти переслідував мене увесь цей час? – випалює вона із вдаваним подивом.

- Ти ніколи про це не дізнаєшся, бо я ніколи про це не розповім, - відповідаю я з усмішкою.

За годину ми сідаємо вечеряти, і це найкраща страва, яку я будь-коли готував у своєму житті. Звичайно, я не можу взяти всі заслуги собі, адже кожен мій крок супроводжувала талановита шеф-кухарка, та я все одно був задоволений собою.

- Це досить непогано, Докторе Беннетт, - каже Дара, скуштувавши страву з виделки.

- Дякую, шефе.

Легка посмішка сходить з її губ, і я підіймаю бокал:

- За другі шанси.

Вона підіймає свій бокал і каже:

- І за те, щоб люди навколо трішки менше брехали.

Ми обоє починаємо реготати, і моє серце вистрибує з грудей після обіцянки бути разом до кінця життя. Та це вже не просто новий розділ, це вже зовсім інша книга.

Епілог

Дара

Півроку потому

- Офіціантко, - гукаю я, поставивши дві тарілки з ідеальною презентацією на стійку.

Бет посміхається мені і хапає їх, обертаючись на підборах та поспішаючи до голодних клієнтів.

Так, я викрала її з «Закусочної Джо». І ні, мені не соромно. Крім того, я знаю, що вона набагато щасливіша зараз, коли працює на мене, навіть незважаючи на те, що дорога до Рівердейла і назад займає добу.

Мій ресторан відчинений і працює ось уже два місяці. Він знаходиться не в самому центрі міста, але оскільки чутка йде по всьому світу, розташування ресторану вже не здається проблемою, тому що в нас тут щодня аншлаг.

У мене є підозри, що до цього причетний Алекс. Крім того, що він розповідав про ресторан усім своїм клієнтам, він також найняв маркетолога соціальних мереж, який невпинно працює над тим, аби мій ресторан з'явився на мапі.

Джон чудово справляється зі своїми обов'язками і зазвичай приходять до ресторану щонайменше двічі на тиждень. Він знімає контент і викладає його у всі соціальні мережі. Тож ресторан «У Дари» на крилах летить до свого відкриття.

У мене є два су-шефи, яких я навчаю. Вони обидва щойно закінчили кулінарну школу і обидва прагнуть навчатися. І в той же час, коли це досягалося великою кількістю важкої праці, пов'язаної з вивченням інформації про продукти, замовлення, санітарні норми, і ще багато про те, що стосувалося управління рестораном, я все одно була найщасливішою. Звичайно, не лише через те, що тепер я володію і керую власним бізнесом. За останні півроку моє особисте життя з чудового перетворилося на фантастичне.

Алекс запропонував мені переїхати до нього два місяці тому. Гадаю, він інколи шкодує про це, адже я реконструювала його будинок. Він більше не нагадує шоу-хаус, і тепер має деякі елементи, що з'явилися тут з легкої жіночої руки. Нічого радикального, лише візерунок тут, вазончик там і, звичайно ж, ціла полицка, заставлена моїми шаленими чайниками.

- Одного дня я повернусь додому і подумаю, що помилився квартирою, - сказав він кілька тижнів тому.

- А потім побачиш мене, - заперечила я, - і зрозумієш, що не помилився.

Марк приїздив навідати нас минулого тижня. Вони з Алексом зустрічалися незабаром після того, як я навідувала Алекса того вечора, і відкинувши своє чоловіче его, вони попросили пробачення один в одного і ситуація швидко повернулася в нормальне русло, дякувати Богіві.

Швидше за все, цього ніколи більше не трапиться, та я більше ніколи не хотіла б бути каталізатором, який спричинив тріщину між ними. Вони обидва – мої кохані чоловіки. Вони обидва захищають мене, хоча Марк відступив зараз, коли побачив, що Алекс на моєму боці.

Досить довгий час я вважала поведінку Марка занадто владною. Але я зрозуміла, що він робив такі вчинки тільки тому, що він любив мене, тож я маю бути щасливою. Я його маленька сестричка, ну хіба що на кілька років молодша, і я не пам'ятаю такого випадку, коли б його не було поряд в момент, коли він був мені потрібен. І я навчилася бути вдячною за це.

День пролітає, і коли настає вечір, і останні клієнти йдуть, ми з працівниками витрачаємо ще годину на те, аби прибрати на кухні. В мене багато часу, і я за це не переживаю. Я відчуваю таке задоволення щодня, коли приходжу на роботу.

Для досягнення моєї мети знадобилися роки, але ось я нарешті тут. І коли ми зачиняємося, і бажаємо одне одному «добраніч», на моєму обличчі досі видніється посмішка. Це стомлена посмішка, та все одно посмішка.

Завтра понеділок, і поки я ще не підготувала достатньо персоналу, я вирішила, що це буде наш єдиний вихідний день. Мені потрібен щонайменше один день відпочинку і сідаючи в машину, правду кажучи, я насправді на нього чекаю. Чудово те, що Алекс переписав свій графік операцій, тож ми зможемо провести щонайменше один день тижня разом.

Наступного ранку Алекс приходять до мене на кухню, перехилиється через острів, переглядаючи газету.

- Доброго ранку, - каже він, чистячи зуби біля мене і цілуючи мене в щоку по дорозі до кавомашини.

- Доброго ранку, - кажу я, посміхаючись, коли я дивлюсь на його зад у піжамі, доки він ходить по кухні.

- То які в нас плани на сьогодні? – запитує він, чекаючи доки кавомашини наповнить кавою його чашку. – Музей? Прогулянка? Обід у якому-небудь закладі?

Я зітхаю:

- Або ми могли б залишитися вдома і відпочивати цілий день

- А як щодо компромісу? Ми увесь ранок відпочиваємо, а потім я поведу тебе кудись на обід.

- Згода, - кажу я, перегортаючи сторінку і озираючись на газету.

Мої очі розширюються, коли я бачу статтю, що зненацька вириває на сторінках газети, і я роззявляю рота від здивування, коли пробігаю очима по тексту статті.

- Що? – запитує він, повільно підходячи до мене.

- «Опуленто» зачинається через порушення санітарних норм, - вигукую я.

Алекс підходить до мене ззаду, обіймає мене за талію, і я починаю читати статтю вголос:

«Це був серйозний удар для шефа ресторану з трьома зірками Мішлен Діно Кабріні цього тижня, коли проблеми охорони здоров'я у його ресторані потрапили під приціл Американського Департаменту Сільського Господарства. Містер Кабріні був змушений зачинити свій ресторан, тоді як Американський Департамент Сільського Господарства продовжує свої дослідження».

- Боже праведний, - охаю я. – Я не можу в це повірити.

- О, це жахливо для нього, - каже Алекс із сарказмом. – Можливо, якби клієнт не знайшов таргана в своїй страві, нічого б цього не сталося.

Я чую посмішку в його голосі і раптом відштовхуюсь від острова, на який спиралася, і обертаюся, щоб подивитися на нього. Він дивиться на мене з очевидним задоволенням, широко посміхаючись.

- Ні! – кажу я, роззявляючи рота і прикриваючи його рукою.

Алекс здіймає брову і знизує плечима:

- Карма завжди наздоганяє людину врешті-решт.

- Але це не була карма, - кричу я.

- Ну, можливо, кармі цього разу знадобилося трішки допомоги, - каже він, самовдоволено посміхаючись.

А потім я починаю сміятися, тому що розумію, що він зробив це для мене. Оскільки я розповіла йому, як зі мною повівся Діно, я знала, що це його драгувало. Кілька разів він збирався піти до ресторану і поговорити з Діно, але я завжди відволікала його від цієї думки.

Так, я була цілковито спустошена, коли він викрав мою зіркову страву, але я неймовірно креативна і вже вигала нову, таку ж чудову страву. Крім того, це було того не варте. Я не хотіла, щоб Алекс потрапив у скандал через таку нісенітницю. У нього є своя репутація, про яку треба турбуватися.

- Тобі не треба було цього робити, - кажу я, відчуваючи таємне задоволення від того, що він зробив щось настільки радикальне заради мене.

- Треба було. Цей чоловік повинен поплатитися за те, що він зробив. Крім того, це лише спричинило йому незначні незручності, і, безсумнівно, він не виніс жодного уроку з цієї ситуації. Та все ж. Він змусив тебе страждати, Даро. Не лише через те, що вкрав твої надбання, а через те, що змусив тебе звільнитися.

- Я не мусила звільнитися.

Він кидає погляд на мене:

- Ми обоє знаємо, що ти не могла залишитися.

- Це правда. І якби я залишилася, ми б не були там, де ми зараз є.

- Тобто не стояли б на цій кухні? – питає він, вдаючи розгубленість, коли озирається.

Я закочую очі і обіймаю його за шию:

- Дякую тобі. Знаєш, я тебе обожнюю.

Він обіймає мене за талію і закохано дивиться на мене:

- Я теж тебе обожнюю.

Він ніжно цілує мене в ніс.

Після того, як ми насолодилися прохолодним ранком, проведеним разом, ми пішли в душ і почали готуватися до обіду:

- Я думаю, ми могли б покататися спочатку, - каже Алекс, відчиняючи двері авто для мене, коли ми спустилися в приватний підземний паркінг.

- Звичайно. В тебе є якісь ідеї?

- Побачимо, куди нас заведе дорога.

Але за годину їзди, я вже точно знала, куди нас веде дорога, і посміхнулася йому:

- Ми ідемо до Рівердейла?

- Гадаю, ми могли б навідати старого друга.

- Кого? – запитую я, тепер більш ніж зацікавлена.

Він осяює мене посмішкою:

- Побачиш.

Наступні півгодини я накидаю йому імена, в тому числі Марка, Астрід та місіс Кейсі, та Алекс не відступає і відмовляється виказувати мені будь-які таємниці. Мій мозок починає працювати понаднормово.

Можливо, мама і тато повернулися.

Але я знаю, що це неправда. Вони у будь-якому разі розповіли б мені про це. І Марк не приховував би від мене такі новини.

То хто ж тоді той старий друг?

Ми проїжджаємо повз Рівердейл і знову виїжджаємо з міста. Коли ми ідемо далі, я розумію, що ми рухаємося в напрямку будинку Алекса.

- І це все? Твій старий друг – це твій будинок?

Алекс сміється:

- Минуло багато часу, відколи я його бачив востаннє.

- Справді? – скрикую я. – Тобто я мало мозок собі не зламала, намагаючись з'ясувати, з ким ми будемо зустрічатися, а це увесь час був твій будинок?

Алекс продовжує сміятися, а я все ще хитаю головою, коли він виходить із нього.

Цей будинок нещодавно викликав багато обговорень між нами, переважно тому що Алекс не був упевнений, що він хоче з ним зробити. Він думав над тим, аби його продати і використати гроші з продажу для благодійного проекту мами і тата, але потім він згадав, наскільки він прикипів душею до цього будинку.

Коли ми піднялися сходами на ганок, Алекс дістав ключ і відчинив вхідні двері. Притримавши їх, я увійшла всередину.

- Здається, ми востаннє були тут цілу вічність тому, - зітхаю я, оглядаючи будинок.

- Так, - погоджується він, обходячи мене з іншого боку і беручи мене за руку. Він тягне мене у вітальню і обертається до мене. – Але є причина, чому я привів тебе сюди.

Я насуплюю брови, а потім роззявляю рота, коли він опускається на одне коліно. За мить він дістає маленьку вельветову коробочку, і коли він відкриває її, я бачу обручку з діамантом, яка засліплює мене своїм сяйвом.

- Все почалося саме тут, Даро. Для мене – це місце наших із тобою спогадів. Тож, я гадаю, що це найкраще місце, аби написати наступний, наш із тобою спільний спогад. – Наступної миті на його обличчі швидко, ніби блискавка, пролітає тінь сумніву. – Сподіваюсь, він буде хорошим.

У мене виривається нервовий сміх, тому що я знаю відповідь, хоч іще не чула запитання:

- Даро Гілберт, чи згодна ти стати моєю дружиною?

- Так, - пищу я. – Так. Так.

Я ледь не підстрибую на місці, а Алекс стоїть і височіє наді мною з широкою посмішкою. Взявши мене за ліву руку, він одягає обручку на мій палець, а потім, обхопивши моє обличчя долонями, він нахилиється до моїх губ.

Цієї миті мені насправді хочеться феєрверків. Але його поцілунків достатньо. А феєрверки зараз вирують у моєму серці. Величезні, надпотужні вибухи захоплення і хвилювання. Я знаю, в недалекому майбутньому буде багато днів, набагато кращих за цей, але просто зараз саме цей день є найщасливішим у моєму житті.